

ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΠΑΦΟΥ

ΜΗΝΙΑΙΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ

ΚΗΡΥΓΜΑΤΩΝ

Το πρώτον Αποστολικόν κήρυγμα εις την Πάφον
Πράξ. ιγ, 6-12

ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΣ 2014

ΕΤΟΣ ΛΕ΄

ΑΡ. 403

ΚΥΡΙΑΚΗ ΠΡΟ ΤΩΝ ΦΩΤΩΝ

Απόστολος: Β' Τιμ. δ' 5-8

Ευαγγέλιο: Μαρκ. α' 1-8

5 Ιανουαρίου 2014

«Αρχή του Ευαγγελίου Ιησού Χριστού, Υιού του Θεού» (Μαρκ. α' 1)

Μέσα στον πιο πάνω στίχο, που αποτελεί τον πρώτο στίχο του ευαγγελίου του Μάρκου, συμπυκνώνεται όλο το περιεχόμενο του ευαγγελίου του, που αφορά την παρουσία, τη ζωή και το έργο του Ιησού Χριστού. Η ίδια η παρουσία του Ιησού Χριστού αποτελεί «ευαγγέλιο», ευχάριστη είδηση, γιατί αυτή είναι η πρώτη πράξη της αναδημιουργίας του ανθρώπου. Μέσα από αυτήν ολοκληρώνονται οι εξαγγελίες του Θεού προς τους ανθρώπους, αλλά και συνάμα επιβεβαιώνονται οι προφητείες που αφορούν το πρόσωπο του. Με τον τρόπο αυτό έχουμε το κλείσιμο ενός κεφαλαίου, του κεφαλαίου της Παλαιάς Διαθήκης και την ίδια στιγμή έχουμε το άνοιγμα του νέου κεφαλαίου της Καινής Διαθήκης. Δυο κεφαλαίων, δυο Διαθηκών, που συνδέονται μεταξύ τους, αφού η Καινή Διαθήκη αποτελεί συμπλήρωση και όχι κατάργηση της Παλαιάς Διαθήκης. Τούτο το επιβεβαιώνει ο ίδιος ο Ιησούς λέγοντας: «Ουκ ήλθον καταλύσαι, αλλά πληρώσαι» (Ματθ. ε' 17)

Από την αρχή λοιπόν, ο Ευαγγελιστής Μάρκος ξεκαθαρίζει ότι η ίδια η παρουσία του Ιησού καθώς και η διδασκαλία και γενικά το σωτηριώδες έργο του αποτελούν ευχάριστη είδηση και εκπλήρωση προαιώνιων υποσχέσεων του Θεού προς τους ανθρώπους. Αυτή η παρουσία επιβεβαιώνεται από τον Ιωάννη τον Πρόδρομο. Αυτή η παρουσία είναι και στην ουσία διαφορετική από την παρουσία οποιουδήποτε άλλου ανθρώπου ακόμα και του Ιωάννου για τον οποίο είπε ο Ιησούς ότι: «ουκ εγήγερται εν γεννητοῖς γυναικῶν μείζων Ιωάννου του βαπτιστοῦ» (Ματθ. ια' 11). Βεβαιώνω πως μάνα δε γέννησε ως τώρα άνθρωπο πιο μεγάλο από τον Ιωάννη το βαπτιστή. Αυτή είναι η παρουσία «Ιησού Χριστού του Υιού του Θεού».

Αυτή τη διαφορά, αυτή την ανωτερότητα τονίζει και ο Ιωάννης ο βαπτιστής. Ο ίδιος είναι απλά «αγγελιαφόρος» που ήρθε να προετοιμάσει το δρόμο του Ιησού εξού και ονομάστηκε «πρόδρομος». Ομολογεί την ανωτερότητα του Ιησού σε κάθε κήρυγμα του. Τον ακούσαμε σήμερα να τονίζει «έρχεται ύστερα από μένα αυτός που είναι πιο ισχυρός και που εγώ δεν είμαι άξιος να σκύψω να λύσω το λουρί από τα υποδήματα του. Εγώ σας βάπτισα με νερό, εκείνος όμως θα σας βαπτίσει με Άγιο Πνεύμα».

Η ανωτερότητα του Ιησού είναι ξεκάθαρη. Ο Ιησούς Χριστός είναι «Υιός του Θεού» και θα βαπτίσει με «Άγιο Πνεύμα». Όμως και ο Ιωάννης «ο εν γεννητοῖς γυναικῶν μείζων» έρχεται να επιτελέσει ένα έργο ιδιαίτερα δύσκολο. Η δυσκολία του έργου του εκφράζεται μέσα από τα λέξη «έρημος» για να τονίσει το άγονο της ανθρώπινης ψυχής ένεκα της αμαρτίας και της διαφθοράς που υπήρχε μέσα τον κόσμο.

Η διαφθορά ήταν τέτοια που έπρεπε να προηγηθεί προετοιμασία, για τούτο και εσάλη ο Ιωάννης. Όμως η έξοδος από τη διαφθορά δε θα γινόταν αναγκαστικά και χωρίς τη θέληση του ανθρώπου. Η έξοδος από τη διαφθορά θα γίνει με τη συνεργασία του ανθρώπου. Ιδιαίτερα μέσα από τη συναίσθηση των αμαρτιών του και μέσα από τη δύναμη της ταπείνωσης και αυτοκριτικής να βρει τη δύναμη της μετάνοιας και της επιστροφής. Αν η αμαρτωλή κατάσταση χαρακτηρίζεται σαν «πτώση» η μετάνοια εκδηλώνεται σαν «ανάσταση». Είπε και ο άσωτος υιός «αναστάς πορεύσομαι προς τον πατέρα μου» (Λουκ. ιε' 18). Για τούτο και ο Ιωάννης καλεί τους ανθρώπους να μετανοήσουν. Μόνο μέσα από τη μετάνοια και την επιστροφή θα συνειδητοποιήσει ο άνθρωπος την αξία τα παρουσίας του Ιησού ως πραγματικής ευχάριστης είδησης, ως «ευαγγελίου».

Σ' αυτό το έργο της ανασυγκρότησης του ανθρώπου ο Ιωάννης καθίσταται πρότυπο για τους ανθρώπους. Αφιερώνει τον εαυτό του στην εκπλήρωση του θελήματος του Θεού, περιφρονεί τα αγαθά του κόσμου μέσα από τη λιτή ζωή του, χωρίς να περιφρονεί τον κόσμο. Αντίθετα, αυτόν τον κόσμο τον προσκαλεί στο δρόμο της σωτηρίας λέγοντας του «Μετανοείτε ήγγικε γαρ η βασιλεία των ουρανών» (Μαρθ. γ' 2).

Ο Ιωάννης δεν επιδιώκει την αυτοπροβολή. Αντίθετα τον διακρίνει η ταπεινοφροσύνη. Μια ταπεινοφροσύνη που εκφράζεται με τη σημερινή διδασκαλία του. Μια ταπεινοφροσύνη που θα επιβεβαιωθεί κατά την ημέρα της βάπτισης του Ιησού, λέγοντας του: «Εγώ χρείαν έχω υπό σου βαπτισθήναι, και συ έρχη προς με;» (Μαθ. γ' 14). Εγώ έχω ανάγκη να βαπτιστώ από σένα κι έρχεσαι εσύ σε μένα;

Ο Ιωάννης έχει συναίσθηση του έργου που επιτελεί. Αναγνωρίζει ότι το δικό του βάπτισμα, είναι βάπτισμα μετάνοιας και θα προηγηθεί του βαπτίσματος της σωτηρίας. Το νερό καθαρίζει μόνο το σώμα και απλά συμβολίζει την εσωτερική καθαρότητα. Το βάπτισμα όμως του Ιησού είναι βάπτισμα με Άγιο Πνεύμα. Και το Άγιο Πνεύμα είναι εκείνο που καθαρίζει και αγιάζει την ψυχή. Αυτή η αγιαστική Χάρις προσφέρεται μόνο δια του Ιησού Χριστού. Όπως θα πει αργότερα και ο Απόστολος Πέτρος: «Ουκ έστιν εν άλλω ουδενί η σωτηρία, ουδέ γαρ όνομα έστιν έτερον υπό τον ουρανόν το δεδομένον εν ανθρώποις εν ω δει σωθήναι ημάς» (Πραξ. δ' 12). «Από κανένα άλλο δεν μπορεί να προέλθει η σωτηρία ούτε υπάρχει άλλο πρόσωπο κάτω από τον ουρανό δοσμένο στους ανθρώπους με το οποίο μπορούμε να σωθούμε».

Για τούτο, τόσο η είδηση της παρουσίας του Ιησού Χριστού, όσο και η διδασκαλία και γενικά το έργο του, αποτελούν ευχάριστη είδηση. Αποτελούν «ευαγγέλιο». «Ευαγγέλιο» όμως χαρακτηρίζεται και το βιβλίο – βιβλία που καταγράφουν τη διδασκαλία και το σωτηριώδες έργο του Ιησού Χριστού. Αυτό, λοιπόν, το ευαγγέλιο είναι η αρχή αλλά και η συμπερίληψη των αληθειών του Χριστιανισμού. Κατά συνέπεια, δεν μπορεί να νοηθεί ευαγγέλιο χωρίς τον Ιησού Χριστό και μάλιστα ως Υιό του Θεού. Όσοι αποπειράθηκαν να προσφέρουν σωτηρία χωρίς Χριστό απέτυχαν, αλλά και όσοι αποσύνδεσαν τον όρο Ευαγγέλιο – ευχάριστη είδηση από το πρόσωπο του Ιησού Χριστού και ως Θεού, όπως οι αιρετικοί, και πάλι οδηγήθηκαν στην αίρεση και άρα στην αποτυχία.

Αδελφοί μου, κατά τον Απόστολο Παύλο: «Ιησούς Χριστός χθές και σήμερα ο αυτός και εις τους αιώνας» (Εβρ. 1γ' 8). Όμως, διαχρονικά, οι κατά καιρούς χριστιανοί, ποια εικόνα του Χριστού και του Χριστιανισμού δώσαμε προς τα έξω; Ο Χριστιανισμός είναι η θρησκεία του μέλλοντος; Σήμερα η ανθρωπότητα βιώνει μια κρίση και μια πτώχευση οικονομική. Αν την εξετάσουμε όμως θα δούμε ότι η πτώχευση και η κρίση είναι περισσότερο πνευματική παρά οικονομική. Ποδοπατήσαμε τις ηθικές αξίες και δίνουμε αξία στην απαξία. Με την όλη στάση και συμπεριφορά μας υποσκάψαμε την ουσία του Ευαγγελίου και το αποκόψαμε από τον Ιησού Χριστό ως Θεό. Για τούτο και φτάσαμε ως εδώ. Ας επαναφέρουμε τις αρχές του ευαγγελίου στη ζωή μας. Ας επανασυνδέσουμε τον εαυτό μας με τον Ιησού Χριστό ως Θεό. Αμήν.

Θεόδωρος Αντωνιάδης

ΚΥΡΙΑΚΗ ΜΕΤΑ ΤΑ ΦΩΤΑ

Απόστολος: Εφεσ. δ' 7-13

Ευαγγέλιο: Ματθ. δ' 12-17

12 Ιανουαρίου 2014

«Μετανοείτε· ήγγικε γαρ η βασιλεία των ουρανών»

Νέο έτος μας χάρισε η αγαθότητα του Θεού, αγαπητοί μου αδελφοί. Και όλοι ευχρηθήκαμε το έτος αυτό να είναι έτος ευλογημένο και ευτυχισμένο για όλους, μέσα στην θολή ατμόσφαιρα της αβεβαιότητας και της σύγχυσης, που επικρατεί σ' όλο σχεδόν τον κόσμο. Μέσα σ' αυτή την αβεβαιότητα και την σύγχυση είναι τοποθετημένο κατάλληλα το ευαγγελικό ανάγνωσμα που ακούσαμε πριν από λίγο. Το ανάγνωσμα αυτό είναι σημαντικότερο γιατί μας περιγράφει τα πρώτα βήματα της δημόσιας δράσης του Κυρίου μας. Ήταν η εποχή, μας πληροφορεί ο ευαγγελιστής Ματθαίος, που ο Ιωάννης ο Πρόδρομος οδηγήθηκε από τον βασιλιά Ηρώδη τον Αντύπα στη φυλακή. Η φυλάκιση αυτή συνέπεσε, ακριβώς, την περίοδο εκείνη, μετά τους τρεις μεγάλους πειρασμούς του διαβόλου, που είχε αποκρούσει ο Κύριος, στην έρημο. Η εγκληματική αυτή ενέργεια του Ηρώδη εναντίον του αγίου Ιωάννη του Βαπτιστή, αποτέλεσε την αφορμή ο Κύριος να αναχωρήσει από την Ιουδαία και να μεταβεί για μεγαλύτερη ασφάλεια στη Γαλιλαία. Ο Κύριος επιλέγει σαν κέντρο της δράσης του την πόλη της Καπερναούμ, πραγματοποιώντας έτσι την προφητεία του Προφήτη Ησαΐα που έλεγε: « Η χώρα του Ζαβουλών και η χώρα του Νεφθαλείμ, εκεί που ο δρόμος πάει για την θάλασσα και πέρα από τον Ιορδάνη, η Γαλιλαία που την κατοικούν ειδωλολάτρες εκεί αυτοί που κατοικούνε στο σκοτάδι είδαν φώς δυνατό. Και για όσους μένουν στην χώρα που τη σκιάζει ο θάνατος, ανέτειλε ένα φώς για χάρη τους». Κι από τότε άρχισε ο Ιησούς να κηρύττει και να λέει: «Μετανοείτε γιατί έφτασε η βασιλεία του Θεού». Η φωνή αυτή του Κυρίου μας χρειάζεται ν' ακουσθεί το ίδιο δυνατή και αφυπνιστική και στις δικές μας μέρες. Γι' αυτό και μια και βρισκόμαστε και στην αρχή του νέου έτους, αξίζει να δούμε σήμερα το εξαιρετικά ενδιαφέρον θέμα της μετάνοιας.

Το σάλπισμα και προσκλητήριο αυτό της μετάνοιας, που έκαμε ο Κύριος, μας δείχνει το δρόμο που οδηγεί προς το φώς και τη σωτηρία. Χρειάζεται και σήμερα να μετανοήσουμε, γιατί στις μέρες μας έχουμε πολύ απομακρυνθεί από τον Θεό και το νόμο Του. Ζούμε ζωή ξένη και πολλές φορές αντίθετη προς το άγιο θέλημα του Κυρίου μας. Διαβάζουμε καθημερινά στις εφημερίδες και ακούμε από τις τηλεοράσεις για φόνους και εγκλήματα και παντός είδους ανηθικότητες. Ακούουμε ύβρεις και αισχρολογίες και φοβερές βλασφημίες. Αντικρύζουμε πράξεις μίσους και βίας και μανία καταστροφής. Οι αρμόδιοι μιλούν για εκατοντάδες χιλιάδες εκτρώσεις που γίνονται κάθε χρόνο. Πολλοί νέοι παρασύρονται στα ναρκωτικά κι άλλοι αρνούνται την πίστη τη χριστιανική και παρουσιάζονται ως άθεοι και πολεμούν τον Χριστό και την Εκκλησία Του. Συκοφαντούν και εξευτελίζουν τον ιερό κλήρο και με τις διαρρήξεις και κλοπές από ιερούς ναούς και εξωκκλήσια βεβηλώνουν εικόνες και ιερά κειμήλια της ορθόδοξης πίστης μας. Ύστερα απ' όλα αυτά έχουμε όλοι ανάγκη της μετάνοιας, γιατί μ' αυτές όλες τις πράξεις μας μοιάζουμε κι εμείς σήμερα, όπως την εποχή του Χριστού, προς λαό κατήμενο στο σκοτάδι και στη σκιά του πνευματικού θανάτου.

Βέβαια, δεν έχουμε φθάσει όλοι, ούτε ίσως οι πολλοί, σ' αυτό το κατάντημα. Όμως, κανένας από μας δεν μπορεί να πει ότι δεν έχει αμαρτίες και δεν είναι ένοχος ενώπιον του Θεού. Ποιός από μας είναι απαλλαγμένος από το ψέμα, από τη φιλαργυρία, από έχθρες και θυμούς ή από κοσμικές και ανήθικες εκδηλώσεις, ξένες προς το πνεύμα το χριστιανικό; Ποιοί από μας δείχνουν εμπιστοσύνη στην πρόνοια του Θεού στις δύσκολες στιγμές της ζωής μας, στις ασθένειες και στους θανάτους; Η

αλήθεια είναι ότι όλοι μας, είμαστε αμαρτωλοί και αυτό θα πρέπει να το καταλάβουμε και να το πιστέψουμε και να αλλάξουμε τρόπο ζωής, δηλαδή να μετανοήσουμε. Μόνο έτσι θα βρει απήχηση και στις δικές μας ψυχές το κήρυγμα και ο λόγος του Κυρίου, το «Μετανοείτε».

Υπάρχει όμως και άλλος λόγος, για τον οποίο το ζήτημα της μετάνοιάς μας είναι επείγον και ο λόγος του Κυρίου ιδιαίτερα χρήσιμος και για μας. Είναι εκείνος που τόνισε ο Κύριος ότι έφτασε η βασιλεία των ουρανών. Με την έλευση του Χριστού στον κόσμο, τον θάνατο, την ανάσταση και την ανάληψή Του στους ουρανούς, δεν περιμένουμε τίποτε άλλο, παρά την Δευτέρα Παρουσία Του και την βασιλεία των ουρανών. Ισχύει εδώ ο λόγος του αποστόλου Παύλου ότι «τώρα η τελική σωτηρία βρίσκεται πιο κοντά μας παρά τότε που πιστέψαμε» (Ρωμ. ΙΓ', 11). Γιατί κι αν δεν γίνει στις μέρες μας η Δευτέρα Παρουσία, μεταβαίνουμε στην άλλη ζωή με το θάνατό μας. Κι είναι γεγονός ότι κάθε μέρα που περνά, μας φέρνει πιο κοντά στο θάνατο. Και πιο κοντά στην βασιλεία των ουρανών ή στην αιώνια κόλαση. Και η ημέρα του θανάτου μας, δυστυχώς, έρχεται απροειδοποίητα όπως ο κλέφτης τη νύχτα (Α' Θεοσ. Ε' 2). Κρυφά και ξαφνικά σε στιγμή που δεν το περιμένουμε. Γι' αυτό και χρειάζεται να είμαστε μετανοημένοι. Γι' αυτό και χρειάζεται καθημερινά να μετανοούμε για τις αμαρτίες μας και να ζητούμε το έλεος του Θεού. Γιατί ο Κύριος δεν μας είπε μετανοήστε, δηλαδή μια φορά να μετανοήσετε, αλλά είπε «μετανοείτε», δηλαδή συνεχώς. Καθημερινά να μετανοούμε και να διορθώνουμε τον εαυτό μας και τις αμαρτίες μας με την μετάνοια. Έτσι και μόνον έτσι θα κερδίσουμε την βασιλεία των ουρανών, όποτε κι αν έλθει.

Δεν υπάρχει αμφιβολία ότι οι ψυχές που μετανοούν για τις αμαρτίες τους, που εξομολογούνται και καθαρίζονται και στην συνέχεια αγωνίζονται όσο μπορούν καλύτερα, αυτές οι ψυχές σίγουρα θα κερδίσουν την ουράνια βασιλεία και μακαριότητα. Οι ψυχές αυτές θα είναι έτοιμες, ώστε σε κάθε στιγμή να μπορούν να υποδεχθούν τον Κύριο, είτε με το θάνατο, είτε με την φοβερή Δευτέρα Παρουσία Του. Οι μετανοημένες ψυχές θα ακούσουν τότε τη χαρμόσυνη φωνή του Χριστού «Εισέλθετε στη χαρά του Κυρίου σας».

Αδελφοί μου! Εκύλησαν ήδη οι πρώτες ημέρες του νέου έτους. Πόθος και ευχή όλων μας, είναι το νέο έτος να είναι ευτυχισμένο και ειρηνικό. Η αγία μας Εκκλησία, τώρα στην αρχή της νέας χρονιάς, μας υποδεικνύει και τον τρόπο, για να γίνει και να είναι ο νέος χρόνος, όπως ακριβώς τον ποθούμε. Μας καλεί δηλαδή σε μετάνοια. Το σάλπισμα και προσκλητήριο αυτό της μετάνοιας, που απηύθυνε σ' όλους εμάς ο Κύριος, μας δείχνει το δρόμο, που οδηγεί προς το φώς και τη σωτηρία. Θα πρέπει να γνωρίζουμε ότι αν δεν απαρνηθούμε την παλιά αμαρτωλή ζωή μας, αν δεν εγκαταλείψουμε τις αμαρτωλές συνήθειες και επιθυμίες μας, δεν μπορούμε να γίνουμε μέλη της Εκκλησίας και να συνδεθούμε με τον Κύριο, που είναι το φώς του κόσμου. Σ' αυτή τη ζωή της μετάνοιας και του αγιασμού, μας καλεί όλους ο Θεός. Ιδιαίτερα εμάς σήμερα, που ζούμε σε μια νεοειδωλολατρική εποχή πνευματικού σκοτούς, πυκνού όσο ποτέ άλλοτε. Εκείνος μέσα στην άπειρη αγάπη Του, μας έσωσε από την εξουσία του σκοτούς και μας ετοποθέτησε στη Βασιλεία του Υιού της αγάπης Του. Ας φιλοτιμηθούμε, λοιπόν, να γίνουμε κι εμείς άξιοι αυτής της Βασιλείας Του. Αμήν.

† Ηγούμενος Χρυσορροϊατίσης κ. Διονύσιος

ΚΥΡΙΑΚΗ ΙΒ' ΛΟΥΚΑ

Απόστολος: Κολ. γ' 4 - 11

Ευαγγέλιον: Λουκά ιζ' 12 - 19

19 Ιανουαρίου 2014

«Η πίστις σου σέσωκέ σε.»

Το άκουσε αυτό ο ένας από τους δέκα λεπρούς που θεραπεύτηκαν. Ήταν ο μόνος που γύρισε. Και μάλιστα, ο διπλά περιφρονημένος από τους Ιουδαίους. Ένας Σαμαρείτης και λεπρός. "Όμως οι άλλοι εννέα που βρίσκονταν, τώρα που θεραπεύτηκαν και δεν είχαν πλέον ανάγκη; Μόνο ένας, με πλημμυρισμένη την ψυχή του από ευγνωμοσύνη προς τον Ιησού, επέστρεψε και έπεσε στα πόδια Του. Και ενώ επέστρεφε εδόξαζε τον Θεό με δυνατή φωνή, ώστε να ακούσουν όλοι, για το απροσδόκητο δώρημα Του. Σήκω και πήγαινε, σε έχει σώσει η πίστις σου, του λέγει ο Κύριος.

Θα ήταν αδύνατο, αγαπητοί μου αδελφοί, να μην προσέξουμε και να μην αξιολογήσουμε την ευγνώμονα στάση του λεπρού που θεραπεύτηκε. Φυσικά πρόκειται για ένα τεράστιο θαύμα που τις συνέπειές του δέχτηκαν δέκα ταλαιπώροι, απόβλητοι της κοινωνίας. Ο ένας όμως επέστρεψε. Ήρθα να σε ευχαριστήσω, ήταν η φράση που δεν εξεστόμισε, αλλά με τη στάση του την εννοούσε ο θεραπευθείς. Αιωρείται λοιπόν ένα ερώτημα. Οι άλλοι που είναι. Δέχτηκαν μια απίθανη και κυριολεκτικά θαυματουργική θεραπεία. Δεν σκέφτηκαν τουλάχιστο να πούνε ένα ευχαριστώ; Μόνο ένας και αυτός να είναι ένας ξένος; Βρισκόταν σε απελπιστική κατάσταση, ο λεπρός Σαμαρείτης, απομονωμένος από την κοινωνία. Είχε την φοβερή και αθεράπευτη ασθένεια του και την δραματική οικονομική συνέπειά της. Αλλά η αρρώστια αυτή του επέβαλε και την μόνιμη απαγόρευση ελευθεροεπικοινωνίας με τους συνανθρώπους του. Μόνος και ακοινωνήτος, λεπρός και φτωχός, ζούσε στη καθημερινή δυστυχία του, περιμένοντας το βασανιστικό του τέλος.

Άκουσε για τον Χριστό και τα θαύματά Του, και περίμενε στην ερημιά του μαζί με τους άλλους δύστυχους, μήπως περάσει από εκεί. Πίστεψε ότι κάτι μπορούσε να κάνει και γιαυτόν. Και δεν έχασε την μοναδική ευκαιρία με αποτέλεσμα το σωτήριο θαύμα. Η επιστροφή, η δοξολογία και η ευγνωμοσύνη απέδειξαν την πίστις του στον Κύριο. Πέτυχε όχι μόνο την θεραπεία από την αρρώστια, αλλά και τη σωτηρία της ψυχής του. Γιατί και οι εννέα πίστεψαν, πήγαν και παρουσιάστηκαν στους ιερείς θεραπευμένοι. Αλλά περιορίστηκαν σ' αυτό μόνο. Γιατί «καί τὰ δαιμόνια πιστεύουσι καί φρίσσουσι», σημειώνει ο Αδελφόθεος Ιάκωβος. Και οι δαίμονες παραδέχονται την ύπαρξη του Θεού και φοβούνται τη δύναμή Του, αλλά δεν Τον δοξάζουν, δεν τον λατρεύουν, δεν τον προσκυνούν.

Την ύπαρξη ανωτέρου όντος, του Θεού, αγαπητοί μου αδελφοί, θα ήταν παραλογισμός να την αμφισβητεί κανείς. Υπάρχουν βέβαια και κάποιοι που δηλώνουν άθεοι, αν και θεωρούν ότι υπάρχει κάποια αρχή από την οποία ξεκινούν τα πάντα και προσπαθούν με επιστημονικές μεθόδους να την προσδιορίσουν.

Η πίστις, όμως στην ύπαρξη του Θεού δεν αρκεί για μας τους πιστούς, που θέλουμε να είμαστε συνεπείς χριστιανοί. Και συμπληρώνει ο Αδελφόθεος Ιάκωβος: «Η πίστις χωρίς τών έργων νεκρά εστιν». Η πίστις χωρίς έργα αγαθά, χωρίς έργα αρετής, χωρίς την αγάπη στον Κύριο, δεν έχει καμιά αξία, είναι νεκρή, πεθαμένη. Πρέπει να συνοδεύεται η πίστις από έργα αγαθά, θετικά. Χαρακτηρίζεται όλη η ζωή μας, από την αποφυγή πράξεων αντίθετων προς την πίστις μας, παραβάσεων του νόμου του Θεού. Σημειώνει ο Απόστολος Παύλος στο απόσπασμα από την επιστολή προς Κολασσαείς, περιεκτικό κατάλογο ολόκληρο, πράξεων που πρέπει να αποφεύγουμε. Δεν είναι απλές

ούτε εύκολες, αγαπητοί μου, αν δεν είναι δίπλα μας ο Ιησούς. Γράφει λοιπόν: «Νεκρώσατε ...πορνείαν, ακαθαρσίαν, πάθος επιθυμίαν κακήν και τήν πλεονεξίαν ήτις εστιν ειδωλολατρεία». Ίσως είναι ευκαιρία να αλλάξουμε τον εαυτό μας, τώρα με το νέο χρόνο που επέτρεψε ο Κύριος να ζούμε. Είναι ευκαιρία να εξετάσουμε τον εαυτό μας, για πράξεις, σκέψεις και επιθυμίες, αν λίγο ή περισσότερο παρασυρόμαστε σε παρόμοιες πράξεις. Και πιο κάτω, συνεχίζει ο Απόστολος προτρέποντάς μας: Να αποφύγουμε την οργή, τον θυμό, την κακία, τη βλασφημία, την αισχρολογία. Και καταλήγει με την προτροπή να πετάξουμε μακριά από εμάς, σαν ένα παλιό μας φόρεμα, την συμπεριφορά του παλιού κακού ανθρώπου, που μας χαρακτήριζε πριν, και τις πράξεις του. Κι ύστερα, με καθαρή την ψυχή μας από κάθε αμαρτία, να δεχτούμε το Χριστό μέσα μας με την θεία κοινωνία, να ντυθούμε τον καινούργιο άνθρωπο, όπως τον θέλει ο Δημιουργός μας. Αυτό σημαίνει συνέπεια στην πίστη μας.

Δεν αρκεί λοιπόν, αγαπητοί μου αδελφοί, να πιστεύουμε στο Θεό, να φοβόμαστε τη δύναμή Του. Είναι ανάγκη να ακολουθούμε τις εντολές Του. Η πίστη μας θα πρέπει να διαμορφώνει τον εαυτό μας, το χαρακτήρα μας. Να δίνει το κυρίαρχο διακριτό χρώμα στη καθημερινή μας ζωή. Να τη νοιώθουν και οι γύρω μας. Να είμαστε το φως που θα φωτίζει. Να γίνεται αφορμή δοξολογίας του ονόματός Του. Θα είναι και αυτό άλλο ένα, πραγματικό θαύμα, που δεν είναι τόσο απλό και εύκολο, αλλά που θα πραγματοποιηθεί με την βοήθεια του Θεού μας. Ωστόσο η ολοκληρωμένη απόδειξη της πίστης μας, θα είναι η χωρίς αμφιβολίες και περιορισμούς αγάπη προς τον Θεό, η απόλυτη εμπιστοσύνη στην πρόνοια Του, στη διαρκή παρουσία Του κοντά μας. Τότε η πίστη θα είναι, πράγματι ζωντανή. Τότε θα αξίζει να ακούσουμε και εμείς από τον Χριστό μας: Η πίστις σου σε έχει σώσει. Γένοιτο.

Δ.Γ.Σ.

ΚΥΡΙΑΚΗ ΙΕ' ΛΟΥΚΑ

Απόστολος: Α' Τιμ. δ' 9-15

Ευαγγέλιο: Λουκ. ιθ' 1-10

26 Ιανουαρίου 2014

«Αποδίδωμι»

Πρωταθλητής της μετάνοιας αποδείχτηκε αγαπητοί αδελφοί, ο Ζακχαίος. Και δίκαια το ιερό Ευαγγέλιο αποθανάτισε τη μνήμη αυτού του ανθρώπου. Γιατί ο αρχιτελώνης της Ιερικούς είναι μεγάλο πρότυπο για όλους τους αμαρτωλούς, που θέλουν να αλλάξουν πραγματικά και να γίνουν γνήσια παιδιά του Θεού. Είναι εκείνος που δεν περιορίζεται σε λόγια, αλλά προχωρεί αμέσως στα έργα της μετάνοιας.

«Σταθείς δε είπε προς τον Κύριον• ιδού τα ημίση των υπαρχόντων μου, Κύριε, δίδωμι τοις πτωχοίς, και ει τινός εσυκοφάντησα, αποδίδωμι τετραπλούν».

Ήταν πολύ αμαρτωλός ο άνθρωπος αυτός. Είχε νοικιάσει από τους Ρωμαίους τους φόρους στην Ιερικώ και τους εισέπρατε από τους κατοίκους της σε πολύ μεγαλύτερα ποσά. Και μ' αυτή τη διαφορά, θησαύριζε.

Τώρα, λοιπόν που μετανοεί, θέλει να αποκαταστήσει το δίκαιο που κατέλυσε, να αποδώσει, να γυρίσει πίσω τα χρήματα της ανομίας. Κι όχι μονάχα αυτό. Θέλει να γίνει τέλειος. Δηλώνει, λοιπόν, μπροστά στον Σωτήρα:

- Τα μισά απ' όσα έχω, Κύριε τα προσφέρω στους φτωχούς. Κι όποιο συμπολίτη μου αδίκησα, θα τον αποζημιώσω στο τετραπλάσιο.

Τι σημαίνει ζωή σύμφωνα με το άγιο θέλημα σου, το γνωρίζω πολύ καλά. Δεν θέλεις τίποτε άλλο τόσο πολύ,. Τόσο πρωταρχικά, όσο το να συμμορφώνονται οι ακόλουθοι σου με την εντολή της αγάπης. Γιατί είσαι η ίδια η αγάπη.

Είπες όποιος έχει δυο χιτώνες, να δώσει τον ένα στον αδελφό του που δεν έχει. Κάνω, λοιπόν, αυτό που εσύ πρόσταξες. Δίνω το μισό βίός μου στους πένητες και αποδείκνω έτσι ότι πραγματικά παράτησα το σκοτάδι και μπήκα στο φως σου. Ότι έγινα αληθινός μαθητής σου.

Ποιος άλλος από τον εραστή και μύστη της αγάπης μπορεί να είναι τόσο κοντά σου και τόσο μακριά από την αμαρτία; Ποια άλλη απόδειξη ότι μετενόησα, θα υπήρχε πιο αδιάσειστη από την προσκόλληση μου στη μεγάλη σου εντολή, από τη βία μου να πραγματοποιήσω, να εφαρμόσω αυτή την εντολή;

Όποιος έρχεται σε σένα, παρατώντας τον Διάβολο, δεν κάνει τίποτε άλλο, Κύριε, παρά να πλησιάζει τον διπλανό του, να αγαπά έμπρακτα τους αδελφούς του. Γι' αυτό κι εγώ για τίποτε δεν μεριμνώ, για τίποτε δεν σπεύδω τόσο, τώρα που με ελευθέρωσες από τον Αρχέκακο, παρά για να γίνω υπηρέτης της αγάπης.

«Ιδού, τα ημίση των υπαρχόντων μου δίδωμι τοις πτωχοίς».

Καταλαβαίνω τώρα πόσο ανόητος ήμουν, όταν τους περιφρονούσα και δεν τους λογάριζα. Αυτοί είναι οι ταμίες της βασιλείας σου κι όποιος τους παραδίνει χρήματα με την ελεημοσύνη, καταθέτει στην ουράνια τράπεζα σου.

Δανείζει σε σένα και πρόκειται να απολαύσει τόκους, που μπροστά τους το κεφάλαιο δεν έχει την παραμικρή αξία.

Δεν θα μείνεις στην πόλη μας ούτε στο σπίτι μου για πολύ. Αλλά εγώ πάντα θα σε βλέπω, όπως τώρα, στο πρόσωπο των αδελφών σου αυτών των ελαχίστων και θα σε λατρεύω με την αγαθοεργία μου σ' αυτούς.

«Ιδού τα ημίση των υπάρχόντων μου, Κύριε, δίδωμι πτωχοίς». Τα δίνω έτσι σε σένα τον ίδιο, που σου πρόσφερα και ολόκληρη την καρδιά μου. Διδάσκεις τους φίλους σου, για το πώς θέλεις να σε λατρεύουν και να σου φανερώνουν την αφοσίωση τους. Πώς; Με το να συντρέχουν τους ένοχους να προστατεύουν τους αδύνατους, να φωμίζουν τους νηστικούς, να ντύνουν τους γυμνούς. Μονάχα αν κάνουν έτσι θα βρουν πρόσωπο μπροστά στο φοβερό σου βήμα, κατά την ημέρα της Κρίσεως, και θα τους βάλεις στα δεξιά σου λέγοντας:

- Εφ' όσον εποιήσατε ενί τούτων των αδελφών μου των ελαχίστων, εμοί εποιήσατε. (Εφ' όσον ευεργετήσατε έναν απ' αυτούς τους αδελφούς μου τους ελαχίστους, σε μένα τον ίδιο το κάματε).

Πόσο καλούς λογαριασμούς ξέρει, αγαπητοί αδελφοί, να κάνει ο Ζακχαίος! Πως βρίσκει ότι χρειάζεται για να μην πάει χαμένη η μετάνοια του!

Αλλά δεν σταματά ως εδώ. Υπάρχει κι ένας άλλος λογαριασμός που πρέπει να κάμει. Προσθέτει, λοιπόν, μετά την πρώτη υπόσχεση, κι αυτή:

- Και ει τινος εσυκοφάντησα, αποδίδωμι τετραπλούν. (Κι αν αδικήσα κάποιον, θα του γυρίσω πίσω τα χρήματα του τετράδιπλα).

Πολλούς αδικήσα. Πολλούς απομύζησα. Από πολλούς αφήρεσα. Σε όλους, λοιπόν, αυτούς θα επιστρέψω τα χρήματα της ανομίας. Και δεν θα τα γυρίσω πίσω ακριβώς όπως τα είχα πάρει, αλλά αυξημένα στο τετραπλάσιο. Αυτό είναι ο τόκος, που καθορίζει η μετανοημένη ψυχή μου. Μεγάλο κακό έκαμα. Πιο πολύ καλό μου χρειάζεται να κάμω για να επανορθώσω εκείνο το κακό, ώστε να το σβήσω πια.

Δεν ξέρουμε, αγαπητοί αδελφοί, αν η περιουσία του αρχιτελώνη ήταν στο μέγιστο μέρος καμωμένη από αδικίες ή αν είχε απλώς αυξηθεί απ' αυτές. Ότι όμως κι από τα δυο να συνέβαινε, ο άνθρωπος αυτός θ' απογυμνωνόταν από το βίος του με τέτοιες υποσχέσεις που έδωσε, θα έμενε φτωχός. Και θα απόδεικνε έτσι, ότι η μετάνοια του ήταν τόση και τέτοια, ώστε να τον φέρει μονομιάς στην τελειότητα. Γιατί με τις αποζημιώσεις που υποσχέθηκε και με τις αγαθοεργίες που προανήγγειλε, τι θα μπορούσε να του μείνει;

Δεν εφαρμόζει, λοιπόν, ο μακάριος απλώς την ηπιότερη εντολή της αγάπης, δεν υπακούει μονάχα στο «ο έχων δύο χιτώνας...» αλλά προχωρώντας πραγματοποιεί εκείνο που ο Κύριος σύστησε σε ένα άλλον πλούσιο:

«Ει θέλεις τέλειος είσαι, πάντα όσα έχεις... διάδος» (Αν θέλεις να γίνεις τέλειος, μοίρασε όλα όσα έχεις).

Ιδού μετάνοια, αγαπητοί αδελφοί, μεγάλη κι ολόκληρη. Είναι η μετάνοια του Ζακχαίου. Η μετάνοια, που δεν επανορθώνει απλώς ότι κακό είχε κάμει αυτός ο αμαρτωλός, αλλά και προσφέρει πολύ περισσότερα, για να αλλάξει τον αμαρτωλό σε τέλειο άγιο.

ΓΡΗΓΟΡΙΟΥ ΝΥΣΣΗΣ ΣΤΟΥΣ ΜΑΚΑΡΙΣΜΟΥΣ, ΛΟΓΟΣ ΣΤ'

Μακάριοι είναι οι καθαροί στην καρδιά, γιατί αυτοί θα δουν το Θεό.

Από όσα είπαμε δεν αμφιβάλλομε ότι αυτά είναι έτσι. Αλλά ο λόγος μας εξακολουθεί να βλέπει με την ίδια αμηχανία, ότι του είχε προκαλέσει απορία από την αρχή. Όπως αυτός που έφτασε στον ουρανό μετέχει τα θαυμάσια του ουρανού, αλλά επειδή είναι αδύνατος κάποιος τρόπος ανόδου, τίποτε από όσα παραδεχτήκαμε δεν μας ωφελεί, έτσι δεν υπάρχει αμφιβολία ότι από τον καθαρμό της καρδιάς πραγματοποιείται η μακαριότητα. Το πώς όμως θα καθαρίσει κάποιος την καρδιά από τους μολυσμούς εξισώνεται απόλυτα με την ανάβαση στον ουρανό. Ποιά κλίμακα λοιπόν του Ιακώβ, ποιο άρμα πύρινο θα βρεθεί όμοιο με εκείνο που ανύψωσε τον προφήτη Ηλία στον ουρανό, με τον οποίο θα ανυψωθεί η καρδιά μας στα θαύματα του ουρανού, αποτινάζοντας αυτό το χωμάτινο βάρος; Αν δηλαδή σκεφτεί κανένας τα αναγκαία παθήματα της ψυχής, θα νομίσει την αποχώρηση των παθών που είναι δεμένα μαζί του ανεπίτευκτη και αδύνατη. Η γέννηση γίνεται αμέσως με κάποιο πάθος και με πάθος προχωρεί η αύξηση και στο πάθος καταλήγει η ζωή και έχει κατά κάποιο τρόπο αναμικθεί το κακό στη φύση μας, εξαιτίας εκείνων που αποδέχτηκαν το πάθος από την αρχή, που με την παρακοή έφεραν τη νόσο σε εμάς. Κι όπως με τη διαδοχή των γενεών συνεχίζεται σε κάθε είδος η φύση των ζώων, ώστε αυτό που γεννιέται να είναι κατά το νόμο της φύσης όμοιο με αυτό από το οποίο προήλθε, έτσι γίνεται άνθρωπος από άνθρωπο, από εμπαθή εμπαθή, από αμαρτωλό αμαρτωλός. Επομένως συνυπάρχει κατά κάποιο τρόπο σε όσους γεννιούνται η αμαρτία, γεννιέται και μεγαλώνει μαζί τους και καταλήγει μαζί τους, στο τέλος της ζωής.

Αλλά είναι δυσκατόρθωτη η αρετή, μόλις κατορθώνεται με μύριους ιδρώτες και πόνους και με προσπάθεια έντονη, όπως μάθαμε από πολλά χωρία της Γραφής• ακούσαμε πως είναι θλιμμένος και προχωρεί από στενωπούς ο δρόμος της βασιλείας, ενώ είναι πλατύς και κατηφορικός ο δρόμος μέσα από την κακία οδηγεί τη ζωή στην απώλεια. Όστε η Αγία Γραφή δεν όρισε ότι η υψηλή ζωή είναι γενικά αδύνατη, αφού διηγήθηκε στα ιερά βιβλία τα θαυμάσια έργα τόσων πολλών ανδρών. Το νόημα όμως της υπόσχεσης ότι θα δούμε το Θεό είναι διπλό• ένα η γνώση της ύπαρξης που υπερβαίνει τα πάντα, και άλλο να ενωθούμε με αυτόν με την καθαριότητα της ζωής μας. Γι' αυτό η διδασκαλία των αγίων καθορίζει ότι το πρώτο είδος της κατανόησης είναι αδύνατο• για το δεύτερο δίνει την υπόσχεση του ο Κύριος στους ανθρώπους με τη διδασκαλία του αυτή λέγοντας «μακάριοι είναι όσοι έχουν καθαρή καρδιά, γιατί αυτή θα δουν το Θεό».

Το πώς θα γίνει κανένας καθαρός, μπορείς να το μάθεις από όλη σχεδόν την ευαγγελική διδασκαλία. Περνώντας επιτροχάδην τα ακόλουθα παραγγέλματα, θα βρεις φανερό το καθαρτικό μέσο της καρδιάς. Αν δηλαδή χωρίσεις σε δυο την κακία, κακία των έργων και κακία των σκέψεων, πρώτα τιμώρησε με τον παλιό νόμο την αδικία που εκδηλώνεται με τα έργα, τώρα όμως τροποποίησε το νόμο να αποβλέπει στο άλλο είδος της αμαρτίας δεν τιμωρεί πια το έργο της αμαρτίας, αλλά προνοεί πώς να μη γίνει ούτε καν η αρχή. Γιατί το να αφαιρεθεί η κακία από την προαίρεση μας είναι πολύ καλύτερο από το να απομακρύνεις τη ζωή σου από τα έργα της κακίας. Αλλά επειδή η κακία είναι πολυμερής και πολύτροπη, αντιπαρέταξε για καθένα από τα απαγορευμένα θεραπεία με χωριστά παραγγέλματα. Κι επειδή το πρώτο και πιο συνηθισμένο πάθος σε όλη τη ζωή είναι το πάθος του θυμού, αρχίζει τη θεραπεία από το επικρατέστερο, νομοθετώντας να μην οργιζόμαστε. Διδάχτηκες, λέει, από τον παλαιότερο νόμο «να μη φονεύσεις», μάθε τώρα να διώξεις από την ψυχή σου την οργή

κατά των συνανθρώπων σου. Δεν απαγόρευσε βέβαια καθολοκληρίαν το θυμό• γιατί είναι δυνατό να χρησιμοποιηθεί ο ορμή αυτή της ψυχής και για καλό, αλλά το παράγγελμα διαγράφει ολότελα την οργή κατά του αδελφού για όποιο αγαθό. «Όποιος οργίζεται κατά του αδελφού του χωρίς λόγο», λέει. Η προσθήκη του «χωρίς λόγο» δείχνει την ευκολία κάποτε της χρήσης του θυμού, όταν κοκλάσει το συναίσθημα για τον κολασμό της αμαρτίας. Αυτό το είδος της οργής το αποδίδει από παλιά η Γραφή στον Φηνεές, όταν με τη σφαγή των παρανόμων εξιλέωσε το Θεό που απειλούσε το λαό.

Μεταφέρει έπειτα τη θεραπεία στα πλημμελήματα της ηδονής και με την εντολή του απαλείφει από την καρδιά την άτοπη επιθυμία της μοιχείας. Έτσι θα βρεις τον Κύριο στην συνέχεια να διορθώνει και όλα τα επιμέρους, αντιτάσσοντας σε κάθε είδος κακίας την κατάλληλη νομοθεσία. Εμποδίζει να αρχίζουμε να αδικούμε, με το να μην μας παρακωρεί ούτε το να αμυνόμαστε. Εξορίζει το πάθος της πλεονεξίας, προστάζοντας να δίνουμε σε αυτόν που πήρε τα ρούχα μας κι όσα μας έχει αφήσει. Θεραπεύει τη δειλία παραγγέλλοντας να περιφρονούμε το θάνατο. Και γενικά με κάθε παραγγελία του θα βρεις το λόγο, όμοια με άροτρο, να αποσπά από το βάθος της καρδιάς μας τις ρίζες των αμαρτιών κι έτσι μπορούμε να πάρουμε καρπό καθαρό από σπόρους αγκαθίων. Επομένως ευεργετεί τους ανθρώπους με δυο τρόπους, και με την υπόσχεση του αγαθού και με όσα παραθέτει με τη διδασκαλία του για το θέμα μας.

Αν λοιπόν σου φαίνεται επίπονη η προσπάθεια για το αγαθό, σύγκρινε την με τον αντίθετο βίο και θα διαπιστώσεις πόσο πιο επίπονη είναι η κακία, αν αποβλέψεις όχι στο παρόν αλλά προς τα μετέπειτα. Όποιος άκουσε για τη γέεννα, δε θα αποφύγει εξαιτίας του κόπου και της προσπάθειας τις αμαρτωλές ηδονές• είναι αρκετός ο φόβος όταν τον βάλουμε στο νου μας για να εξορίσει τα πάθη. Και είναι ακόμη καλύτερο αφού κατανοήσουμε από την αποσιώπηση του αυτό που εξυπακούεται, να νιώσουμε από αυτό σφοδρότερη επιθυμία. Αν δηλαδή είναι μακάριοι όσοι έχουν καθαρή καρδιά, οπωσδήποτε είναι αξιολύπητοι όσοι έχουν ψυχή μέσα στην ακαθαρσία, επειδή αντικρίζουν το πρόσωπο του εχθρού. Κι αν αποτυπώνεται στη ζωή της αρετής η ίδια η θεία σφραγίδα, είναι φανερό ότι η ζωή της κακίας παίρνει τη μορφή και το πρόσωπο του αντιπάλου μας. Αλλά αν ο Θεός από διάφορες απόψεις ονομάζεται με κάθε έννοια του αγαθού, φως και ζωή και αφθαρσία και όσα ανήκουν στην κατηγορία αυτή, και αντίστροφα το αντίθετο καθενός από αυτά θα ονομαστεί οπωσδήποτε από τον εφευρέτη της κακίας σκότος και θάνατος και φθορά και όσα άλλα είναι του ίδιου γένους με αυτά και της ίδιας τάξης.

Αφού λοιπόν μάθαμε πως διαμορφώνεται η κακία και ο ενάρτετος βίος και το αυτεξούσιο της προαίρεσής μας, μας επιτρέπει να προτιμήσουμε το ένα ή το άλλο από αυτά, ας αποφύγουμε τη μορφή του διαβόλου τη θεία εικόνα, και ας γίνουμε καθαροί στην καρδιά, για να γίνουμε μακάριοι με τη μόρφωση μέσα μας της θείας εικόνας με την καθαρή πολιτεία μας με τη χάρη του Ιησού Χριστού του Κυρίου μας, στον οποίο ανήκει η δόξα στους αιώνες των αιώνων. Αμήν.

**(ΠΑΤΕΡΙΚΑΙ ΕΚΔΟΣΕΙΣ
«ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ Ο ΠΑΛΑΜΑΣ»
ΓΡΗΓΟΡΙΟΥ ΝΥΣΣΗΣ ΕΡΓΑ
ΤΟΜΟΣ 8ος ΣΕΛ. 241-247)**

ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΕΣ ΚΑΙ ΚΗΡΥΓΜΑΤΑ

ΠΑΝΙΕΡΩΤΑΤΟΥ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΟΥ ΠΑΦΟΥ κ.κ. ΓΕΩΡΓΙΟΥ

Τετάρτη	1 Ιανουαρίου	:	ΠΑΦΟΣ, Άγιος Θεόδωρος
(Στη συνέχεια θα προστεί της καθιερωμένης Δοξολογίας με την ευκαιρία της έναρξης του νέου έτους)			
Κυριακή	5 Ιανουαρίου	:	ΚΑΤΩ ΠΑΧΝΑ
Δευτέρα	6 Ιανουαρίου	:	ΚΑΤΩ ΠΑΦΟΣ, Άγιοι Ανάργυροι
Παρασκευή	10 Ιανουαρίου(εσπερινός)	:	ΑΧΕΛΕΙΑ
Σάββατο	11 Ιανουαρίου	:	ΑΡΧΙΜΑΝΔΡΙΤΑ
Κυριακή	12 Ιανουαρίου	:	ΓΑΛΑΤΑΡΙΑ
Παρασκευή	17 Ιανουαρίου	:	ΚΕΔΑΡΕΣ
Σάββατο	18 Ιανουαρίου	:	ΙΕΡΑ ΜΟΝΗ ΤΡΟΟΔΙΤΙΣΣΗΣ
Κυριακή	19 Ιανουαρίου	:	ΚΟΙΛΗ
Κυριακή	26 Ιανουαρίου	:	ΚΑΛΛΕΠΕΙΑ
Πέμπτη	30 Ιανουαρίου	:	ΠΑΦΟΣ, Άγιος Θεόδωρος

ΘΕΟΦΙΛΕΣΤΑΤΟΥ ΕΠΙΣΚΟΠΟΥ ΑΡΣΙΝΟΗΣ κ. ΝΕΚΤΑΡΙΟΥ

Τετάρτη	1 Ιανουαρίου	:	ΠΕΡΙΣΤΕΡΩΝΑ
Κυριακή	5 Ιανουαρίου	:	ΠΕΡΙΣΤΕΡΩΝΑ
Δευτέρα	6 Ιανουαρίου	:	ΠΟΛΙΣ ΧΡΥΣΟΧΟΥΣ
Κυριακή	12 Ιανουαρίου	:	ΚΑΘΗΚΑΣ
Κυριακή	19 Ιανουαρίου	:	ΛΥΣΟΣ
Παρασκευή	24 Ιανουαρίου	:	ΙΕΡΑ ΜΟΝΗ ΑΓ.ΝΕΟΦΥΤΟΥ
Κυριακή	26 Ιανουαρίου	:	ΣΚΟΥΛΛΗ
Δευτέρα	27 Ιανουαρίου	:	ΛΑΡΝΑΚΑ
Πέμπτη	30 Ιανουαρίου	:	ΠΟΛΙΣ ΧΡΥΣΟΧΟΥΣ

ΚΗΡΥΓΜΑΤΑ ΘΕΟΛΟΓΩΝ

ΧΑΡΑΛΑΜΠΟΣ ΠΑΠΑΣΑΒΒΑΣ

Κυριακή 19 Ιανουαρίου : ΚΑΤΩ ΠΛΑΤΡΕΣ
Κυριακή 26 Ιανουαρίου: ΑΓΙΑ ΒΑΡΒΑΡΑ

ΠΑΥΛΟΣ ΑΡΚΟΥ

Κυριακή 19 Ιανουαρίου : ΠΑΧΥΑΜΜΟΣ
Κυριακή 26 Ιανουαρίου : ΔΟΡΑ

Κυριακή 12 Ιανουαρίου: ΠΡΑΣΤΕΙΟ

Κυριακή 19 Ιανουαρίου:ΑΡΓΑΚΑ

Κυριακή 26 Ιανουαρίου:ΔΡΟΥΣΙΑ

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΣΑΒΒΙΔΗΣ

Κυριακή 12 Ιανουαρίου : ΛΕΜΠΑ

Κυριακή 26 Ιανουαρίου : ΚΙΣΣΟΝΕΡΓΑ

ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΠΑΦΟΥ

ΜΗΝΙΑΙΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ

ΚΗΡΥΓΜΑΤΩΝ

Το πρώτον Αποστολικόν κήρυγμα εις την Πάφον
Πράξ. ιγ, 6-12

ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΣ 2014

ΕΤΟΣ ΛΕ΄

ΑΡ. 404

Η ΥΠΑΠΑΝΤΗ ΤΟΥ ΚΥΡΙΟΥ ΗΜΩΝ ΙΗΣΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ

Απόστολος: Εβρ, ζ' 7-17

Ευαγγέλιο: Λουκ. β' 22-40

2 Φεβρουαρίου 2014

«Ἰδοὺ οὗτος κείται εἰς πτώσιν καὶ ἀνάστασιν πολλῶν ἐν τῷ Ἰσραὴλ καὶ εἰς σημεῖον ἀντιλεγόμενον».

Με χέρια που τρέμουν από θαυμασμό και συγκίνηση, υποδέχεται σήμερα, αγαπητοί μου αδελφοί, ο Πρεσβύτες Συμεών τον Σωτήρα Κύριο. Κι' ενώ με τα σωματικά του μάτια βλέπει μπροστά του ένα βρέφος σαράντα ημερών, που προσφέρεται στο Θεό, σύμφωνα με τις διατάξεις του Μωσαϊκού Νόμου, που ήταν συνηθισμένο να γίνεται στα πρωτότοκα παιδιά, με τα μάτια της πίστης, διακρίνει τον Χριστό Κυρίου. Πρόκειται για τον Μεσσία, που περίμεναν έθνη και λαοί και για τον Οποίον ο Συμεών είχε λάβει από το άγιον Πνεύμα την υπόσχεση, ότι δεν θα πέθαινε προτού Τον δει. Κι ενώ τα γεροντικά του μάτια βουρκώνουν για την εκπλήρωση της Θείας υπόσχεσης, η γλώσσα κινείται. Κινείται για να ευλογήσει την Παρθένο Μητέρα και τον σεμνό προστάτη της, αλλά συγχρόνως για να διατυπώσει και μια προφητεία. Λέει, λοιπόν, ο Συμεών στην Θεοτόκο και μητέρα του Ιησού: «Οὗτος κείται εἰς πτώσιν καὶ ἀνάστασιν πολλῶν ἐν τῷ Ἰσραὴλ καὶ εἰς σημεῖον ἀντιλεγόμενον». Δηλαδή Αυτός θα γίνει αιτία να καταστραφούν ή να σωθούν πολλοί Ισραηλίτες. Θα είναι σημεῖον ἀντιλεγόμενον, για να φανερωθούν οι πραγματικές διαθέσεις πολλών. Με την ευκαιρία αυτή, καλό θα είναι να δούμε κι εμείς σήμερα, σε ποιο από τα δύο στρατόπεδα ανήκουμε και αν στη ζωή μας αυτή αγωνιζόμαστε ή αν αδιαφορούμε και δεν νοιαζόμαστε για τη σωτηρία της ψυχής μας.

Πράγματι, από τη στιγμή της παρουσίας του Χριστού στον κόσμο το Πρόσωπό Του ήταν και είναι σημεῖο ἀντιλεγόμενον. Η μορφή Του δεν άφησε και δεν αφήνει κανένα αδιάφορο. Όλοι οι άνθρωποι, άλλοι λιγότερο και άλλοι περισσότερο, από τη στιγμή που θ' ακούσουν γι' Αυτόν, θ' ασχοληθούν μαζί Του. Κι άλλοι θα Τον πιστέψουν, όπως και είναι, Υιόν του Θεού και Θεόν αληθινό, Λυτρωτή και Σωτήρα, Παντοδύναμο και Πανάγαθο Κύριο και πρόσωπο λατρευτό και προσκυνητό. Και άλλοι, οι άπιστοι, θα Τον αποκηρύξουν, θα Τον κατακρίνουν και θα Τον μισήσουν. Θα προσπαθήσουν ακόμα να Τον πολεμήσουν και να εξαλείψουν, αν είναι δυνατό, το Όνομα Του και ό,τι σχετίζεται με αυτό.

Κι αυτό, βέβαια, δεν είναι μόνο φαινόμενο της εποχής μας. Όπως είπαμε και πιο πάνω, από τη στιγμή της γέννησής Του, το ίδιο συνέβη. Με την εμφάνιση Του στη γή επολεμήθη και πολεμάται όσον ουδείς άλλος. Με την γέννησή Του οι Μάγοι Τον προσκυνούν και ο Ηρώδης Τον καταδιώκει. Οι μαθητές Του Τον πιστεύουν και οι Φαρισαίοι Τον αποκαλούν Βεελζεβούλ. Ο ένας ληστής, όταν βρίσκεται στον Σταυρό, τον ομολογεί Θεόν και Βασιλέα και ο άλλος Τον βλασφημεί. Αργότερα, οι μάρτυρες πεθαίνουν γι' Αυτόν, ενώ οι αυτοκράτορες Τον πολεμούν. Και δια μέσου των αιώνων υπάρχουν πάντοτε οι πιστοί και οι άπιστοι. Οι χριστιανοί και οι αντίχριστοι. Κι έτσι, μένει η μορφή του Χριστού, όσο καμιά άλλη μορφή στην ιστορία του κόσμου, σημεῖον ἀντιλεγόμενον. Και δημιουργεί, χωρίς κανένα λόγο, κρίση στις ψυχές, χωρίζει τους ανθρώπους και δημιουργεί «πτώσιν καὶ ἀνάστασιν πολλῶν». Οι εχθροί Του πέφτουν, συντριβονται και εξαφανίζονται. Κι από την άλλη πλευρά ψυχές που έχουν πίστη κερδίζονται, μετανοούν, γίνονται παιδιά του Θεού και κληρονόμοι της Ουράνιας Βασιλείας Του.

Όμως, σαν Πανάγαθος που είναι ο Θεός, θέλει όλων των ανθρώπων την σωτηρία. Κι όχι απλώς την θέλει, αλλά και δημιουργεί όλες εκείνες τις προϋποθέσεις και ευκαιρίες για όλους, να Τον γνωρίσουν, να Τον λατρεύσουν σαν Θεό και να Τον κάμουν Σωτήρα τους. «Ἦρθα», μας λέει, «για να φέρω σε κρίση τον κόσμο, έτσι ώστε αυτοί που δεν βλέπουν να βρουν το φώς τους κι εκείνοι που βλέπουν ν' αποδειχθούν τυφλοί» (Ιωάνν. Θ' 39). Θέτει, λοιπόν, σ' εφαρμογή για κάθε άνθρωπο Θείο σχέδιο, μέχρις ότου επιτευχθεί η σωτηρία. Η πολυποίκιλη σοφία Του, χρησιμοποιεί για κάθε ηλικία, για κάθε χαρακτήρα, για κάθε ψυχосύνθεση τρόπους διάφορους για να ελκύσει κοντά Του, να ενθαρρύνει στην μετάνοια και να μας κερδίσει όλους. Και υπάρχουν οι άνθρωποι που σπεύδουν να Τον εγκολπωθούν, να συμμορφωθούν προς όλα όσα Εκείνος διατάσσει, να θυσιάσουν κάθε τι που τους χωρίζει από την αγάπη Του, να Του παραδώσουν ολόκληρη την καρδιά τους και να Τον κάμουν Κύριο και Θεό τους, Σωτήρα τους και Λυτρωτή τους. Είναι οι ευτυχημένοι και τρισμακάριοι, οι αναστημένοι και κληρονόμοι της Βασιλείας Του.

Δυστυχώς, είναι και οι άλλοι, που θεληματικά Τον αρνούνται. Κλείουν ερμητικά τα αυτιά τους, για να μην ακούσουν την άγια διδασκαλία Του. Απιστούν στην θεότητα Του και δεν δέχονται τη σωτηρία που τους προσφέρει. Πολλές φορές γίνονται πολέμιοι και εχθροί Του. Αυτοί οι άνθρωποι είναι δυστυχημένοι και ταλαιπώροι, αποτυχημένοι και αξιοκατάκριτοι. Τέτοιος ήταν ο Ηρώδης που με πείσμα Τον αρνήθηκε και βρήκε τραγικό θάνατο. Τέτοιος ήταν ο Ιούδας που Τον πρόδωσε και συνειρίβη κυριολεκτικά. Τον αρνήθηκε, κατά ένα μεγάλο μέρος, το Ιουδαϊκό Έθνος και δοκίμασε τη φρίκη της καταστροφής της Ιερουσαλήμ, με τα ποτάμια του αίματος και τα εκατομμύρια των νεκρών και αιχμαλώτων. Τον αρνήθηκαν σύγχρονα καθεστώτα και Τον πολέμησαν με μίσος και μανία και ζήτησαν με κάθε τρόπο να εξαφανίσουν τους πιστούς οπαδούς του Εσταυρωμένου. Για όλους αυτούς ισχύει και θα ισχύει η προφητεία του δικαίου Συμεών: «ούτος κείται εις πτώσιν πολλών».

Αγαπητοί μου! Ο Χριστός είναι όχι μόνο, το κέντρο της ιστορίας, γύρω από τον Οποίο στρέφεται ο κόσμος όλων των αιώνων και όλων των εποχών, αλλά και ο λίθος του προσκόμματος και η πέτρα του σκανδάλου. Όσοι Τον δέχονται σώζονται και λυτρώνονται. Όσοι Τον αρνούνται πέφτουν και συντριβονται. Προσκοπτούν και χάνονται. Όσοι έχουν καλή διάθεση, όσοι αγαπούν την αρετή και τον Θεό, σώζονται και ανίστανται. Όσοι έχουν κακή διάθεση και αγαπούν το σκοτάδι και τα πονηρά έργα πέφτουν και καταδικάζονται. Δεν θέλουν αυτοί τον Χριστό και τη σωτηρία που τους προσφέρει και γι' αυτό απομακρύνονται και χωρίζονται από Αυτόν. Ας παρακαλούμε, λοιπόν, τον Κύριο να μας στηρίξει στην αγάπη Του και το θέλημα Του. Και να είναι για μας όχι σημείον αντιλεγόμενον, αλλά «ο Κύριος και Θεός μας».

† Ηγούμενος Χρυσορροϊατίσης κ. Διονύσιος

ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΕΛΩΝΟΥ ΚΑΙ ΦΑΡΙΣΑΙΟΥ

Απόστολος: Β' Τιμ. γ' 10 - 15

Ευαγγέλιον: Λουκά ιη' 10-14

9 Φεβρουαρίου 2014

«Ο Θεός, ευχαριστώ σοι ότι ουκ ειμί ώσπερ οι λοιποί των ανθρώπων»

Αυτή είναι η αρχή της προσευχής του Φαρισαίου. Άνθρωπος πιστός, ευγνωμονεί τον Θεό, γιατί δεν είναι όπως οι άλλοι άνθρωποι, τουλάχιστο σ' αυτά που αναφέρει και οπωσδήποτε όπως ο αμαρτωλός τελώνης. Απαριθμοί στη συνέχεια ορισμένες παραβάσεις του θείου νόμου, χαρακτηριστικές των άλλων ανθρώπων. Συμπληρώνει τη προσευχή του με τις αγαθές του πράξεις. Και νοιώθει ικανοποιημένος με τον εαυτό του. Δεν προβληματίζεται για τίποτε. Δεν έχει καμιά ανησυχία. Έχει καθορισμένο ένα πλαίσιο και μέτρο θρησκευτικότητας, όπως το καθόρισε ο ίδιος. Αυτό που τον βολεύει καλύτερα, για να έχει ήσυχη τη συνείδησή του.

Δεν είναι άρπαγας, άδικος ή μοιχός, όπως αναφέρει στην προσευχή του, αγαπητοί μου αδελφοί. Και αντί να κρίνει τον εαυτό του με βάση το θείο νόμο, που καλά γνωρίζει, τον συγκρίνει με τον αμαρτωλό, όπως νομίζει, τελώνη.

Έχει επηρεάσει πολύ σημαντικά τη ζωή μας η παραβολή αυτή. Αποτελεί κριτήριο περιγραφής χαρακτήρων και συμπεριφοράς στις ανθρώπινες σχέσεις.

Και ενώ ο καθένας μας, δικαίως πιστεύει, ότι δεν όμοιος με τους άλλους, διαφέρει από τους άλλους, είναι αδύνατο να γνωρίζει επακριβώς την ποιότητα των άλλων. Μπορεί να βλέπουμε τις πράξεις των άλλων, να ακούμε τα λόγια τους. Δεν γνωρίζουμε όμως τις ενδόμυχες σκέψεις τους κι ακόμη δεν μπορούμε να είμαστε βέβαιοι για τις προθέσεις τους ή τις πράξεις τους. Εικασίες μόνο μπορεί να κάνουμε για το λόγο που προκάλεσαν τις διάφορες ενέργειές τους ή για τη σκοπιμότητα που εξυπηρέτησαν.

Άρα δεν διαθέτουμε την δυνατότητα να κρίνουμε κανένα. Και φυσικά δεν μας επιτρέπεται να τους αξιολογούμε αρνητικά και να τους κατακρίνουμε. Πρέπει να είμαστε έτοιμοι να βρούμε ένα δικαιολογητικό για μια παράξενη πράξη και συμπεριφορά κάποιου φίλου ή γνωστού μας ή και κάποιου ξένου και εχθρού. Να είμαστε ακόμη έτοιμοι να βοηθήσουμε τον συνάνθρωπό μας με καλοσύνη, αν υποθέσουμε ότι διαφαίνεται κάποιο πρόβλημα πίσω από την παράξενη συμπεριφορά του. Αλλά, αγαπητοί μου, η τελική θέση μας είναι ότι μοναδικός κριτής των πράξεων, λόγων και σκέψεων μας, είναι ο Θεός. Έλεγαν οι παλιοί: Κάθε άνθρωπος έχει δυο σακούλια. Ένα μπροστά, που έχει τα ελαττώματα των άλλων και ένα πίσω που έχει τα δικά του. Γιαυτό ενώ μελετούμε και κρίνουμε τις πράξεις και τα λάθη των άλλων, τις δικές μας δεν τις βλέπουμε και πιστεύουμε ότι είμαστε τέλειοι. Επεκράτησε και χαρακτηρίζεται αυτού του είδους η αντιμετώπιση, φαρισαϊσμός. “ουκ ειμί ώσπερ οι λοιποί των ανθρώπων”. Είναι η παράλογη εγωκεντρική υπερηφάνεια, που περιφρονεί και παραμερίζει τον συνάνθρωπο, ή απλώς με δυσκολία ανέχεται την παρουσία του κοιτάζοντάς τον με υπεροψία.

Το πρόβλημα, αγαπητοί μου αδελφοί, είναι όταν φτάσουμε σε μια παρόμοια του Φαρισαίου κατάσταση, χάνουμε την επαφή με την δική μας παραβατική συμπεριφορά. Χάνουμε την επαφή με την πραγματικότητα του εαυτού μας. Δικαιολογούμε εύκολα και με θυμό, αν κάποτε μας υποδείξουν κάποια λάθη μας, που εμείς φυσικά δεν τα βλέπουμε ή προφασίζόμαστε ότι δεν τα βλέπουμε, γιατί ασχολούμαστε με τους άλλους. Και υπάρχουν λανθασμένες μεθοδεύσεις που μπορεί

να αποδεικτούν προσβλητικές και που μπορεί να έχουν σοβαρές ή και καταστρεπτικές συνέπειες στη ζωή μας. Και πολλές από αυτές να είναι καθαρές παραβάσεις του νόμου του Θεού.

Συνεπώς, αγαπητοί μου, το συμπέρασμα είναι απλό. Άμεσα πρέπει να φέρουμε το δικό μας σακούλι, με τις λανθασμένες ενέργειες μας μπροστά μας. Να το ελέγξουμε και να αρχίσουμε να το καθαρίζουμε. Να δούμε τον εαυτό μας στις λεπτομέρειες. Να μελετήσουμε τις σκέψεις και επιθυμίες μας που μας οδηγούν σε πράξεις που με τον καιρό γίνονται αυτόματες συνήθειες. Δυστυχώς, αν είμαστε ειλικρινείς με τον εαυτό μας, θα βρούμε πολλά που πρέπει να διορθωθούν. Κάποια από αυτά που κατάντησαν παραβατικές του θείου νόμου συνήθειες, θα χρειαστούν χρόνο και κόπο πολύ για να αποβληθούν. Ίσως κάποτε να απογοητευτούμε για τις πολλές αδυναμίες μας. Εκεί όμως, στον αγώνα μας θα βρούμε συμπαραστάτη τον Κύριό μας. Θα προσφύγουμε με τις προσευχές μας, τις ειλικρινείς και ταπεινές, για να ζητήσουμε το έλεος και την βοήθεια του Κυρίου μας. Τα δύο παραδείγματα της σημερινής παραβολής καθορίζουν το στίγμα που θα μας καθοδηγεί. Ο εγωιστής αυτοθαυμαζόμενος Φαρισαίος, παρά τη σχετική τήρηση του θείου νόμου, δεν έδειξε έστω και λίγη κατανόηση ή καλοσύνη στον αμαρτωλό τελώνη, και καταδικάστηκε λόγω της άκριτης και παράλογης υπερηφάνειάς του. Ο άλλος, ο τελώνης, αμαρτωλός και αυτός, παραδέχτηκε τα λάθη του και κυρίως προσέφυγε στο Θεό με απόλυτη ταπεινοφροσύνη συναισθανόμενος την αμαρτωλότητά του. Και δικαιώθηκε, «κατήλθε ούτος δεδικαιωμένος», όπως ρητά μας διαβεβαιώνει ο ίδιος ο Χριστός, φανερώνοντας πόση σημασία αποδίδει στην ταπεινοφροσύνη. «Ο Θεός υπερηφάνοις αντιτάσσεται, ταπεινοίς δε δίδωσι χάριν», σημειώνει ο απόστολος Πέτρος. Ας περιοριστούμε λοιπόν στον έλεγχο του εαυτού μας και με ταπεινοφροσύνη να ζητήσουμε την βοήθεια του Κυρίου μας, για να επιτύχουμε αυτό που όλοι επιζητούμε. Να κατέλθουμε στον «οίκο» του Κυρίου μας «δεδικαιωμένοι». Γένοιτο.

Δ.Γ.Σ

ΚΥΡΙΑΚΗ ΙΖ' ΛΟΥΚΑ (ΑΣΩΤΟΥ)

Απόστολος: Α' Κορ. στ' 12-20

Ευαγγέλιο: Λουκ. ιε' 11-32

16 Φεβρουαρίου 2014

«Ευρανόθηται δε και χαρήναι έδει, ότι ο αδελφός σου ούτος νεκρός ην και ανέζησε, και απολωλός ην και ευρέθη» (Λουκ. ιε' 32).

Η παραβολή ή αλληγορική διδασκαλία χρησιμοποιείται συχνά από τον Ιησού σαν μέσο διδασκαλίας. Με εικόνες παρμένες από τη θρησκευτική, κοινωνική ή γεωργική ζωή των ανθρώπων και που δεν απέχουν από την πραγματικότητα προσπαθεί να διδάξει ύπιστες θρησκευτικές ή ηθικές αλήθειες. Ο Ευαγγελιστής Λουκάς προτάσσει των παραβολών σύντομες σημειώσεις μέσα από τις οποίες εξηγεί τους λόγους που οδηγούν τον Ιησού στο να διηγηθεί μια παραβολή. Με τη σημερινή παραβολή του ασώτου υιού ολοκληρώνεται η τριλογία των παραβολών που αναφέρεται στη χάρη του Θεού και που αποκαλύπτει το μέγεθος της φιλανθρωπίας του Θεού. Έτσι, μετά την παραβολή του απολωλότες προβάτου και της απολεσθείσας δραχμής, ο Ευαγγελιστής Λουκάς παραθέτει την τρίτη κατά σειρά παραβολή, αυτή του ασώτου υιού και που αποτελεί το μαργαριτάρι των παραβολών. Έχει λεχθεί χαρακτηριστικά ότι εάν από όλη τη διδασκαλία διεσώζετο μόνο αυτή η παραβολή τότε αυτή θα ήταν αρκετή για να επιβεβαιώσει την ύπαρξη του Θεού και μάλιστα ως Θεού της αγάπης.

Οι τρεις αυτές παραβολές αποτελούν απάντηση στους Γραμματείς και Φαρισαίους της εποχής του, όπως και σε όλους τους όμοιους τους δια μέσου των αιώνων, «ότι αμαρτωλούς προσδέχεται και συνεσθίει αυτοίς». (Λουκ. ιε' 2). Οι Γραμματείς και οι Φαρισαίοι, πίστευαν ότι οι τελώνες και οι αμαρτωλοί, με την αμαρτωλότητα τους δεν ήταν άξιοι να δεχθούν τα μέσα της χάριτος του Θεού, όπως η μετάνοια. Γι' αυτούς, οι τελώνες και οι αμαρτωλοί ήταν καταδικασμένοι όχι μόνο στη δική τους συνείδηση, αλλά και στην κρίση του Θεού. Γι' αυτούς δεν υπήρχε ελπίδα σωτηρίας.

Αντίθετα ο Ιησούς, μέσα από τις παραβολές αυτές, προβάλλει την αγάπη του Θεού σαν κίνητρο για τη μετάνοια του ανθρώπου καθώς και τη χαρά που γίνεται στον ουρανό όταν ένας αμαρτωλός μετανοεί. Αυτή η αγάπη λειτουργεί λυτρωτικά και μέσα από τη δύναμη της ελευθερίας οδηγεί τον άνθρωπο στη μετάνοια. Στις δυο πρώτες παραβολές ο Ιησούς μας παρουσιάζει τη θεία πλευρά της Χάριτος που ξέρει να αγαπά, που ξέρει να συγχωρεί και που αναζητά τον αμαρτωλό και στη συνέχεια, αφού τον βρει, καλεί και τους Αγγέλους να γίνουν συμμετοχοί αυτής της χαράς. Στην τρίτη παραβολή, αυτή του ασώτου, μας παρουσιάζει την αναζήτηση του Θεού μέσα από τη δύναμη της μετάνοιας.

Μέσα από την αποδοχή του αμαρτωλού ανθρώπου δεν προβάλλει μόνο την αγάπη του Θεού, αλλά και συνιστά αντίστοιχη αγάπη από μέρους των ανθρώπων. Μέσα από την αποδοχή της μετάνοιας του συνανθρώπου και τη συμμετοχή στη χαρά της επιστροφής του αδελφού μας αποκαλύπτεται και η έκταση της πνευματικής μας τελειότητας. Γιατί πολλές φορές μετέχουμε με σχετική ευκολία στη θλίψη του συνανθρώπου μας, αλλά με δυσκολία μετέχουμε και μάλιστα με ειλικρίνεια στη χαρά του συνανθρώπου μας.

Η παραβολή του ασώτου, που ακούσαμε σήμερα, ονομάστηκε «Ευαγγέλιο των Ευαγγελίων», λόγω των σημαντικών μηνυμάτων που εκπέμπονται μέσα από αυτήν και που είναι η μετάνοια, ιδιαίτερα όμως το μέγεθος της αγάπης του Θεού. Μια αγάπη που προσφέρει αφειδώλευτα στον άνθρωπο που είναι παραβάτης του νόμου του Θεού, είτε με την αποστασία και την αμαρτία, όπως του ασώτου υιού, είτε με την

αυτοδικαίωση, όπως του μεγαλύτερου υιού και που αρνείται την αγάπη στο μετανοημένο αδελφό ή συνάνθρωπο.

Αποστασία ή αμαρτία και αυτοδικαίωση οδηγούν στο ίδιο αποτέλεσμα. Απομακρύνουν τον άνθρωπο από το Θεό, που είναι η πηγή της ελευθερίας και της αγάπης. Ο μικρότερος γιος μέσα από τη φαινομενική ελευθερία του κατέστη στην πραγματικότητα ανελεύθερος και δούλος. Μέσα από την ελευθερία, που την μετέτρεψε σε ασυδοσία, οδήγησε τον εαυτό του στην ασωτία και κατ' επέκταση στην τραγωδία. Από κύριος και με αφθονία αγαθών κατάντησε δούλος και στερημένος που προσπαθούσε να ικανοποιήσει την πείνα του με τα ξυλοκέρατα των κοίρων.

Πίστεψε ότι φεύγοντας από την πατρική επίβλεψη θα απολάμβανε την ελευθερία. Όμως η ελευθερία που οδηγεί στην αθλιότητα και την αμαρτία δεν είναι ελευθερία, αλλά δουλεία, όπως αποδείχθηκε στην πράξη με τον άσωτο. Όμως και η ελευθερία που είναι συνδεδεμένη με ιδιοτελείς σκοπούς και εφαρμόζει το νόμο του Θεού εξ' ανάγκης ή από συμφέρον και όχι από αγάπη, όπως στην περίπτωση του μεγαλύτερου γιου της παραβολής, είναι και πάλι πράξη ανελεύθερου. Η εφαρμογή του νόμου του Θεού πρέπει να είναι πράξη ελευθερίας και αγάπης και όχι πράξη σκοπιμότητας ή ανάγκης. Σαν τέτοια πράξη ελευθερίας πρέπει να έχει τη δύναμη να διακρίνει τις καθημερινές φανερές και αφανείς ευεργεσίες του Θεού προς αυτόν που θα τον οδηγούν με δύναμη στην εφαρμογή του θελήματος του. Αλλά και όταν αμαρτάνει θα αποτελούν κίνητρο για επιστροφή, όπως έγινε σήμερα με τον μικρότερο γιο της παραβολής. Δυστυχώς, η μεγαλύτερη τραγωδία του ανθρώπου δεν είναι, ίσως, την ώρα που αμαρτάνει και που έχει την ελπίδα και τη δυνατότητα να μετανοήσει και να σωθεί, αλλά την ώρα της αυτοδικαίωσης. Την ώρα που θεωρώντας τον εαυτό του τέλειο, αρνείται τη μετάνοια του αδελφού του, όπως έγινε σήμερα με το μεγαλύτερο γιο της παραβολής, καθώς και το Φαρισαίο του ευαγγελίου της περασμένης Κυριακής. Γιατί και οι δυο τους σταμάτησαν στην αμαρτία του αδελφού ή αντίστοιχα του τελώνη και όχι στην ειλικρινή τους μετάνοια και επιστροφή. Γι' αυτούς η λέξη «μετάνοια» είναι άγνωστη καθώς και η λέξη χαρά. Γιατί μετάνοια σημαίνει χαρά.

Αδελφοί μου, το ότι η μετάνοια ενός αμαρτωλού είναι πηγή χαράς τόσο στον κόσμο των αγγέλων όσο και στους ανθρώπους επιβεβαιώνεται από το ίδιο τον Κύριο: «Ούτε, λέγω υμίν, χαρά γίνεται ενώπιον των αγγέλων του Θεού επί ενί αμαρτωλώ μετανοούντι» (Λουκ. ιε' 10). Το επιβεβαιώνει και σήμερα με τη σφαγή του μόσχου του σιτευτού και την πρόσκληση για συμμετοχή των δούλων καθώς και του μεγαλύτερου γιου. Και εξηγεί γιατί. «Ευρανήναι δε και χαρήναι έδει, ότι ο αδελφός σου ούτος νεκρός ήν και ανέζησε, και απολωλός ήν και ευρέθη». Υποκλινόμαστε με σεβασμό σε τούτη την άπειρη αγάπη του Θεού, που δεν αρνείται τίποτε στο νεώτερο γιο, αλλά και δε στερεί τίποτε από το μεγαλύτερο, αφού, κατά το σημερινό ευαγγέλιο, «συ πάντοτε μετ' εμού ει, και πάντα τα εμά σα εστίν». Ας ανταποκριθούμε επάξια σ' αυτή την αγάπη, είτε μέσα από τη δική μας μετάνοια, είτε με την αποδοχή της επιστροφής των συνανθρώπων μας. Ξεκάθαρο το μήνυμα του σημερινού ευαγγελίου. Οι μετανιωμένοι άσωτοι θα γίνουν δεκτοί στη βασιλεία του Θεού. Αντίθετα οι εγωιστές και φθονεροί θα μείνουν έξω, έστω κι αν δεν υπήρξαν άσωτοι κι ακόλαστοι. Ας ανταποκριθούμε στην πρόσκληση για μετάνοια αλλά και συμμετοχή στη χαρά της επιστροφής του αδελφού μας. Αμήν.

Θεόδωρος Αντωνιάδης

ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΗΣ ΑΠΟΚΡΕΩΣ
Απόστολος: Α' Κορ. η' 8-θ' 2
Ευαγγέλιο: Ματθ. κε' 31-46
23 Φεβρουαρίου 2014

**«Εφ' όσον εποιήσατε ενί τούτων των αδελφών μου των
ελαχίστων,
εμοί εποιήσατε»**

Για την έσχατη ημέρα, αγαπητοί αδελφοί, τη μεγάλη κι επιφανή ημέρα της Κρίσεως, δεν μίλησαν μόνο οι προφήτες, αλλά κι ο ίδιος ο Υιός του Θεού. Μίλησε για το πότε και πώς θα έλθει η ημέρα εκείνη, αλλά και για το τι θα γίνει μέσα σε αυτή. Και το σπουδαιότερο απ' όλα όσα θα συμβούν τότε, περιέχεται στο ευαγγελικό ανάγνωσμα που ακούσαμε. Είναι η διαδικασία της κρίσεως, οι ερωτήσεις που θα απευθύνει ο βασιλεύς Χριστός σε όλους μας, κι οι απαντήσεις που θα του δώσουμε, σύμφωνα με τις οποίες άλλοι θα τοποθετηθούν στα δεξιά του κι άλλοι θα καταδικαστούν σε αιώνια κόλαση.

Με φρικτή συντομία ο Ιησούς προφητεύει και παριστάνει τη διαδικασία αυτή, που ο ίδιος έχει καθορίσει από πριν. Ήλθε στον κόσμο από αγάπη, ως αγάπη, για την αγάπη. Και την αγάπη, που μας ζητά ως ανταπόδοση προς τη δική του, μας ειδοποιεί ρητά, ότι πρέπει να του τη δείξουμε αγαπώντας τον διπλανό μας. Στο πρόσωπο του πλησίον μας, ιδίως του φτωχού, του κατατρεγμένου, του πάσχοντος, πρέπει να βλέπουμε τον ίδιο.

Κατά τη Δευτέρα, λοιπόν, Παρουσία, όταν θα σταθούμε μπροστά στο φοβερό βήμα του Χριστού, δεν θα μας ζητηθεί για τίποτε άλλο παρά για το αν εκπληρώσαμε το πρωταρχικό και μεγάλο αυτό χρέος. Αν αγαπήσαμε τον αδελφό μας.

Στη φυλακή ήμουν και με επισκεφτήκατε. Γυμνός ήμουν και ρίξατε στους ώμους μου ένα ρούχο. Πεινούσα και μου προσφέρατε ψωμί. Διψούσα και μου δώσατε νερό. Ήμουν άρρωστος και με περιποιηθήκατε. Ξένος και μου ανοίξατε την πόρτα σας. Δεν ξεχωρίζει ο Ιησούς τον εαυτό του από όλους τους ενδεείς αυτούς. Αυτοί τον υποδύονται, αυτοί τον εκπροσωπούν. Όσοι παραβλέπουν και περιφρονούν αυτούς τους ελάχιστους αδελφούς του, παραβλέπουν και περιφρονούν τον ίδιο.

Χριστιανός, λοιπόν, αληθινός και προσκυνητής γνήσιος του Χριστού είναι όποιος επιδιώκει τη συναναστροφή των ταπεινών, των καταδικασμένων από τον κόσμο, των αποκλήρων, των πασχόντων. Ανάμεσα σε αυτούς βρίσκεται ο Κύριος Ιησούς. Στο πρόσωπο αυτών τον προσκυνούμε και τον λατρεύουμε, όταν προστρέχουμε στις ανάγκες τους, όταν τους προσφέρουμε την αγάπη μας.

Αλλά, θα ρωτήσει τώρα κανείς, γιατί άραγε ο Κύριος παρέλειψε στη σημερινή ομιλία του για τη μέλλουσα κρίση, την αγάπη προς τους εχθρούς και περιορίζεται μονάχα στη στοργή και στη σύντρεξη των ενδεών αδελφών μας; Ποια άλλη αγάπη είναι ανώτερη που στρέφεται προς τους εχθρούς; Το ερώτημα είναι δικαιολογημένο. Η αγάπη προς τους εχθρούς είναι υψηλότερη από την αγάπη προς τους πάσχοντες. Ωστόσο, αν σκεφτείς και προσέξεις, θα δεις ότι και οι εχθροί περιλαμβάνονται στους πεινασμένους, τους διψασμένους, τους αρρώστους, τους φυλακισμένους και τους ξένους.

Τι είναι ο εχθρός σου; Η καρδιά του πεινά για αγάπη, είναι μια έρημος από αγάπη. Έχει, λοιπόν, ο άνθρωπος αυτός ανάγκη να του προσφέρεις το ψωμί και το νερό της αγάπης, είναι ένας άρρωστος χίλιες φορές πιο αξιοσυμπόνετος από όποιον

υποφέρει στο σώμα. Πρέπει, λοιπόν,, να του συμπαρασταθείς με την αμνησικακία, τη συγχωρητικότητα, την ανταπόδοση καλού αντί κακού, για να τον γιάνεις με τη ζωοποιό αγάπη. Είναι ένας δέσμιος του μίσους, της ιδιοτελείας, του ψεύδους. Και πρέπει άρα να τον επισκεφτείς στα δεσμά του, για να του δώσεις όχι μια απλή παρηγοριά, αλλά να του λύσεις αυτά τα δεσμά με τη φλόγα της αγάπης σου. Είναι ένας ξένος, που χτυπά με τη συμπεριφορά του όχι το δικίο σου, όχι τα αγαθά σου, αλλά την πόρτα της καρδιάς σου. Χωρίς να το θέλει, με τα πλήγματα που καταφέρει εναντίον σου, δεν κάνει τίποτε άλλο παρά να κρούει τη θύρα της καρδιάς σου και να ζητά φιλοξενία μέσα εκεί.

Αν ο Ιησούς δεν ανέφερε ρητά τους εχθρούς, δεν το έκαμε για να τους παραλείψει, αλλά γιατί θα ήταν πολύ να πει ότι τον εκπροσωπούν κι αυτοί, Οι κατατρεγμένοι, οι πονεμένοι, οι φτωχοί μπορούν να τον εκπροσωπούν, γιατί εκουσίως ανέλαβε όλη την ταπείνωση και τις θλίψεις του ανθρώπινου γένους. Ο δίκαιος, ο αθώος, είναι ο κατ' εξοχήν πάσχων σ' αυτόν τον κόσμο. Αλλά ο εχθρός, ο κινούμενος από τον Διάβολο, όσο αξιολύπητος κι αν είναι, δεν μπορεί να σταθεί ως σύμβολο του Χριστού.

Πρότυπο, αγαπητοί αδελφοί, σ' αυτά που μας ζητά, είναι ο ίδιος ο Ιησούς. Αυτός αγάπησε και συμπαραστάθηκε όχι μόνο στους φτωχούς, τους άρρωστους και τους απόκληρους, αλλά και τους εχθρούς του. Μετά την πτώση των πρωτοπλάστων, το ανθρώπινο γένος, για το οποίο έγειρε τους ουρανούς και κατέβηκε στη γη, δεν ήταν μονάχα μια μάζα οδύνης, αλλά κι ένας εχθρός του Θεού.

Αν ο εχθρός μας δεν είναι ο Χριστός, όπως είναι ο νησιτικός, ο διψασμένος, ο αδικημένος, ο άρρωστος, γινόμαστε εμείς σαν τον Χριστό, όταν αγαπάμε τον εχθρό μας. Γιατί κι ο Υιός του Θεού μας αγάπησε, «εχθρούς όντας αυτού», όπως λέγει ο μέγας Παύλος.

Γιώργος Σαββίδης

ΓΡΗΓΟΡΙΟΥ ΝΥΣΣΗΣ
ΣΤΟΥΣ ΜΑΚΑΡΙΣΤΟΥΣ
ΛΟΓΟΣ Ζ'

**«Μακάριοι είναι οι ειρηνοποιοί, γιατί αυτοί
θα ονομαστούν υιοί του Θεού».**

Της ιερής σκηνής του μαρτυρίου, που ο νομοθέτης κατασκεύασε για τους Ισραηλίτες σύμφωνα με τον τύπο που του έδειξε ο Θεός επάνω στο όρος, όλα τα μέρη ένα ένα ήταν άγια και ιερά όσα περιλαμβάνονταν μέσα στον περίβολο. Το ενδότερο όμως σημείο ήταν άδυτο και άβατο και λεγόταν Άγια των αγίων. Κι αυτή η αναδιπλωση της λέξης δείχνει νομίζω ότι εκείνο δε μετέχει την ίδια αγιότητα με τα άλλα. Αλλά όσο διέφερε το αφιερωμένο και άγιο από το κοινό και βέβηλο, τόσο εκείνος ο άδυτος χώρος ήταν ιερότερος και καθαρότερος από τους γύρω του αγίους χώρους. Εγώ λοιπόν νομίζω, με τον ίδιο τρόπο, όλα τα σημεία των μακαρισμών που είδαμε προηγουμένως στο όρος αυτό είναι το καθένα τους ιερά και άγια, όσα πριν από λίγο κατασκεύασε ο λόγος. Αυτό όμως που τώρα πρόκειται να εξετάσουμε είναι αληθινά άδυτο και Άγια των αγίων. Αν δηλαδή το να δει κανένας το Θεό δεν έχει άλλο αγαθό ανώτερο του, το να γίνει υιός του Θεού είναι οπωσδήποτε πέρα από κάθε ευτυχία. Ποια επινόηση λέξεων, ποια σημασία ονομάτων μπορεί να περιλαμβάνει τη δωρεά της τόσο μεγάλης υπόσχεσης. Όποιο όνομα κι αν σκεφτεί ο νους μας οπωσδήποτε το νόημα του είναι ανώτερο από το ίδιο το όνομα. Αν ονομάσεις ότι επαγγέλλεται ο μακαρισμός αυτός αγαθό ή τίμιο ή υψηλό. Αυτό που δηλώνουν οι λέξεις αυτές είναι πάνω από ότι σημαίνουν. Η επιτυχία είναι πάνω από την ευχή, το δώρο πάνω από την ελπίδα, η χάρη πάνω από τη φύση.

Τι είναι ο άνθρωπος σε σύγκριση με τη θεία φύση; Τίνος από τους αγίους το λόγο να αναφέρω, που εξουθενώνει τον άνθρωπο; Κατά τον Αβραάμ είναι χώμα και τέφρα κατά τον Ησαΐα χόρτο• κατά το Δαβίδ ούτε και χόρτο, αλλά μοιάζει με χόρτο. Ο Ησαΐας λέει «κάθε άνθρωπος είναι χόρτο», ενώ ο Δαβίδ «ο άνθρωπος είναι όπως το χόρτο». Κατά τον Εκκλησιαστή είναι ματαιότητα, ενώ κατά τον Παύλο τλαιπωρία. Γιατί με αυτά τα ονόματα που ο Παύλος απέδωσε στον εαυτό του εκφράζεται οίκτος προς όλους τους ανθρώπους. Αυτά είναι ο άνθρωπος και ο Θεός τι είναι; Πώς να πω 'τι είναι', αφού ούτε είναι δυνατό να τον δούμε ούτε να τον χωρέσει η ακοή μας, ούτε η καρδιά να τον περιλάβει; Με ποιους λόγους να εξαγγείλω τη φύση του; Ποιο υπόδειγμα του αγαθού αυτού να βρω ανάμεσα σε όσα ξέρω; Ποιες καινούργιες λέξεις να πλάσω, για να δώσω τη σημασία του ανέκφραστου και του ανεκφώνητου; Άκουσα από τη θεόπνευστη Γραφή να εκθέτει υψηλές έννοιες για την υπερκείμενη φύση. Τι σχέση όμως έχουν αυτά με τη φύση του; Όσο μπορούσα εγώ να καταλάβω, τόσο μου φανέρωσε ο λόγος, όχι βέβαια όσο είναι αυτό που δηλώνει. Όπως όσοι αναπνέουν τον αέρα καθένας κατά την ευρύτητα του στέρνου του, άλλος παίρνει περισσότερο κι άλλος λιγότερο αέρα (κι όποιος κρατά μέσα του πολύ αέρα, δε θα πει ότι αναπνέει όλο το στοιχείο, αλλά κι αυτός παίρνει από το σύνολο του αέρα όσο μπορεί και το σύνολο υπάρχει), έτσι κι οι λόγοι της Αγίας Γραφής περί του Θεού, που έχουν διατυπωθεί από όσους εμφορούνται από το άγιο Πνεύμα ανάλογα με το μέτρο της διάνοιας μας είναι υψηλοί και μεγάλοι και υπερβαίνουν κάθε μέγεθος, ούτε καν όμως πλησιάζουν το αληθινό μέγεθος. «Ποιος μέτρησε», λέει. «τον ουρανό με τη σπιθαμή του, το νερό με το χέρι του και με τη φούχτα του όλη τη γη»; Βλέπεις τη μεγαλοφυΐα εκείνου που περιγράφει την άφραστη δύναμη; Τι σχέση όμως έχουν αυτά με το πραγματικό ον; Με τα μεγαλόπρεπα αυτά λόγια ο προφητικός λόγος έδειξε ένα μέρος μονάχα της θείας ενέργειας, αλλά την ίδια τη δύναμη, από την οποία προέρχεται η ενέργεια, για να μην πω τη φύση, από την οποία προέρχεται η δύναμη ούτε την είπε ούτε και είχε σκοπό

να την πει. Αλλά ακόμα κατηγορεί εκείνους που απεικονίζουν το θείο με κάποιες φαντασίες μιλώντας με κάποιο τρόπο εκ μέρους του Θεού και λέγοντας το εξής: «Με ποιον με παρομοιάσατε»; Λέει ο Κύριος. Συμβουλή ταυτόσημη με τα δικά του λόγια εκθέτει και ο Εκκλησιαστής: «μη βιαστείς να προφέρεις λόγο κατά πρόσωπο του Θεού• γιατί ο Θεός είναι στον ουρανό επάνω και συ κάτω στη γη». Με τη διάσταση των στοιχείων μεταξύ τους δείχνει νομίζω, με πόση διαφορά η θεία φύση υπερβαίνει τους γήινους λογισμούς.

Με αυτό το πράγμα, που είναι τέτοιου είδους και τόσο μεγάλο και ούτε να το δούμε μπορούμε ούτε να το ακούσουμε, ούτε να το σκεφτούμε, γίνεται οικείος ο άνθρωπος, που είναι μηδαμινή η αξία του μέσα στα όντα, που είναι τέφρα και χόρτο και ματαιότητα, προσλαμβανόμενος από το Θεό των όλων στη θέση υιού. Ποια ευχαριστία μπορεί να βρεθεί αντάξια γι' αυτή τη χάρη; Ποια φωνή, ποια σκέψη, ποια κίνηση του νου, για να ανυμνήσει την υπερβολική χάρη; Βγαίνει από τη φύση του ο άνθρωπος, γίνεται από θνητός αθάνατος, από φθαρτός άφθαρτος, από εφήμερος αιώνιος, και με ένα λόγο γίνεται από άνθρωπος Θεός. Γιατί αυτός που αξιώθηκε να γίνει υιός του Θεού, θα έχει οπωσδήποτε μέσα του το αξίωμα του Πατέρα, και γίνεται κληρονόμος όλων των πατρικών αγαθών. Μεγάλη η δωρεά του πλούσιου Κυρίου, ανοικτό και γενναϊόδωρο το χέρι. Πελώρια τα χαρίσματα των απορρήτων θησαυρών. Σε ομοτιμία σχεδόν με τον εαυτό του οδηγεί από φιλανθρωπία τη φύση που έχασε τις τιμές της. Αν δηλαδή ότι είναι αυτός κατά τη φύση, αυτό το χαρίζει να το οικειωθούν οι άνθρωποι, τι άλλο υπόσχεται με τη συγγένεια αν όχι κάποια ομοτιμία;

Το έπαθλο λοιπόν είναι τόσο μεγάλο• ποιο όμως είναι το άθλημα; Αν συντελέσεις στην αποκατάσταση ειρήνης, λέει, θα στεφανωθείς με τη χάρη της υιοθεσίας. Εγώ νομίζω ότι και το έργο, για το οποίο υπόσχεται τόσο μισθό, είναι άλλο δώρο. Γιατί ποιο από όσα επιδιώκουμε στη ζωή μας οι άνθρωποι είναι γλυκύτερο από την ειρηνική ζωή; Όποιο κι αν πεις από τα ευχάριστα της ζωής χρειάζεται την ειρήνη για να είναι ευχάριστο. Αν υπάρχουν όλα όσο τιμούμε στη ζωή, πλούτη, υγεία γυναίκα, παιδιά, σπίτια, γονείς, υπηρέτες, φίλοι, γη,. Θάλασσα, με άφθονα κάθε μια τα δικά της αγαθά, περιβόλια, κυνήγια, λουτρά, παλαιότερες, γυμναστήρια, χώροι διασκέδασεων για τους νέους και όλα όσα αποτελούν εφευρέσεις γι' απολαύσεις, κι ας προστεθούν σ' αυτά τα ευχάριστα θεάματα και τα μουσικά ακροάματα και ότι άλλο συντελεί στην ευχαρίστηση της ζωής όσων διασκεδάζουν, αν λοιπόν υπάρχουν όλα αυτά, αλλά απουσιάζει το αγαθό της ειρήνης, ποια είναι η ωφέλειά τους, αν ο πόλεμος εμποδίζει την απόλαυση των αγαθών; Όστε η ειρήνη και η ίδια είναι ευχάριστη για όσους τη ζούνε και ευχάριστα κάνει όσα τιμούμε στη ζωή μας. Αλλά, αν σαν ανθρώπους μας βρει σε καιρό ειρήνης μια συμφωνία, το κακό αναμιγμένο με το καλό γίνεται πιο εύκολο γι' αυτούς που το έπαθαν. Όταν όμως τη ζωή μας την ταράζει ο πόλεμος, δε νιώθουμε καμιά ανακούφιση στις περιπτώσεις αυτές των λυπηρών. Γιατί η κοινή συμφορά ξεπερνά ως προς τον πόνο τις ατομικές. Κι όπως οι γιατροί διδάσκουν για τους σωματικούς πόνους, πως όταν συμπέσουν δυο πόνοι στο ίδιο σώμα γίνεται αισθητός μόνο ο ισχυρότερος, ενώ περνάει κάπως απαρατήρητος ο μικρότερος πόνος παραμερισμένος από τον επικρατέστερο, έτσι και τα δεινά του πολέμου, επειδή υπερέχουν στον πόνο, κάνουν τον καθένα να μην προσέχει τις ατομικές του συμφορές.

**(ΠΑΤΕΡΙΚΑΙ ΕΚΔΟΣΕΙΣ
ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ Ο ΠΑΛΑΜΑΣ
ΓΡΗΓΟΡΙΟΥ ΝΥΣΣΗΣ ΕΡΓΑ
ΤΟΜΟΣ 8ος ΣΕΛ. 249-255.)**

ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΕΣ ΚΑΙ ΚΗΡΥΓΜΑΤΑ

ΠΑΝΙΕΡΩΤΑΤΟΥ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΟΥ ΠΑΦΟΥ κ.κ. ΓΕΩΡΓΙΟΥ

Σάββατο	1 Φεβρουαρίου (Εσπερινός)	:	ΛΑΣΑ
Κυριακή	2 Φεβρουαρίου	:	ΑΡΟΔΕΣ
Παρασκευή	7 Φεβρουαρίου, (Εσπερινός)	:	ΠΑΦΟΣ, Άγιος Θεόδωρος
Σάββατο	8 Φεβρουαρίου	:	ΑΥΔΗΜΟΥ
Κυριακή	9 Φεβρουαρίου	:	ΠΑΦΟΣ, Απ. Παύλου και Βαρνάβα
Δευτέρα	10 Φεβρουαρίου	:	ΕΜΠΑ
Κυριακή	16 Φεβρουαρίου	:	ΚΑΛΛΕΠΕΙΑ
Κυριακή	23 Φεβρουαρίου	:	ΒΑΣΑ ΚΟΙΛΑΝΙΟΥ

ΘΕΟΦΙΛΕΣΤΑΤΟΥ ΕΠΙΣΚΟΠΟΥ ΑΡΣΙΝΟΗΣ κ. ΝΕΚΤΑΡΙΟΥ

Σάββατο	1 Φεβρουαρίου	:	ΣΤΕΝΗ
Κυριακή	2 Φεβρουαρίου	:	ΛΑΣΑ
Παρασκευή	7 Φεβρουαρίου, (Εσπερινός)	:	ΛΕΤΥΜΠΟΥ
Κυριακή	9 Φεβρουαρίου	:	ΠΕΡΙΣΤΕΡΩΝΑ
Κυριακή	9 Φεβρουαρίου (Εσπερινός)	:	ΤΡΑΧΥΠΕΔΟΥΛΑ
Δευτέρα	10 Φεβρουαρίου	:	ΛΥΣΟΣ
Κυριακή	16 Φεβρουαρίου	:	ΝΕΟ ΧΩΡΙΟ
Κυριακή	23 Φεβρουαρίου	:	ΘΕΛΕΤΡΑ

ΚΗΡΥΓΜΑΤΑ ΘΕΟΛΟΓΩΝ

ΧΑΡΑΛΑΜΠΟΣ ΠΑΠΑΣΑΒΒΑ

Κυριακή 9 Φεβρουαρίου : ΑΓ. ΑΜΒΡΟΣΙΟΣ

Κυριακή 23 Φεβρουαρίου : ΝΑΤΑ

ΠΑΥΛΟΣ ΑΡΚΟΥ

Κυριακή 9 Φεβρουαρίου : ΓΟΥΔΙ

Κυριακή 16 Φεβρουαρίου : ΚΕΛΟΚΕΔΑΡΑ

Κυριακή 23 Φεβρουαρίου : ΛΥΣΟΣ

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ

ΜΠΙΤΣΙΟΥΝΗΣ

Κυριακή 9 Φεβρουαρίου : ΕΠΙΣΚΟΠΗ

Κυριακή 16 Φεβρουαρίου : ΑΛΕΚΤΟΡΑ

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΣΑΒΒΙΔΗΣ

Κυριακή 9 Φεβρουαρίου : ΑΧΕΛΕΙΑ

Κυριακή 23 Φεβρουαρίου : ΚΟΝΙΑ

ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΠΑΦΟΥ

ΜΗΝΙΑΙΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ

ΚΗΡΥΓΜΑΤΩΝ

Το πρώτον Αποστολικόν κήρυγμα εις την Πάφον
Πράξ. ιγ, 6-12

ΜΑΡΤΙΟΣ 2014

ΕΤΟΣ ΛΕ΄

ΑΡ.405

ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΗΣ ΤΥΡΙΝΗΣ

Απόστολος: Ρωμ. ιγ' 11 -ιδ' 4

Ευαγγέλιο: Ματθ. στ' 14-21

2 Μαρτίου 2014

**«Το στάδιον των αρετών ηνέωκται· οι βουλόμενοι αθλήσαι, εισέλθετε»
(τροπάριο των αίνων).**

«Στάδιον αρετών», χαρακτηρίζει ο υμνωδός την περίοδο της Μεγάλης Σαρακοστής, γιατί είναι περίοδος εντονότερου πνευματικού αγώνα και οι αθλητές μπαίνουν ελεύθερα στον πνευματικό στίβο με ετοιμότητα, με δύναμη και προ πάντων με θέληση να αγωνιστούν. Αν η περίοδος των τριών προηγούμενων Κυριακών του Τριωδίου θεωρηθούν ως περίοδος «προπόνησης» στη βάση των αρετών που είναι η ταπεινοφροσύνη και η μετάνοια, η περίοδος που αρχίζει από αύριο είναι περίοδος διάθεσης και αγωνιστικής πορείας. Αν στον αθλητικό στίβο μπαίνει περιορισμένος αριθμός αθλητών και βραβεύονται μόνο οι τρεις πρώτοι, στον πνευματικό στίβο βραβεύονται όλοι όσοι θα αγωνιστούν «νομίμως» (Β' Τιμ. β' 5), ανεξάρτητα από τη σειρά που θα τερματίσου ν.

Ο πνευματικός αγώνας επικεντρώνεται σε τρία βασικά σημεία. (1) Στην προσφορά της συγκώρησης στο συνάνθρωπο. (2) Την ειλικρινή και όχι υποκριτική άσκηση και προβολή των αρετών και ιδιαίτερα της νηστείας. Και (3) Την επικέντρωση της προσοχής του ανθρώπου στους πνευματικούς και ουράνιους θησαυρούς οι οποίοι, σε σχέση με τους γήινους είναι άφθαρτοι και αιώνιοι.

Βάση, λοιπόν, και θεμέλιο αυτού του αγώνα είναι η αγάπη και η προσφορά της συγκώρησης στο συνάνθρωπο. Ο Θεός προσφέρει τη συγκώρηση στον άνθρωπο. Με βάση αυτή την εμπειρία της συγκώρησης που μας προσφέρει ο Θεός, οφείλουμε και εμείς να συγκωρούμε το συνάνθρωπο. Αν αρνηθούμε να το πράξουμε, τότε αρνούμαστε την ίδια στιγμή την αγάπη προς τον Θεό. Ο Απόστολος της αγάπης, ο Ιωάννης, μας τονίζει: «Αγαπητοί μου, ας αγαπάμε ο ένας τον άλλο, γιατί η αγάπη προέρχεται από το Θεό. Όποιος αγαπάει δείχνει ότι έχει αναγεννηθεί από το Θεό και ότι γνωρίζει το Θεό. Όποιος δεν αγαπάει δε γνώρισε το Θεό, γιατί ο Θεός είναι αγάπη» (Α' Ιωάν. δ' 7-8).

Αν, λοιπόν, σκοπός και στόχος του πνευματικού μας αγώνα είναι, η διά της εφαρμογής του θελήματος του, η ομοίωση μας με το Θεό, τότε μοναδικός δρόμος είναι ο δρόμος της αγάπης. Η εμπειρία της συγγνώμης που δεχόμαστε με την καταφυγή στο Θεό και τη συγκώρηση από αυτόν δημιουργεί, κατά την Κυριακή προσευχή, τη δέσμευση και υποχρέωση «ως και ημείς αφίεμεν τοις οφειλέταις ημών» (Ματθ. στ' 12), όπως κι εμείς τα χαρίζουμε στους δικούς μας οφειλέτες.

Ακούσαμε στο σημερινό ευαγγέλιο:; «Αν συγχωρήσετε τους ανθρώπους για τα παραπτώματά τους, θα συγχωρήσει κι εσάς ο Ουράνιος Πατέρας σας. Αν όμως δε συγχωρήσετε στους συνανθρώπους σας τα παραπτώματά τους, ούτε κι ο Πατέρας σας θα συγχωρήσει τα δικά σας παραπτώματα».

Άρα δεν μπορεί να υπάρξει πνευματική ζωή και αγώνας πνευματικός αν δεν απαρνηθούμε την μνησικακία, Μια τέτοια ζωή θα είναι υποκριτική και σαν τέτοια ο Θεός όχι μόνο την αποστρέφεται, αλλά και την καταδικάζει.

Η άσκηση, λοιπόν, των αρετών θα πρέπει να είναι ειλικρινής και όχι υποκριτική. Σε μια τέτοια αρετή αναφέρεται ο Κύριος στη συνέχεια. Πρόκειται για τη νηστεία. Μάλιστα τη «Μεγάλη Σαρακοστή» μερικοί την ταυτίζουν με τη νηστεία και ειδικότερα με τα νηστεία των τροφών. Η νηστεία των τροφών είναι μέσο παιδαγωγικό. Αν διαφοροποιήσουμε αυτό το σκοπό και τη μετατρέψουμε σε αυτοσκοπό τότε οδηγούμαστε

σε εκτροπή και η νηστεία μας από θεάρεστη πράξη όπως πρέπει να είναι στο τέλος καταντά υποκριτική και άρα θεομίσητη.

Πέραν όμως από την υλική νηστεία, που αποτελεί μέσο χρήσιμο για να φτάσουμε στο σκοπό και που είναι χρονικά περιορισμένη, έχουμε και την πνευματική νηστεία. Αυτή αποτελεί σκοπό και αυτοσκοπό της Χριστιανικής ζωής και αφορά όλη την ύπαρξη του ανθρώπου καθώς και όλη τη διάρκεια της ζωής του. Η αληθινή νηστεία δεν εξαντλείται μόνο με την αποχή των τροφών, έστω κι αν είναι ειλικρινής και πραγματική, αλλά ολοκληρώνεται με την αποξένωση από τα πάθη. Κατά τον υμνωδό «νηστεία καθαρά μακρυσμός αμαρτίας, αλλοτριώσις παθών».

Αν η σωματική νηστεία δεν συμπληρωθεί με την πνευματική νηστεία, δηλαδή την αποχή από τα πάθη και την αμαρτία, τότε χάνει τον πραγματικό της χαρακτήρα, μετατρέπεται σε απλό τύπο, απλή συνήθεια και εξομοιώνεται με τη νηστεία των δαιμόνων. Λέει ο υμνωδός «βρωμάτων νηστεύουσα, ψυχή μου και παθών μη καθαρεύουσα, μάτην επαγάλλη τη ατροφία· ει μη αφορμή σοι γένηται προς διόρθωσιν, ως ψευδής μισείται παρά του Θεού και τοις κακίστοις δαίμοσιν ομοιούται τοις μηδέποτε σιτουμένοις».

Αν, λοιπόν, η νηστεία των τροφών δε γίνεται αφορμή για τη διόρθωση των παθών τότε είναι μάταιη. Ο Άγιος Ιωάννης ο Χρυσόστομος τονίζει: «Τιμή γαρ νηστείας ουκί σιτίων αποχή, αλλά αμαρτίας αναχώρησις, ως γε τη των βρωμάτων αποχή μόνον ορίζων την νηστείαν, ούτως εστίν ο μάλιστα ατιμάζων αυτήν». Την αληθινή σχέση της νηστείας με την αμαρτία εκφράζει πολύ ωραία ο υμνωδός: «Νήστευσον, ψυχή μου, κακίας και πονηρίας, κράτησον οργής και θυμού και πάσης αμαρτίας. Ιησούς γαρ τοιαύτην θέλει νηστείαν, ο φιλανθρωπότατος Θεός ημών».

Τέλος η νηστεία μας τότε μόνο θα έχει αξία όταν τη δική μας στέρηση την αναπληρώνουμε με τη βοήθεια σε κείνον που δεν έχει. Και στις μέρες μας είναι πάρα πολλοί αυτοί που δεν έχουν. Διαφορετικά αν νηστεύουμε απλώς για να θησαυρίζουμε, ενώ στερείται ή και πεθαίνει ο συνάνθρωπος μας, τότε αυτή η νηστεία μας είναι άκαρπη.

Ιδιαίτερα σημαντικό είναι και το τρίτο μήνυμα του σημερινού ευαγγελίου. Η απόσταση από τα πρόσκαιρα και γήινα αγαθά αποτελούν για το Θεό τη βάση της Χριστιανικής ζωής. «Μη μαζεύετε θησαυρούς πάνω στη γη, όπου τους αφανίζει ο σκόρος και η σκουριά κι όπου οι κλέφτες κάνουν διαρρήξεις και τους κλέβουν». Δυστυχώς εμείς αγνοήσαμε τα πιο πάνω. Όμως φροντίστε να μας τα θυμίσει η Τρόικα με το «κούρεμα». Κι ακριβώς την επόμενη μέρα της τραγικής εκείνης απόφασης διαβαζόταν και πάλι το σημερινό ευαγγέλιο! Τυχαίο το γεγονός ή αφορμή για να δώσουμε σημασία στο περιεχόμενο των λόγων του Ιησού;

Αδελφοί μου, «ώρα ημάς εξ' ύπνου εγερθήναι». Προτού χρεοκοπήσουμε οικονομικά χρεοκοπήσαμε πνευματικά και ηθικά. Ας ξαναβρούμε τον εαυτό μας μέσα από μια νέα αγωνιστική πορεία και μάλιστα κάθαρσης εσωτερικής, πνευματικής. Χάσαμε μια μάχη. Ας κερδίσουμε τον πόλεμο μέσα από τη δική μας αναγέννηση. Ας ριχτούμε πάλι στον αγώνα της νηστείας των τροφών, αλλά ιδιαίτερα των παθών. Ας διακριθούμε στην επιείκεια και τη συγχώρηση. Ας προσηλωθούμε ιδιαίτερα στην προσφορά και την αγάπη. Όλοι μπορούμε να προσφέρουμε στο μέτρο των δυνάμεων μας. Η προσφορά μας αυτή θα είναι η πιο σημαντική και για τους συνανθρώπους μας. Ας μην την αρνηθούμε. Αμήν.

Θεόδωρος Αντωνιάδης

ΚΥΡΙΑΚΗ Α΄ ΝΗΣΤΕΙΩΝ(ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ)

Απόστολος: Εβρ.ια΄ 24 – 26, 32 - 40

Ευαγγέλιον:Ιωαν. α΄ 44–52

9 Μαρτίου 2014

«Έρχου και ίδε»

Η πρόσκληση σαφής. Έλα για να δεις με τα ίδια σου τα μάτια. Δεν θέλω να σου επιβάλω κάτι παρά την θέλησή σου. Αυτό περίπου είναι το νόημα της πρόσκλησης του Φίλιππου στον φίλο του Ναθαναήλ, αγαπητοί μου αδελφοί. Ο ίδιος είχε δει. Είχε δει και μέσα στην ψυχή του ένοιωσε την απόλυτη ικανοποίηση από την συνάντησή του με τον Ιησού. Γιαυτό δέχτηκε ανεπιφύλακτα την πρόσκληση του Κυρίου «ακολουθεί μοι». Είχε πειστεί ότι Αυτός για τον οποίο έγραψε ο Μωυσής και οι προφήτες στην Παλαιά Διαθήκη, είναι ο Ιησούς που τον κάλεσε να Τον ακολουθήσει. Και είχε πειστεί γιατί βαθιά θρησκευόμενος, μελετώντας τις γραφές περίμενε τον Μεσσία και τον ανεγνώρισε στο πρόσωπο του Ιησού. Θέλησε όμως να μοιραστεί την χαρά και την θεία τιμή και με τον φίλο του. Έλα και θα δεις. Και ίσως θα ήθελε να του υπενθυμίσει τις συζητήσεις που έκαναν διαβάζοντας μαζί, τους προφήτες. Πείστηκε λοιπόν και ο Ναθαναήλ και ακολούθησε τον φίλο του, χωρίς καμιά αντίρρηση, χωρίς να ζητήσει οποιαδήποτε εξήγηση. Και όταν ο Ιησούς του είπε «πρό του σε Φίλιππον φωνήσαι, όντα υπό τήν σукήν είδον σε» δεν δίστασε να ομολογήσει αμέσως: «Σύ ει ο υιός του Θεού».

Προκάλεσε την ανθρώπινη έκπληξη και τον θαυμασμό του απλοϊκού Ναθαναήλ, η γνώση του Ιησού για τον τόπο που βρισκόταν πριν, ενώ δεν θα μπορούσε φυσικά να τον είχε δει. Και ο θαυμασμός μετατράπηκε σε ομολογία. Μια σημαντική και πραγματικά θεόπνευστη ομολογία που δεν θα μπορούσε να δικαιολογηθεί εύκολα, αν και ο Ναθαναήλ, όπως και ο φίλος του Φίλιππος δεν ήταν βαθείς γνώστες και ανυπόκριτοι ερμηνευτές της προφητικής παράδοσης, θρησκευόμενοι πιστοί.

Έγιναν λοιπόν και αυτοί, μετά τον Ανδρέα και Πέτρο, μέλη της δωδεκαμελούς ακολουθίας του Ιησού, αφοσιωμένοι, πιστοί μαθητές και απόστολοι.

Ο τρόπος της αποδοχής της πρόσκλησης των δύο μαθητών, είναι ένα παράδειγμα της μελέτης πρώτα και της ορθής ερμηνείας των γραφών κατόπιν. Η μελέτη αυτή τους οδήγησε στην πίστη τους, αλλά και διαμόρφωσε την πίστη τους. Μελέτησαν την γραφή και κατέληξαν σε συμπεράσματα χωρίς καμιά προκατάληψη. Η πίστη προϋποθέτει εμπιστοσύνη σε κάποια αυθεντία. Και η αυθεντία είναι η Αγία Γραφή, τα συγγράμματα θεόπνευστων προφητών. Δεν μπορεί λοιπόν να είναι τυφλή και εύκολη αποδοχή ισχυρισμών ανεδαφικών ή παράλογων επιχειρημάτων. Αλλά αυτή η πίστη είναι και η βάση της θρησκείας μας. Θα ακούσουμε τον Κύριο να ζητά να πιστεύουμε σε Εκείνον και να τονίζουμε: Ας γίνει αυτό που θέλεις, σύμφωνα με την πίστη σου. Ή άλλοτε: Πίστευε και θα σωθείς. Η ακόμη για να τονίσει τη δύναμη της πίστης θα πει: Αν έχετε τόση πίστη όσο ένας σπόρος σιναπιού μπορείτε να μετακινήσετε ένα βουνό. Αυτή την πίστη ζητά από τον καθένα μας. Πίστη που στηρίζεται στη μελέτη του λόγου του Θεού. Αυτή θα μας οδηγήσει να φτάσουμε στα βαθύτερα νοήματα της θρησκείας μας.

Εμείς, αγαπητοί μου, έχουμε επιπλέον το προνόμιο να διαβάζουμε και να ακούμε τον θείο λόγο που φανερώνει το περιεχόμενο της πίστης μας στην γλώσσα μας. Διαβάζοντας το λόγο του Θεού βλέπουμε άπειρα παραδείγματα πιστών ανθρώπων που μελετώντας τις γραφές δέχτηκαν τις εντολές του Κυρίου. Αναφέρει ο Απόστολος στο σημερινό ανάγνωσμα: «καί οὔτοι πάντες μαρτυρηθέντες διά της πίστεως οὐκ εκομίσαντο τήν επαγγελίαν του Θεού κρείττον τι προβλεψαμένου, ίνα μή χωρίς ημών τελειωθῶσι.» Αναφέρει πλήθος που απέδειξαν την πίστη τους στις εντολές του Θεού, που αν και δια μέσου των αιώνων, εκοπίασαν ή υπέστησαν σκληρά και ποικίλα βασανιστήρια, δεν είχαν την ευλογία να ακούσουν την επαγγελία της ουράνιας βασιλείας.

Ακριβώς εμείς, αγαπητοί μου αδελφοί, ζούμε την εκπλήρωση των υποσχέσεων του Θεού, ζούμε στην περίοδο της χάριτος. Δεχτήκαμε την διδασκαλία του Ιησού. Το περιεχόμενο της διδασκαλίας Του πρέπει να μετατραπεί σε ζωή. Η πίστη μας πρέπει να χαρακτηρίζει κάθε πράξη μας. Αποδεχτήκαμε την σταυρική θυσία του Κυρίου για να απαλλαγούμε από τον κακό μας εαυτό, να ζήσουμε σύμφωνα με την πίστη μας. Ακούσαμε τον λόγο του Χριστού. Έχουμε την επιπρόσθετη ευλογία να τον διαβάζουμε στην γλώσσα μας, ώστε να μην είναι εύκολη η παρερμηνεία του. Είναι άλλωστε απλός και σαφής ο λόγος του Θεού που ακούγεται μέσα από τα ευαγγέλια και μεταφέρεται μαζί με την παράδοσή μας. Ζώντας με δύσκολες, ανήσυχες και επικίνδυνες εποχές, βασανιζόμαστε από άγχη, φόβους και προβληματισμούς, πρέπει να βρούμε ένα ήρεμο λιμάνι, μια ζεστή αγκαλιά σαν την αγκαλιά της μάνας που δέχεται το μωρό της. Να εμπιστευτούμε τον εαυτό μας και τα προβλήματά μας και να ζητήσουμε με σταθερή πίστη, την βοήθεια του Θεού – πατέρα μας.

Σ' αυτή την πίστη είναι αφιερωμένη η σημερινή Κυριακή της Ορθοδοξίας. Πίστη στο ορθό περιεχόμενο της θρησκείας μας. Μακριά από αιρετικές παρεξηγημένες ερμηνείες που προσπαθούν να μας παρασύρουν έξω από την Εκκλησία μας. Υπάρχουν κάποιοι κινούμενοι από άλλα συμφέροντα, ενδιαφερόμενοι δήθεν για να μας διαφωτίσουν. Θέλουν να μας απομακρύνουν από την Εκκλησία μας και την πίστη μας. Έρχονται «προβατόσχημοι», όπως σημειώνεται στο ευαγγέλιο, για να μας παρασύρουν στα εύκολα και ευχάριστα. Πρέπει, αγαπητοί μου, να είμαστε προσεκτικοί. Χρειάζεται να γνωρίσουμε την πίστη, την ορθή πίστη μας που θα ειρηνεύσει και την ψυχή μας. Σ' αυτήν να είμαστε σταθεροί και αμετακίνητοι. Γιατί εμείς δεχτήκαμε και την επαγγελία της βασιλείας του Θεού που δεν είχαν την ευλογία να δεχτούν οι πριν την παρουσία του Κυρίου μας πιστοί Του. Να ευχηθούμε να έχουμε σταθερή και ακλόνητη την πίστη μας για να έχουμε και την βεβαιότητα εκπλήρωσης, και σε μας, των επαγγελιών του Θεού.

Δ.Γ.Σ.

ΚΥΡΙΑΚΗ Β΄ ΝΗΣΤΕΙΩΝ

Απόστολος: Εβρ. α΄ 10-β΄ 3

Ευαγγέλιο: Μάρκ. β΄ 1-12

16 Μαρτίου 2014

«Τι ταῦτα διαλογιζέσθε ἐν ταῖς καρδίαις ὑμῶν;»

Ένα από τα μεγάλα χαρίσματα που έλαβε ο άνθρωπος από τον Θεό, αγαπητοί μου αδελφοί, είναι ο νους και η ικανότητά του να σκέπτεται. Το χάρισμα αυτό τον ξεχωρίζει από τα ζώα και τον βοηθά να προσδεύει, να μορφώνεται και να δημιουργεί πολιτισμό. Όμως, όπως με όλα τα άλλα χαρίσματα, έτσι και ο νους, μετά την πτώση των πρωτοπλάστων, εσκοτίσθη και διεστράφη. Γι' αυτό και δεν χρησιμοποιείται πάντοτε όπως όρισε ο Θεός, να γνωρίζει δηλαδή και να σκέπτεται το άγιο και αγαθό θέλημα Του, αλλά γίνεται συχνά όργανο και κέντρο κακίας και αμαρτίας, νους αμαρτωλός, γεμάτος πονηριά και αχρειότητα. Στο σημερινό Ευαγγέλιο, ανάμεσα στον κόσμο που ακούει την διδασκαλία του Χριστού και βλέπουν την θεραπεία του παραλυτικού, είναι και μερικοί Γραμματείς. Όταν, λοιπόν, ακούουν τον Χριστό να λέει στον παραλυτικό «σου συγχωρώ τις αμαρτίες σου», αρχίζουν να σκέπτονται κρυφά μέσα στις σκοτεινές καρδιές τους. Ποιος είναι αυτός που εκστομίζει τέτοιες βλασφημίες. Αυτός είναι ένας άνθρωπος σαν κι εμάς. Και που βρήκε την εξουσία να συγχωρεί αμαρτίες, αφού τέτοια πνευματική εξουσία την έχει μόνο ο Θεός; Κι' αυτά τα έλεγαν μέσα τους με την ιδέα πως δεν τους βλέπει και δεν τους ακούει κανείς. Αλλά ο Κύριος σαν Παντογνώστης που είναι και τους βλέπει και τους ακούει. Βλέπει και ακούει τους απόκρυφους διαλογισμούς τους και γυρίζει τότε προς αυτούς, τους βλέπει καλά και τους λέει: «Γιατί σκέπτεσθε τέτοια πονηρά και άδिका πράγματα και γιατί βάζετε στο νου σας βλάσφημους λογισμούς;». Με αφορμή τα λόγια αυτά του Κυρίου προς τους Γραμματείς, ας δούμε κι εμείς σήμερα πότε και πως αμαρτάνει ο νους μας και πως είναι δυνατό να διορθωθεί και ανακαινισθεί.

Ο Θεός, αδελφοί μου, δεν μας έδωσε το νου για την εξυπηρέτηση της φυσικής μόνο ζωής μας, αλλά και για να μας βοηθά να προσεγγίζουμε Εκείνο. Να Τον ενθυμούμαστε, να Τον σκεπτόμαστε και να επικοινωνούμε μαζί Του. Πόσοι όμως χρησιμοποιούμε τον νου μας, για τους σκοπούς αυτούς; Μια μικρή μειοψηφία. Οι περισσότεροι τον αφήνουμε να αμαρτάνει. Σκέψεις οίησης, αλαζονείας και εγωισμού αφήνουμε ν' αναπτύσσονται συχνά στον νου μας και να μας δημιουργούν μια νοσηρή κατάσταση υψηλοφροσύνης. Κι' έτσι, υπό την επίδραση των σκέψεων αυτών, φρονούμε ότι εμείς είμαστε σπουδαίοι και ανώτεροι από όλους τους άλλους. Αυτή η υψηλοφροσύνη ήταν και το ιδιαίτερο γνώρισμα των Γραμματέων και των Φαρισαίων, κατά την εποχή που ζούσε στη γη ο Χριστός. Σήμερα, είναι το γνώρισμα σχεδόν όλων μας που δίκαια μας κάνει αποκρουστικούς στο Θεό.

Βέβαια το ότι η υψηλοφροσύνη είναι σοβαρό αμάρτημα του νου, που πρέπει να την καταπολεμούμε συστηματικά, ελάχιστοι το γνωρίζουμε. Θα πρέπει να την καταπολεμούμε ενθυμούμενοι πάντοτε την παραγγελία του αποστόλου Παύλου, που λέει: «Μη υπερηφανεύεσαι, αλλά ταπεινοφρονών έχε φόβον» (Ρωμ. ΙΑ΄,20). Σαν αποτέλεσμα της υψηλοφροσύνης είναι ένα άλλο αμάρτημα που διαπράττουμε πάλι με το νου μας. Πρόκειται για την κατάκριση των άλλων που κάμνουμε κατ' αρχάς μέσα μας. Επηρασμένοι πολλές φορές από τον θαυμασμό για τον εαυτό μας και τυφλωμένοι από την αλαζονεία μας, κρίνουμε τους άλλους με πολλήν ευκολία. Και βρίσκουμε σ' αυτούς όλα τα σφάλματα του κόσμου, τους θεωρούμε ένοχους και τους καταδικάζουμε με ασπλαχνία. Αυτό έκαναν και οι Γραμματείς και οι Φαρισαίοι κατά του Κυρίου, που συγχώρεσε και θεράπευσε τον παραλυτικό του σημερινού Ευαγγελίου. Άρχισαν, όπως είδαμε, να Τον κατακρίνουν και να θεωρούν βλασφημία τα λόγια Του. Όμως, τι μας λέει

ο Κύριος γι' αυτό; «Μη κρίνετε τους συνανθρώπους σας, για να μη σας κρίνει κι εσάς ο Θεός. Με το κριτήριο που κρίνετε θα κριθείτε και με το μέτρο που μετράτε θα μετρηθείτε» (Ματθ. Ζ' 1-2).

Άλλο αμάρτημα του νου είναι οι πονηροί και οι σαρκικοί λογισμοί. Όπως ο ίδιος ο Θεός, είπε, η σκέψη του ανθρώπου είναι πονηρή από την νεότητά του (Γεν. Η' 21). Φυσιολογικά, λοιπόν, οι λογισμοί αυτοί, μολύνουν και ρυπαίνουν το νου. Κι εδώ είναι που συνεργάζεται ο νους με την καρδιά του ανθρώπου. Η καρδιά, όπως είναι γνωστό, είναι η πηγή των πονηρών επιθυμιών του ανθρώπου. Κι ο νους που θα έπρεπε ν' αντισταθεί στην επίδρασή τους, τις δέχεται και τις επεξεργάζεται. Το αποτέλεσμα είναι να παθαίνει βαρύ μολυσμό. Γιατί συνηθίζει να στρέφεται όλο γύρω από σαρκικές έννοιες και εικόνες. Και το κάθε τι, μάλιστα πολλές φορές και αθώες ενέργειες, να τις κρίνει με πονηριά. Για τους καθαρούς όλα είναι καθαρά, μας λέει ο απόστολος Παύλος, για τους μολυσμένους όμως και τους άπιστους, τίποτε δεν είναι καθαρό, γιατί και το μυαλό τους και η συνείδησή τους είναι μολυσμένη (Τιτ. Α', 15). Με αυτούς, λοιπόν, τους τρόπους αμαρτάνει συνήθως ο νους. Κι ας μη ξεχνούμε ότι ο Κύριος, σαν Παντογνώστης που είναι, γνωρίζει για τους διαλογισμούς μας και κάποια μέρα θα μας ελέγξει και γι' αυτούς, όπως έλεγξε σήμερα τους Γραμματείς. Γι' αυτό μη τους αφήνουμε να μας μολύνουν γιατί, εκτός από το φόβο της φανερώσεώς τους, οι λογισμοί συνήθως είναι η αρχή και η αφετηρία των αμαρτωλών και ένοχων πράξεων. Αντίθετα, ας φροντίζουμε για την καθαρότητα και ανακαίνιση του νου μας. Πως όμως θα πετύχουμε την ανακαίνιση αυτή;

Η ανακαίνιση του νου είναι πρώτα ο καρπός ενός συνεχούς πνευματικού αγώνος κι έπειτα η συνέργεια της Θείας Χάριτος. Σ' αυτό πολύ θα βοηθήσει η ειλικρινής μετάνοια. Με την μετάνοια και την εξομολόγηση θα αποβάλουμε το ακάθαυτο περιεχόμενό του. Σαν αποτέλεσμα της κάθαρσης αυτής έρχεται η Χάρις του Θεού, που φωτίζει το νου και όλη μας την ύπαρξη. Νέες σκέψεις και νέα φρονήματα επικρατούν πλέον στον εσωτερικό μας κόσμο. Και βέβαια δεν αρκεί μόνο αυτό. Χρειάζεται και πάλιν προσοχή, ώστε να μη αναπτυχθούν εκ νέου εντός μας σκέψεις αλαζονείας ή κατακρίσεως ή πονηριάς. Θετικά θα βοηθηθούμε πολύ αν εκμεταλλευθούμε όλα αυτά και αν στρέψουμε το νου μας προς τον Θεό. Αν στην καθημερινή μας ζωή σκεπτόμαστε Εκείνο και το Πανάγιο θέλημα Του, τότε να είμαστε βέβαιοι ότι θα έχουμε άφθονη τη Χάρη Του. Αν διαλογιζόμαστε όσα είναι αληθινά, σεμνά, δίκαια, καθαρά, αξιαγάπητα, καλόφημα, ό,τι έχουν σχέση με την αρετή και είναι άξια επαίνου. (Φιλ. Δ', 8). Αν διατηρούμε τον εαυτό μας σε κατάσταση ταπεινοφροσύνης και σωφροσύνης και φόβου Θεού και ο νους μας θα είναι αγνός και καθαρός. Γιατί ένας αγνός νους είναι η καλύτερη προϋπόθεση μιας ζωής μεταμορφωμένης και πνευματικής.

Αδελφοί μου! Η Μεγάλη Τεσσαρακοστή, μας καλεί να κάνουμε έργο πάθους. Σ' αυτό πρωτίστως εντάσσεται και ο έλεγχος των λογισμών. Άλλωστε και ο σήμερα τιμώμενος Άγιος Γρηγόριος ο Παλαμάς, ιδιαίτερα ασκήθηκε στον τομέα αυτό και διακρίθηκε για το πειθαρχημένο και φωτεινό νου του. Ας ξεκινήσουμε, λοιπόν, κι εμείς τον αγώνα. Με ενθουσιασμό, επαγρύπνηση και δυναμισμό. Να κρατήσουμε την σκέψη μας καθαρή, ιερή, ουράνια. Όστε ολόκληρη η ύπαρξη μας να γίνει ειρηνική, φωτεινή, εξαγιασμένη, πράγματι ευλογημένη.

† Ηγούμενος Χρυσορροϊατίσης κ. Διονύσιος

ΚΥΡΙΑΚΗ Γ' ΝΗΣΤΕΙΩΝ

Απόστολος: Εβρ. δ' 14-ε' 6

Ευαγγέλιο: Μαρκ. η' 34-θ' 1

23 Μαρτίου 2014

«Όστις θέλει οπίσω μου ακολουθῆν, απαρνησάσθω εαυτὸν και ἀράτω τον σταυρὸν αὐτοῦ και ακολουθεῖτω μοι» (Μαρκ. η' 34).

Παρά το ὅτι ἀπὸ το ὕψος του εικονοστασίου προβάλλει ἡ μορφή του Εσταυρωμένου, εντούτοις ἡ Ἐκκλησία προβάλλει και ἀνάμεσα μας το Σταυρὸ του Κυρίου για να μας θυμίζει ἀπὸ τὴ μια τὸ ἀντίτιμο τῆς εξαγορᾶς μας ἀπὸ τὴν ἀμαρτία και ἀπὸ τὴν ἄλλη τὴ δική μας υποχρέωση για τὸ σῆκωμα του δικοῦ μας σταυροῦ. Ἐπειδὴ δε «στενὴ ἡ πύλη και τεθλιμμένη ἡ οδὸς ἡ ἀπάγουσα εἰς τὴν ζωὴν και ὀλίγοι εἰσὶν οἱ ευρίσκοντες αὐτήν» (Ματθ. ζ' 14), για τοῦτο και χρειαζόμεστε τὴ στήριξη και βοήθεια του Θεοῦ στο δύσκολο αὐτὸ ἀγῶνα.

Διπλὸς, λοιπὸν, ὁ στόχος τῆς σημερινῆς γιορτῆς. Πρῶτον να συνειδητοποιήσουμε τὴ σημασία τῆς σταυρικῆς θυσίας του Κυρίου ξεχωριστά και δεῦτερον να βρούμε τους τρόπους με τους οποίους θα φανούμε ἀντάξιοι αὐτῆς τῆς μεγάλης θυσίας, αὐτῆς τῆς μεγάλης ἀγάπης. Ἰδιαίτερα βοηθητικά εἶναι τὰ σημερινὰ ἀναγνώσματα. Ὁ «Ἀπόστολος» μας καλεῖ να «κρατήσουμε σταθερὴ τὴν πίστη που ὁμολογοῦμε. Γιατί ἔχουμε μέγαν ἀρχιερέα που ἔφτασε ὡς τὸ θρόνο του Θεοῦ, τον Ἰησοῦ, τον Υἱὸ του Θεοῦ. Δεν ἔχουμε ἀρχιερέα που να μὴν μπορεῖ να συμμεριστεῖ τὶς ἀδυναμίες μας. Ἀντίθετα, ἔχει δοκιμαστεῖ σε ὅλα, ἐπειδὴ ἔγινε ἄνθρωπος σαν κι ἐμᾶς, χωρὶς ὅμως να ἀμαρτήσῃ. Ἀς πλησιάσουμε, λοιπὸν, με θάρρος τὸ θρόνο τῆς χάριτος του Θεοῦ, για να μας σπλαχνιστεῖ και να μας δωρίσῃ τὴ χάρη του, τὴν ὥρα που τὴ χρειαζόμεστε».

Για να τολμήσουμε να πλησιάσουμε με τὸ θρόνο τῆς χάριτος του Θεοῦ και να γίνουμε κοινωνοὶ αὐτῆς τῆς μεγάλης του ἀγάπης θα πρέπει να υλοποιήσουμε τὶς σημερινές συστάσεις του κυρίου ὅπως αὐτές διατυπώνονται στο σημερινὸ «ευαγγέλιο». Δηλαδή, ὅποιος θέλει να τον ακολουθήσῃ θα πρέπει να ἀπαρνηθεῖ τον εαυτὸ του, να σηκῶσῃ τὸ σταυρὸ του και να τον ακολουθεῖ.

Εἶναι ἰδιαίτερα σημαντικό τὸ γεγονός ὅτι, ἐνῶ πρὶν λίγο μιλώντας για τὸ δικὸ του Σταυρὸ χρησιμοποίησε τὸ ὄρο «δεῖ», πρέπει, ὅταν ἀπευθύνθηκε στον κόσμον και τους Μαθητὲς του χρησιμοποίησε τὶς λέξεις «ὅστις θέλει». Ὁ ἴδιος προσφέρει τὴ δυνατότητα τῆς σωτηρίας για ὅλους μαζί, ἀλλὰ και για τον καθένα ξεχωριστά. Για να γίνουμε δέκτες και συμμετοχοὶ τῆς χάριτος του Θεοῦ θα πρέπει να τὸ θελήσουμε κι ἐμεῖς. Ὁ Θεὸς θέλει ἐλεύθερα να δεχθούμε αὐτὴ τὴ δωρεὰ και μέσα ἀπὸ τὴν πίστη και τον τρόπο τῆς καθημερινῆς μας ζωῆς να φαινόμε ἀντάξιοι αὐτῆς τῆς δωρεᾶς. Ἀν παρ' ἐλπίδα δεν ἀνταποκριθούμε ἐπάξια σ' αὐτὴ τὴ δωρεὰ, εἴτε με τὴν πλήρη ἀρνηση μας, εἴτε με τὴ μὴ συμμόρφωση στο θέλημα του, τότε ὡς ἀξιοκατάκριτοι πλέον θα περιφρονηθούμε και ἀπὸ τὸ Υἱὸ του ἀνθρώπου «ὅταν ἔλθῃ ἐν τῇ δόξῃ του Πατρὸς αὐτοῦ μετὰ των ἀγγέλων των ἁγίων».

Σαφῆς, λοιπὸν, και ξεκάθαρος σήμερα ὁ Ἰησοῦς. Αὐτὸς, ὡς ἡ ἐλπίδα του κόσμου που πρόβαλε μέσα ἀπὸ τὸ ευαγγέλιο τῆς περασμένης Κυριακῆς, ἐρχεται σήμερα να καλέσῃ τον ἄνθρωπον να τον ακολουθήσῃ. Ἐπειδὴ δε ἡ υλοποίηση αὐτῆς τῆς ἐλπίδας δε θα εἶναι δοτὴ ἢ και ἀποτέλεσμα ἐξαναγκασμοῦ για τοῦτο και ἀπευθύνει ἀνοικτὴ πρόσκληση σε ὅλους. Ἡ σωτηρία εἶναι για ὅλους. «Ὁ Θεὸς θέλει να σωθὸν ὅλοι οἱ ἄνθρωποι» (Α' Τιμ. β' 4). Ὅμως, τὸ ὅτι δεν σώζονται ὅλοι οἱ ἄνθρωποι αὐτὸ οφείλεται στους ἴδιους τους ἀνθρώπους, ἐπειδὴ ἀρνοῦνται να γίνουν μέτοχοι τῆς σωτηρίας που τους προσφέρεται.

Έτσι ο Κύριος απευθύνει πρόσκληση σε όλους. Απευθύνει πρόσκληση γενική, καθολική, αλλά και πρόσκληση προσωπική. Ακούσαμε στο σημερινό ευαγγέλιο: «Ο Ιησούς κάλεσε τότε τον κόσμο μαζί με τους μαθητές και τους είπε: Όποιος θέλει να με ακολουθήσει, ας απαρνηθεί τον εαυτό του, ας σηκώσει το σταυρό του και ας με ακολουθεί».

Είναι αξιοσημείωτο το γεγονός της υλοποίησης αυτής της πρόσκλησης. Προσκαλεί όλους, αλλά στη συνέχεια προχωρεί στον καθένα ξεχωριστά θέτοντας κάποιες προϋποθέσεις. (α) Να απαρνηθούμε τον εαυτό μας (β) Να σηκώσουμε το σταυρό μας και (γ) Να τον ακολουθούμε δια βίου.

Ο Ιησούς θέλει ανθρώπους ελεύθερους και όχι δούλους, θέλει να τους διακρίνει η αγάπη πάνω από τον ίδιο τον εαυτό τους, έχοντας σαν πρότυπο τη δική του αγάπη. Σε ότι αφορά το σταυρό κάνει διάκριση από το δικό του Σταυρό. Ο Σταυρός Του ήταν μέσο σωτηρίας όλων των άλλων ανθρώπων. Ο ανθρώπινος σταυρός είναι ξεχωριστός του καθενός και αποβλέπει στη δική του και μόνο σωτηρία. Πολλές φορές το Χριστιανικό χρέος, το Χριστιανικό καθήκον, είναι στ' αλήθεια σταυρός βαρύς, γιατί μέσα από την αυταπάτηση καλείται να προχωρήσει σε θυσία, ακόμα και αυτοθυσία.

Σταυρός βαρύς και μάλιστα με δύο έννοιες. Πρώτον, γιατί μέσα από την αποδοχή του δικού μας σταυρού θα εκφραστεί ο βαθμός της πίστεως μας και δεύτερον μέσα από τον τρόπο που εμείς θα σηκώνουμε το δικό μας σταυρό θα γινόμαστε το ζωντανό παράδειγμα τόσο στο χώρο της οικογένειας, όσο και στο χώρο της κοινωνίας. Το παράδειγμα της υπομονής την ώρα της μεγάλης δοκιμασίας, η δύναμη της πίστης και της ελπίδας ότι θα τα καταφέρουμε με τη δύναμη και τη βοήθεια του Θεού. Μέσα από την όλη αναστροφή μας θα δώσουμε στην πράξη τις πιο πειστικές αποδείξεις για την ανωτερότητα και την ορθότητα της χριστιανικής μας πίστεως. Μιας πίστεως που οικοδομεί, που ομολογεί με παρρησία και εκφράζεται πρακτικά σαν ήθος και σαν τρόπος καθημερινής ζωής. Μέσα από αυτό το ήθος και αυτό τον τρόπο ζωής θα γινόμαστε αφορμή για να δοξάζεται το όνομα του Θεού. Βαρύ το φορτίο, μεγάλη όμως και η δύναμη του Θεού. Ας μην ξεχνούμε τους λόγους του Αποστόλου Παύλου: «Πάντα ισχύω εν τω ενδυναμούντι με Χριστώ» (Φίλιπ. δ' 13). Όλα τα μπορώ χάρη στο Χριστό που με δυναμώνει.

Αδελφοί μου, ο Σταυρός του Κυρίου προβάλλει και σήμερα μπροστά μας για προσκύνηση σέλλοντας μας ταυτόχρονα το μήνυμα ότι Αυτός που υψώθηκε πάνω στο σταυρό βρίσκεται ανάμεσα μας, δίπλα μας, για να μας στηρίξει. Αυτό το γεγονός μας δίνει δύναμη και μαζί με τον υμνωδό ομολογούμε: «Ο Σταύρος Σου Κύριε, ζωή και Ανάσταση υπάρχει τω λαώ σου». Άρα και για μας. Είναι ταυτόχρονα πηγή δύναμης και ελπίδας ότι και ο δικός μας σταυρός θα έχει σαν τελική κατάληξη και τη δική μας ανάσταση. Ας παρακαλέσουμε το Θεό να μας δίνει δύναμη και υπομονή σ' αυτόν τον αγώνα. Μέσα από αυτή την υπομονή θα εκφραστεί η δύναμη της πίστης μας, αλλά και η πιο γνήσια και ειλικρινής προσκύνηση του Σταυρού του Κυρίου. Ναι, Κύριε, Φιλάνθρωπε κι' εμείς μετά του υμνωδού αναφωνούμε: «Τον Σταυρόν σου προσκυνούμεν Δέσποτα, κα την Αγίαν Σου Ανάστασιν δοξάζομεν». Αμήν.

Θεόδωρος Αντωνιάδης

ΚΥΡΙΑΚΗ Δ' ΝΗΣΤΕΙΩΝ

Απόστολος: Εβρ. στ' 13-20

Ευαγγέλιο: Μαρκ. θ' 17-31

30 Μαρτίου 2014

«Πιστεύω, Κύριε· βοήθει μου τη απιστία»

Μια μέρα, - διηγείται ο ιερός ευαγγελιστής Μάρκος, αρχίζοντας λίγο πιο εμπρός από τη σημερινή περικοπή - οι μαθητές του Κυρίου είχαν πιάσει συζήτηση με κάποιους Γραμματείς και είχε μαζευτεί γύρω αρκετό πλήθος. Όταν ο Χριστός πλησίασε - γιατί δεν ήταν από την αρχή παρών - ο όχλος θαμπώθηκε, συνεχίζει η ευαγγελική διήγηση, «και προστρέχοντες ησπάζοντο αυτόν».

Ο Υιός του Θεού ρώτησε τότε τα μηρυκαστικά εκείνα του Νόμου - τους Γραμματείς - που είχαν παρασύρει στο δίκτυ της ματαιολογίας τους, τους απλοϊκούς του συντρόφους.

- Τι συζητείτε μεταξύ σας;

Αλλά πριν εκείνοι προλάβουν να του αποκριθούν - κι από εδώ ακριβώς αρχίζει το ευαγγελικό ανάγνωσμα που ακούσαμε - ένας άνθρωπος παραμέρισε τον όχλο και του είπε:

- Διδάσκαλε, έφερα εδώ το παιδί μου να το γιατρέψεις. Είναι πιασμένο από δαίμονα, που του έχει πάρει τη μιλιά και το ρίχνει κάτω και χτυπιέται κι' αφρίζει και τρίζει τα δόντια και μένει ξερό. Κι είπα πρώτα στους μαθητές σου να το κάμουν καλά, αλλά δεν μπόρεσαν.

Ο άνθρωπος εκείνος οδηγήθηκε ως εκεί από την πίστη. Δεν είχε πια καμιά ελπίδα στους γιατρούς και στους κομπογιαννίτες, στους οποίους ασφαλώς θα είχε τρέξει πριν και θα του είχαν πάρει αρκετά χρήματα.

Πριν ανοίξει, λοιπόν, το στόμα του κανείς από τους Γραμματείς, στόμα απ' όπου θα βγαίνουν τα λόγια της υπερηφάνειας, της πονηρίας και της ασέβειας, προφθάνει να παρουσιασθεί, μπροστά στον Κύριο ο πόνος και η απαντοχή μιας αξιολύπητης καρδιάς, της καρδιάς του βασανισμένου εκείνου πατέρα.

Αυτός, πράγματι, αγαπητοί αδελφοί, αξίζει να απασχολήσει τον Ιησού. Η δοκιμασία και η θλίψη του έδωσαν ταπεινώση, συντριβή, ελπίδα στον Θεό. Είναι ένας που αισθάνεται την ανάγκη του Θεού κι όχι υποκριτής, σαν αυτούς τους Γραμματείς, που έχουν τον Θεό πρόφαση για να καλοπερνούν σε τούτο τον κόσμο.

Ωστόσο, ο Ιησούς δεν του αποκρίθηκε στην αρχή με γλυκό τρόπο. Στο πρόσωπο του πατέρα εκείνου, φαίνεται σαν να βλέπει όλο το άστατο ανθρώπινο γένος, που σαν το πλήξουν οι συμφορές, τότε θυμάται τον Κτίστη του και τον πλησιάζει με πίστη ξαναφλογισμένη, αλλά που δεν είναι παρά απιστία, αφού υλικοί λόγοι την κάνουν να παρουσιαστεί.

- Ω γενεά άπιστος, έως πότε προς υμάς έσομαι; Έως πότε ανέξομαι υμών;

Είναι δίκαιη η αγανάκτηση αυτή! Αν δεν υπήρχε η αρρώστια του παιδιού του, ο ικέτης εκείνος δεν θα ήταν τώρα γονατισμένος μπροστά στο θείο έλεος, θα ανήκε στις νιφάδες των αδιαφόρων και ψυχρών ψυχών, που τριγυρίζουν τον Υιό

του Θεού, χωρίς να τον εννοούν. Δεν λέγει, λοιπόν, τίποτε το υπερβολικό ο Χριστός, όταν κοιτάζοντάς τον, τον ονομάζει «γενεά άπιστη».

Αλλά σπεύδει ευθύς να δείξει την άπειρη ευσπλαχνία του. Γι' αυτό προσθέτει:

- Φέρετε αυτόν προς με.

Του φέρνουν τον μικρό δαιμονισμένο.

Τότε, το πνεύμα του κακού, που φώλιαζε μέσα σ' εκείνο το νεανικό πλάσμα, τaráσσεται. Το παιδί πέφτει κάμω και κυλιέται στη γη σπαραγμένο από την αμάχη του δαίμονος να βγει από μέσα του το γρηγορότερο. Διότι ο δαίμων δεν μπορεί να μείνει κοντά στον Θεό. Πρέπει να φύγει και να καθεί μακριά.

Ο Ιησούς γυρίζει πάλι στον πατέρα. Κι εκείνος, καρφώνοντας τα μάτια του με λαχτάρα πάνω στον Διδάσκαλο, τον παρακαλεί:

- Βοήθησον ημίν, σλαχνισθείς εφ' ημάς.

Η ψυχή αυτού του πατέρα, περισσότερο από τη λύπη που είχε τόσο καιρό με το να βλέπει το σπλάχνο του σ' εκείνο το θλιβερό κατόνημα, έχει μαστιγωθεί οδυνηρά από την αγανάκτηση του Κυρίου. Καταλαβαίνει, ότι αληθινά είναι εκπρόσωπος της άπιστης γενεάς, ότι η επιτίμηση που άκουσε, το άξιζε.

Αλλά ο Χριστός δεν ήλθε να κρίνει και να καταδικάσει. Ήλθε να σώσει. Λέγει, λοιπόν, στον πατέρα:

- Ει δύνασαι πιστεύσαι, πάντα δυνατά τω πιστεύονται.

Σαν να του λέγει: Έστω και σπρωγμένος από την υλική ανάγκη, μπορείς να γίνεις δικός μου. Δεν απορρίπτω αυτή την ετεροκίνητη κι ιδιοτελή πίστη. Η ευεργεσία που θα σου κάμω, είναι ικανή να την αλλάξει σε αγνή κι ανιδιοτελή. Μπορείς να έχεις τέτοια πίστη; Τι θέλεις πραγματικά;

Και τότε ο πατέρας του παιδιού αποκρίνεται, αγαπητοί αδελφοί, με την ωραία, την αξετίμητη εκείνη φράση, που πρέπει να τη λέμε κι εμείς στον Χριστό:

- Πιστεύω, Κύριε• βοήθει μου τη απιστία!

Ναι πιστεύει, θέλει να πιστεύει, όπως του το απαίτησε ο Υιός του Θεού. Απόλυτα, καθαρά, χωρίς ελατήριο κατώτερο.

Αλλά μια τέτοια πίστη είναι μεγάλο πράγμα. Ποιος μπορεί να είναι βέβαιος ότι την έχει, ότι τη διαθέτει; Γι' αυτό, ο άνθρωπος εκείνος δεν σταματά στη διαβεβαίωση, αλλά προχωρεί και στην αίτηση βοήθειας. Πιστεύει, αλλά τόσο λίγο, τόσο λειψά, ώστε αν ο Θεός ο ίδιος δεν βοηθήσει αυτή τη σκιώδη πίστη, που είναι σχεδόν απιστία, θα σβήσει ολότελα, θα καθεί.

Δεν υπάρχει, αγαπητοί αδελφοί, πιο ακριβής διατύπωση απ' αυτό το οξύμωρο, απ' αυτή τη φαινομενικά παράλογη απάντηση του ανθρώπου εκείνου: «Πιστεύω, βοήθησε με στην απιστία μου». Είναι η διατύπωση της πίστεως που κλείνουμε στα στήθη μας οι περισσότεροι. Έχουμε κάποια πίστη, μια σπίθα πίστεως, αλλά που κινδυνεύει κάθε τόσο να σβήσει κάτω από την πολύ στάχτη. Η απιστία μας είναι μεγαλύτερη από την πίστη μας. Χωρίς αναστήλωση από τον Θεό, η καρδιά μας δεν μπορεί να σταθεί – βαριά όπως είναι από υλοφροσύνη – στο ύψος της αληθινής πίστεως.

Γιώργος Σαββίδης

ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΕΣ ΚΑΙ ΚΗΡΥΓΜΑΤΑ

ΠΑΝΙΕΡΩΤΑΤΟΥ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΟΥ ΠΑΦΟΥ κ.κ. ΓΕΩΡΓΙΟΥ

Κυριακή	2 Μαρτίου	:	ΤΑΛΛΑ
Παρασκευή	14 Μαρτίου(Β' Χαιρετισμοί)	:	ΜΕΣΑ ΧΩΡΙΟ
Κυριακή	16 Μαρτίου	:	ΠΑΦΟΣ, Αγ. Δημήτριος
Παρασκευή	21 Μαρτίου(Γ' Χαιρετισμοί)	:	ΚΟΝΙΑ
Σάββατο	22 Μαρτίου	:	Ι. Μ.ΣΑΛΑΜΙΩΤΙΣΣΗΣ
Κυριακή	23 Μαρτίου	:	ΤΣΑΔΑ
Τρίτη	25 Μαρτίου	:	ΚΑΤΩ ΠΑΦΟΣ, Θεοσκέπαστη
Τρίτη	25 Μαρτίου	:	ΠΑΦΟΣ, Άγιος Θεόδωρος
(Θα προστεί της καθιερωμένης Δοξολογίας με την ευκαιρία της εθνικής επετείου)			
Κυριακή	30 Μαρτίου	:	ΠΑΦΟΣ, Αγ. Θεόδωρος

ΘΕΟΦΙΛΕΣΤΑΤΟΥ ΕΠΙΣΚΟΠΟΥ ΑΡΣΙΝΟΗΣ κ. ΝΕΚΤΑΡΙΟΥ

Κυριακή	2 Μαρτίου	:	ΠΕΡΙΣΤΕΡΩΝΑ
Παρασκευή	14 Μαρτίου(Β' Χαιρετισμοί)	:	ΠΟΛΙΣ ΧΡΥΣΟΧΟΥΣ
Κυριακή	16 Μαρτίου	:	ΑΓΙΟΣ ΔΗΜΗΤΡΙΑΝΟΣ
Παρασκευή	21 Μαρτίου(Γ' Χαιρετισμοί)	:	ΓΙΟΛΟΥ
Κυριακή	23 Μαρτίου	:	ΦΟΙΝΙ
Δευτέρα	24 Μαρτίου(εσπερινός)	:	ΚΑΘΗΚΑΣ
Τρίτη	25 Μαρτίου	:	ΠΟΛΙΣ ΧΡΥΣΟΧΟΥΣ
(Στη συνέχεια θα προστεί της καθιερωμένης Δοξολογίας με την ευκαιρία της εθνικής επετείου)			
Παρασκευή	28 Μαρτίου(Δ' Χαιρετισμοί)	:	ΜΑΝΔΡΙΑ
Κυριακή	30 Μαρτίου	:	ΚΟΛΩΝΗ

ΚΗΡΥΓΜΑΤΑ ΘΕΟΛΟΓΩΝ

ΧΑΡΑΛΑΜΠΟΣ ΠΑΠΑΣΑΒΒΑ

Κυριακή 16 Μαρτίου : ΑΥΔΗΜΟΥ

Κυριακή 23 Μαρτίου : ΘΕΛΕΤΡΑ

ΠΑΥΛΟΣ ΑΡΚΟΥ

Κυριακή 2 Μαρτίου : ΜΑΡΑΘΟΥΝΤΑ

Κυριακή 16 Μαρτίου : ΜΑΝΔΡΙΑ

Κυριακή 23 Μαρτίου : ΚΟΥΚΛΙΑ

Κυριακή 30 Μαρτίου: ΑΡΧΙΜΑΝΔΡΙΤΑ

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ ΜΠΙΤΣΙΟΥΝΗΣ

Κυριακή 2 Μαρτίου : ΣΙΜΟΥ

Κυριακή 9 Μαρτίου: ΙΝΝΙΑ

Κυριακή 23 Μαρτίου: ΣΤΑΤΟΣ-ΑΓ.ΦΩΤΙΟΣ

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΣΑΒΒΙΔΗΣ

Κυριακή 9 Μαρτίου : ΤΙΜΗ

Κυριακή 23 Μαρτίου : ΛΕΜΠΑ

ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΠΑΦΟΥ

ΜΗΝΙΑΙΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ
ΚΗΡΥΓΜΑΤΩΝ

Το πρώτον Αποστολικόν κήρυγμα εις την Πάφον
Πράξ. ιγ, 6-12

ΑΠΡΙΛΙΟΣ 2014

ΕΤΟΣ ΛΕ΄

ΑΡ.406

ΚΥΡΙΑΚΗ Ε΄ ΝΗΣΤΕΙΩΝ

Απόστολος: Εβρ. θ΄ 11-14

Ευαγγέλιο: Μάρκ. ι΄ 32-45

6 Απριλίου 2014

«Και γαρ ο Υιός του ανθρώπου ουκ ήλθε διακονηθήναι αλλά διακονήσαι και δούναί την ψυχήν αυτού λύτρον αντι πολλών». (Μαρκ. ι΄ 45).

Είναι η τελευταία φορά που ο Κύριος ανεβαίνει στα Ιεροσόλυμα πριν από το πάθος, για τούτο και ενημερώνει τους μαθητές του και μάλιστα με λεπτομέρεια για τα αναμενόμενα δραματικά γεγονότα. «Ακούτε» τους έλεγε, «ανεβαίνουμε στα Ιεροσόλυμα και ο Υιός του Ανθρώπου θα παραδοθεί στους αρχιερείς και στους γραμματείς. Αυτοί θα τον καταδικάσουν σε θάνατο και θα τον παραδώσουν στους εθνικούς. Θα τον περιγελάσουν, θα τον μαστιγώσουν, θα τον φτύσουν και θα τον θανατώσουν. Ύστερα από τρεις μέρες όμως θα αναστηθεί».

Ο Κύριος, λοιπόν, οδηγείται εκουσίως – με την θέληση του, προς το Πάθος. «Παραδοθήσεται», τους είπε. Η αγάπη του Θεού επέβαλε αυτή την αναγκαιότητα και εξηγεί μάλιστα και το λόγο στη συνομιλία που είχε με το Νικόδημο: «Ούτω γαρ ηγάπησεν ο Θεός τον κόσμο, ώστε τον Υιόν αυτού τον μονογενή έδωκεν, ίνα πας ο πιστεύων εις αυτόν μη απόληται, αλλ΄ έχει ζωήν αιώνιον» (Ιωάν. γ΄ 16). Τόσο πολύ αγάπησε ο Θεός τον κόσμο, ώστε παρέδωσε στο θάνατο το μονογενή του Υιό για να μη καθεί όποιος πιστεύει σ΄ αυτόν αλλά να έχει ζωή αιώνια.

«Εκούσιον» το πάθος, αλλά με στόχο τη σωτηρία του ανθρώπου. Μάλιστα αν και η σταυρική θυσία καλύπτει όλους τους ανθρώπους, εν τούτοις αυτή δεν προσφέρεται αναγκαστικά σε όλους, αλλά μόνο σ΄ αυτούς που θα πιστέψουν.

«Εκούσιο», λοιπόν, το πάθος, αλλά και «εκούσια» η σωτηρία. Βεβαιώνει ο Κύριος: «Εγώ τίθημι την ψυχήν μου, ίνα λάβω αυτήν, ουδείς αίρει αυτήν απ΄ εμού, αλλ΄ εγώ τίθημι αυτήν απ΄ εμαυτού εξουσίαν έχω θείναι αυτήν, και εξουσίαν έχω πάλιν λαβείν αυτήν• ταύτην εντολήν έλαβον παρά του πατρός μου» (Ιωάν. ι΄ 17-18). Δηλαδή, «γιατί εγώ θυσιάζω τη ζωή μου, ώστε να την ξαναπάρω. Κανείς δε μου την παίρνει, αλλά εγώ από μόνος μου την προσφέρω, Από μένα εξαρτάται να την ξαναπάρω. Αυτήν την εντολή έλαβα από τον πατέρα μου».

Όπως «εκούσιο» υπήρξε το πάθος, «εκούσια» πρέπει να είναι και η σωτηρία. Αν και η εκούσια σταυρική θυσία του κυρίου υπερκαλύπτει τις αμαρτίες όλων των ανθρώπων, αφού ο Χριστός «υπέρ πάντων απέθανεν» (Β΄ Κορ. ε΄ 15), εντούτοις σήμερα κάνει λόγο για «λύτρον αντι πολλών». Όμως, ποίοι είναι εκείνοι για τους οποίους είπε ο Κύριος ότι η θυσία του είναι «λύτρον αντι πολλών;» Είναι όλοι εκείνοι που όχι μόνο θα πιστέψουν σ΄ Αυτόν αλλά και θα λάβουν μαζί μ΄ αυτόν την χάριν και την αλήθειαν του (Ιωάν. α΄ 17). Και εξηγεί ο Ιωάννης: «Όσοι δε έλαβον αυτόν έδωκεν αυτοίς εξουσίαν τέκνα Θεού γενέσθαι, τοις πιστεύουσιν εις το όνομα αυτού» (Ιωάν. α΄ 12). «Σ΄ όσους όμως τον δέχτηκαν και πίστεψαν σ΄ αυτόν έδωκε το δικαίωμα να γίνουν παιδιά του Θεού».

Όμως, ενώ ο Κύριος προετοιμάζει τους μαθητές του για τούτο το σημαντικό γεγονός, τόσο για τη δική τους ζωή, όσο και όλου του κόσμου γενικότερα, και ότι «ούτω γέγραπται και ούτως έδει παθείν» (Λουκ. κδ΄46), εν τούτοις οι μαθητές του βρίσκονται στο δικό τους κόσμο. Αυτοί όχι μόνο δεν κατανοούν την τραγική θέση του Διδασκάλου τους, αλλά και προβάλλουν παράλογες και εγωιστικές απαιτήσεις. Σε αντίθεση με το Διδάσκαλο τους που ταπεινώνει τον εαυτό του «γενόμενος υπήκοος

μέχρι θανάτου, θανάτου δε σταυρού» (Φιλιπ. β' 8) αυτοί ζητούν πρωτεία εξουσίας. Δυο από αυτούς, ο Ιάκωβος και ο Ιωάννης ζητούν από τον Ιησού όταν θα εγκαταστήσει την ένδοξη βασιλεία του, όπως καθίσουν ο ένας στα δεξιά του και ο άλλος στα αριστερά του. Δε ζητούσαν υπηρεσία και έργα σ' αυτή τη βασιλεία, αλλά μόνο τιμές που θα τους εξύψωναν πάνω από τους άλλους μαθητές.

Οι μαθητές βρίσκονται σε πλήρη αντίθεση τόσο με το γεγονός της σταυρικής θυσίας του Διδασκάλου τους, όσο και ιδιαίτερα με την ουσία και το περιεχόμενο της βασιλείας του, που είναι βασιλεία προσφοράς και θυσίας και όχι τάσεις υποταγής και εκμετάλλευσης των άλλων ανθρώπων. Η άσκηση απόλυτης εξουσίας και η καταδυνάστευση είναι χαρακτηριστικό των αρχόντων και των ηγετών των εθνών. «Σ' εσάς όμως δεν πρέπει να συμβαίνει αυτό, αλλά όποιος θέλει να γίνει μεγάλος ανάμεσα σας πρέπει να γίνει υπηρέτης σας, και όποιος από σας θέλει να είναι πρώτος πρέπει να γίνει δούλος όλων. Γιατί και ο Υιός του Ανθρώπου δεν ήρθε για να τον υπηρετήσουν, αλλά για να υπηρετήσει και να προσφέρει τη ζωή του λύτρο για όλους».

Αν κάποιος θέλει να διακριθεί και να ξεχωρίσει από τους άλλους υπάρχει τρόπος μέσα από την προσφορά και την αγάπη. Ο δρόμος της διάκρισης και άρα και της πραγματικής προόδου είναι ο δρόμος της διακονίας. Αυτός ο τρόπος ζωής χαρακτήριζε και τη ζωή των πρώτων Χριστιανών. Είναι τρόπος φιλανθρωπίας και αγάπης. Για τούτο και οι πρώτοι χριστιανοί που κλήθηκαν από τους Αποστόλους να συντονίσουν και να διεκπεραιώσουν αυτό το έργο της φιλανθρωπίας ονομάστηκαν «διάκονοι», έχοντας σαν πρότυπο τους, τον Ιησού, ο οποίος όπως τόνισε σήμερα στους μαθητές Του δεν ήρθε για να υπηρετηθεί, αλλά για να υπηρετήσει. «Ουκ ήλθον διακονηθήναι, αλλά διακονήσαι». Σήμερα, δυο χιλιετίες μετά, σαν Χριστιανισμός αλλά και σαν Χριστιανοί, ο καθένας μας ξεχωριστά, πόσο κοντά ή πόσο μακριά βρισκόμαστε από αυτή τη διακονία; Σαν Εκκλησία, σαν οικογένεια, αλλά και σαν κοινωνία πόσο κοντά ή πόσο μακριά, βρισκόμαστε από το έργο αυτό της διακονίας; Όποιο αξίωμα, όποια θέση κι αν κατέχουμε το υπηρετούμε σωστά δίνοντας έτσι ένα σωστό πρότυπο στους γύρω μας; Αν η εικόνα που εκπέμπουμε στους γύρω μας είναι η εικόνα του ανθρώπου που θέλει να τον υπηρετούν και όχι να υπηρετεί, τότε όσο πιο σημαντική είναι η θέση που κατέχουμε, τότε τόσο και η ζημιά που προκαλούμε είναι μεγαλύτερη. Ας γίνουμε «αφέντες» του εαυτού μας και όχι των παιδιών μας και γενικά του οικογενειακού και κοινωνικού μας περιβάλλοντος.

Δυστυχώς, αδελφοί μου, χάσαμε την αξιοπιστία μας οι μεγαλύτεροι προς την νεώτερη γενιά. Χάσαμε το σεβασμό, επειδή χάσαμε τον αυτοσεβασμό. Ο σεβασμός κερδίζεται, δεν επιβάλλεται. Δυστυχώς κάποιοι λαοί το μόνο πρόσωπο του Χριστιανού που μπόρεσαν να συναντήσουν είναι εκείνο του δυνάστη, του εκμεταλλευτή. Αντί της αγάπης γνώρισαν την καταπίεση και το μίσος. Μια εικόνα πολύ γνώριμη στις μέρες μας που στο όνομα της οικονομικής κρίσης οδηγεί καθημερινά συμπατριώτες μας στην εξαθλίωση και σε εργασιακό «μεσαιώνα». Η οικονομική κρίση θα περάσει, η ηθική κρίση όμως όχι, γιατί τα αίτια είναι βαθύτερα. Αν θέλουμε να ξεπεράσουμε την κρίση ας μη σταθούμε στην ευημερία των αριθμών, αλλά ας προχωρήσουμε στη βελτίωση της ποιότητας ζωής των συνανθρώπων μας. Και βελτίωση της ποιότητας ζωής δεν μπορεί να υπάρξει ενόσω οι άνθρωποι δε βελτιώνουμε την ποιότητα του εσωτερικού μας κόσμου. Ας αγωνιστούμε να το επιτύχουμε. Αμήν.

ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΩΝ ΒΑΪΩΝ

Απόστολος: Φιλιπ. δ' 4 – 9

Ευαγγέλιον: Ιωαν. ιβ' 1 – 18

13 Απριλίου 2014

«Ωσαννά, ευλογημένος ο ερχόμενος εν ονόματι Κυρίου»

Οι προφήτες θριαμβικά το ανήγγειλαν. Ανήγγειλαν γεγονότα που δεν αξιώθηκαν να δουν. Δόξα και τιμή σ' Αυτόν που έρχεται απεσταλμένος από τον Κύριο, βροντοφωνάζει ο προφήτης. Εμπνευσμένοι προφήτες και διδάσκαλοι του Θείου λόγου, περιέγραψαν σχεδόν σαν να έβλεπαν, γεγονότα της ζωής του Ιησού, αυτά που συνέβησαν ύστερα από αιώνες. Ήταν οι προπομποί, αγαπητοί μου αδελφοί. Νοερά και σ' αυτή την θριαμβευτική πορεία παρακολουθούν τον Ιησού, «καθήμενον επί πώλον όνου». Σαν να είναι και αυτοί ανάμεσα στο πλήθος που ζητωκραυγάζει. Παρίστανται και αυτοί που προφήτευσαν αυτή την πορεία. Προφήτευσαν αλλά και δίδαξαν τον λαό του Κυρίου να επανέλθει στην οδό των εντολών του Θεού.

Εκείνοι δεν αξιώθηκαν να συμμετάσχουν θεατές της δοξασμένης εισόδου του Ιησού στα Ιεροσόλυμα.

Οι σύγχρονοι όμως του Χριστού μας, Ιουδαίοι και εθνικοί, έλαβαν μέρος στη μεγαλειώδη πορεία και είσοδο του αναμενόμενου Βασιλιά του Ισραήλ. Κλαδιά από δάφνες έστρωσαν στο δρόμο από όπου θα περνούσε. «Οχλος πολύς» πλημμυρίζει τους δρόμους των Ιεροσολύμων. Οι πολλοί τον περίμεναν σαν επίγειο άρχοντα, σωτήρα από την Ρωμαϊκή δουλεία. Είχε δείξει τη δύναμή Του με πλήθος θαυμάτων και θεραπειών. Ακόμη μόλις χθες ανέστησε τον φίλο του Λάζαρο, που τον βρήκε νεκρό. Έσπευσαν λοιπόν να υποδεχτούν τον βασιλιά του Ισραήλ. Όσοσο, άλλοι, οι λιγότεροι, έτρεξαν και αυτοί να υποδεχτούν τον Χριστό. Τον είχαν γνωρίσει, Τον είχαν ακούσει. Τον είχαν ακολουθήσει. Πίστεψαν στο λόγο Του που ειρήνευσε την ψυχή τους. Έσπευσαν να δουν και πάλι τον θείο ελευθερωτή. Ελευθερωτή από την δουλεία της αμαρτίας.

Κάποιοι λοιπόν, πολλοί, αγαπητοί μου αδελφοί, που φωνάζουν σήμερα «ωσαννά, ευλογημένος ο ερχόμενος, εν ονόματι Κυρίου», ίσως αναμειχθούν με το πλήθος που θα κραυγάζει, «άρων, σταύρωσον αυτόν».

Πόσο εύκολα και απερίσκεπτα αλλάζουμε. Πόσο επιπόλαια αντιμετωπίζουμε τις προκλήσεις της καθημερινότητας.

Μια άλλη εικόνα αντιθέσεων προβάλλει επίσης στην ευαγγελική περικοπή. Η Μαρία εκδηλώνοντας την αγάπη της προς τον Κύριο, πλένει τα ταλαιπωρημένα πόδια του Ιησού. Καταναλώνει και θυσιάζει το πανάκριβο και εύοσμο μύρο που η μυρωδιά του πλημμύρισε όλο το σπίτι. Και από την άλλη ο Ιούδας, ο Ισκαριώτης, ο ταμίας της αποστολικής συντροφιάς, κόπτεται για τη σπατάλη του πολύτιμου μύρου. Υποκρίνεται ότι ενδιαφέρεται για τους φτωχούς. Σκέφτεται όμως και λογαριάζει πόσα θα μπορούσε να κατακρατήσει για τον εαυτό πουλώντας το.

Η Μαρία στερείται τα υλικά και προσφέρει λατρευτική θυσία στον Ιησού. Ο Ιούδας όντας κλέπτης και πλεονέκτης, δεν μπόρεσε στα τρία χρόνια που ακολουθεί τον Χριστό, να αλλάξει τον κακό του εαυτό, δεν προσπάθησε να δεχτεί

τη διδασκαλία του Χριστού στην πρακτική μορφή της καθημερινής του ζωής. Μένει αμετανόητος. Χάνει πολύτιμες ευκαιρίες αλλαγής, σωτηρίας. Φροντίζει και ενδιαφέρεται μόνο για τον εαυτό του.

Υπάρχουν πολλά είδη ανθρώπων. Προσέξαμε στην περίπτωση του σημερινού ευαγγελίου δυο ακραία. Η Μαρία εκμεταλλεύεται την ευκαιρία της παρουσίας του Χριστού στο σπίτι της, παρακολουθεί τον θείο Διδάσκαλο και δεν διστάζει να θυσιάσει το πολύτιμο για να δείξει την αγάπη της στον Κύριο. Ο Ιούδας, ο αμετανόητος υποκριτής και κλέφτης που δεν άφησε τον εαυτό του να επηρεασθεί από την παρουσία του ίδιου του Θεού, δίπλα του.

Ασφαλώς δεν θα είχαμε ποτέ την ευκαιρία της Μαρίας να θυσιάσουμε ένα τόσο πολύτιμο μύρο και να πλύνουμε τα πόδια του Χριστού. Έχουμε όμως κάθε μέρα την ευκαιρία, φέροντες ως βαΐα φοινίκων, τις προσευχές μας, να επικοινωνούμε με τον Κύριο. Έχουμε την ευκαιρία με το πολύτιμο μύρο της εξομολόγησης, να καθαρίσουμε την ψυχή από τον βόρβορο της αμαρτίας. Να κάνουμε την ψυχή μας να μοσκομυρίσει όπως το σπίτι της Μαρίας από την οσμή του πολύτιμου μύρου της καθαρότητας. Έχουμε ακόμη την ευλογία, στην καθαρή πλέον ψυχή μας, να δεχτούμε τον ίδιο τον Κύριο μας, μέσα μας, με την θεία κοινωνία. Αυτές είναι ευκαιρίες, ευκαιρίες ευλογημένες, που δεν πρέπει να τις χάσουμε. Και δεν είναι μοναδικές ευκαιρίες, με την έννοια που έχουν άλλες ευκαιρίες της ζωής μας, που αν δεν τις αρπάξουμε τη στιγμή που είναι απέναντί μας, χάνονται. Αυτές τις πνευματικές ευκαιρίες, της προσευχής, της μετάνοιας και εξομολόγησης, της συμμετοχής στη θεία κοινωνία, τις έχουμε πάντοτε, διαρκώς. Οποιαδήποτε στιγμή θελήσουμε. Ωστόσο επειδή δεν γνωρίζουμε τον χρόνο που διαθέτουμε, δεν πρέπει να αφήνουμε να περνούν ευκαιρίες ανεκμετάλλευτες. Όποτε λοιπόν, αποφασίσουμε, αν μη χάνουμε χρόνο. Αρκεί να αποφασίσουμε. Η εβδομάδα που αρχίζει είναι μια ακόμη ευκαιρία πνευματικής αναβάθμισης. Κάθε στιγμή είναι μια ευκαιρία προσευχής, δοξολογίας, αλλά και αιτημάτων. Όποτε θελήσουμε μπορούμε να μετανοήσουμε για τα λάθη μας, να καθαρίσουμε την ψυχή μας, να την ετοιμάσουμε να δεχτεί τον Κύριο, με την θεία ευχαριστία. Θα αναβάλουμε; Ασφαλώς όχι, αγαπητοί μου.

Έτοιμοι, λοιπόν, θα προσφωνήσουμε και μεις το «ωσαννά», την ουράνια δοξολογία στον Κύριό μας, αγαπητοί μου αδελφοί. Σταθεροί στην πορεία μας προς Εκείνον που βρίσκεται πάντοτε δίπλα μας και μας καθοδηγεί. Σταθεροί και πιστοί ακόλουθοί Του. Εκείνου που ήρθε για να μας σώσει, παίρνοντας επάνω Του τις αμαρτίες μας. Εκείνου, για τον οποίο, τα πολλά λάθη μας ήταν σαν να φώναζαν: «σταύρωσον αυτόν». Οι αμαρτίες μας Τον οδήγησαν στη σταυρική θυσία. Ας καθαρίσουμε λοιπόν τον εαυτό μας κι ας μείνουμε κοντά Του, με το «ωσαννά», ευλογώντας και δοξάζοντας με όλη μας την ψυχή, τον Κύριο. Να δεχτούμε την πλούσια αγάπη και την βοήθειά Του, γιατί τόσο αγάπησε ο Θεός τον κόσμο, ώστε έδωσε τον Γιο Του για να χαθεί κανένας από τους πιστούς Του, αλλά να κληρονομήσει την βασιλεία Του.

Δ.Γ.Σ.

ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΟΥ ΠΑΣΧΑ

Απόστολος: Πράξ. Α' 1-8

Ευαγγέλιο: Ιωάν. Α' 1-17

20 Απριλίου 2014

«... και Θεός ήν ο Λόγος»

Λαμπρή και μεγαλειώδης, ένδοξη και πανηγυρική είναι η σημερινή γιορτή της Ανάστασης του Κυρίου. Μετά την οδύνη και τα δάκρυα της Μεγάλης Εβδομάδος, μετά τον πόνο και τη θλίψη για την Σταύρωση και την Ταφή του Κυρίου, ακολουθεί το μεγάλο θαύμα της Ανάστασης. Χθές οι εκθροί Του θριαμβολογούσαν λέγοντας προκλητικά το «Καταβάτω από του Σταυρού», για να δικαιολογήσουν την κακία και την απιστία τους. Σήμερα χαράς ευαγγέλια και ενθουσιώδεις πανηγυρισμοί για τους Μαθητές Του, που επίσημα ανακηρύσσονται σαν οι συνεχιστές του Θείου έργου Του. Δίκαια λοιπόν η Ανάσταση του Χριστού αποτελεί γεγονός μοναδικό στην ιστορία του κόσμου. Γιατί πρόκειται για γεγονός μαρτυρημένο και απόλυτα βεβαιωμένο. Γεγονός που αποδεικνύει περίτρανα τη Θεότητα του Σωτήρος Χριστού. «Εν αρχή ήν ο Λόγος και ο Λόγος ήν προς τον Θεόν και Θεός ήν ο Λόγος», μας λέει ο Ευαγγελιστής Ιωάννης. Δηλαδή, ο Λόγος, που δεν είναι άλλος από τον Υιό του Θεού, ο Κύριος ημών Ιησούς Χριστός, είναι Θεός αληθινός, όπως είναι ο Πατέρας και το Άγιο Πνεύμα. Κι αφού είναι Θεός αληθινός είναι και άναρχος, δηλαδή δεν έχει αρχή. Από την αρχή ήταν με τον Θεό Πατέρα, αθάνατος και βασιλεύς αιώνιος, που η Βασιλεία Του δεν έχει ποτέ τέλος. Ο Λόγος του Θεού είναι ακόμα Πάνσοφος και Παντοδύναμος και Πανάγαθος δημιουργός του κόσμου. Με την ευκαιρία αυτή καλό είναι να δούμε κι εμείς σήμερα πως αποδεικνύεται με την Ανάσταση ότι ο Κύριος ημών Ιησούς Χριστός, ήταν και είναι Θεός.

Είναι γεγονός ότι ο Κύριος όταν εξούσε στον κόσμο αυτό, γνώριζε και το παρελθόν και το μέλλον, πλήρως και τελείως. Σε πολλές περιπτώσεις προείπε γεγονότα και μίλησε για πράγματα, που επραγματοποιήθηκαν με κάθε λεπτομέρεια. Ειδικά για την Ανάστασή Του, όπως και για τα Πάθη Του, ο Κύριος προειδοποίησε τους Μαθητές Του, πολλές φορές, μάλιστα με λεπτομέρειες. Και ότι προείπε βγήκε και αληθινό. «Τώρα», τους είπε, «που ανεβαίνουμε στα Ιεροσόλυμα, ο Υιός του ανθρώπου θα παραδοθεί στους αρχιερείς και τους Γραμματείς και θα Τον καταδικάσουν σε θάνατο. Θα Τον παραδώσουν στους εθνικούς για να Τον περιγελάσουν, να Τον μαστιγώσουν και να Τον σταυρώσουν όμως την τρίτη μέρα Αυτός θα αναστηθεί» (Ματθ. Κ' 18-19). Επίσης είχε πει πάλιν «τώρα λυπόσαστε· αλλά θα σας ξαναδώ και θα χαρεί η καρδιά σας και τη χαρά σας κανείς δεν θα μπορέσει να σας την αφαιρέσει» (Ιωάν. ΙΣΤ,22). Βέβαια προφήτεψαν και ορισμένοι άνθρωποι του Θεού για διάφορα γεγονότα, αλλά ότι είπαν εκείνοι, το είπαν φωτιζόμενοι από το Θεό και κατ' εντολή Του. Συνήθως όταν άρχιζαν να μιλούν άρχιζαν πάντοτε με το «Τάδε λέγει Κύριος». Αντίθετα, ο Κύριος ότι είπε το είπε από τον εαυτό Του γιατί ως Θεός γνώριζε και γνωρίζει τα πάντα. Γι' αυτό και η υπερφυσική γνώση Του, αποδεικνύει και την Θεότητα Του.

Αλλά την Θεότητά Του αποδεικνύει περίτρανα και αυτό τούτο το θαύμα της Ανάστασής Του. Κατά την επίγεια παρουσία Του είχε πει για τον εαυτό Του. «Κανείς δεν έχει την δύναμη να πάρει τη ζωή μου και να με θανατώσει παρά τη θέληση μου. Αλλ' εγώ από τον εαυτό μου και μόνος μου παραδίδω αυτήν. Έχω εξουσία να δώσω τη ζωή μου και έχω εξουσία πάλιν να την λάβω. Αυτή την εντολή έλαβα από τον

Πατέρα μου» (Ι'18). Και πράγματι, μετά από τόσα μαρτύρια και από τέτοια εξουθένωση, μετά από το φοβερό φραγγέλωμα, μετά από την Σταύρωση, με τα φοβερά εκείνα καρφιά και αφού Τον ελόγχισαν, Τον έβαλαν νεκρό στον τάφο. Έφραξαν τότε την είσοδο του τάφου με λίθο βαρύ και έβαλαν φρουρούς στρατιώτες να φυλάγουν το μνήμα Του. Κι όμως παρά τα αυστηρά αυτά μέτρα ο Κύριος αναστήθηκε την Τρίτη μέρα ένδοξος και δυνατός. Ανθρώπινα το μοναδικό αυτό θαύμα δεν μπορεί να εξηγηθεί. Να σεισθεί δηλαδή ο τόπος, να αποκυλισθεί ο λίθος, να τρομοκρατηθούν και να φύγουν οι Ρωμαίοι στρατιώτες, όλα αυτά ήσαν σημεία τρανά της υπερφυσικής δύναμης του Θεανθρώπου Ιησού. Εκείνου, που έπαθε μεν και εσταυρώθη σαν άνθρωπος και του οποίου η Θεότητα έμεινε απαθής. «Τότε ορθώθηκε σαν απ' τον ύπνο ο Κύριος» είχε προείπει ο Προφήτης Δαβίδ. Το θαύμα αυτό των θαυμάτων αποδεικνύει ότι ο αναστάς Κύριος ήταν και είναι ο Πανάγαθος Θεός.

Την ίδια αλήθεια όμως, επιβεβαιώνουν και τα όσα επακολούθησαν μετά την θριαμβευτική Ανάστασή Του. Έχουμε πάρα πολλές εμφανίσεις του Αναστάντος Κυρίου. Εμφανίσεις όχι σ' ένα τόπο ή σ' ένα ή δύο πρόσωπα, αλλά σε διαφορετικά μέρη, υπό διαφορετικές συνθήκες και μπροστά σε πολλά πρόσωπα. Όπως ακούσαμε στο σημερινό αποστολικό ανάγνωσμα ο Θεάνθρωπος Κύριος, μετά το Θάνατο Του παρουσιάστηκε στους Αποστόλους ζωντανός με πολλές αποδείξεις· για σαράντα μέρες εμφανιζόταν σ' αυτούς και τους μιλούσε σχετικά με τη Βασιλεία του Θεού. Στο ίδιο συμπέρασμα οδηγούν και τα όσα διηγείται η ιστορία για την Εκκλησία. Ότι ο Ιδρυτής και η Κεφαλή της Εκκλησίας δεν ήταν ένας κοινός άνθρωπος, αλλά ο Μονογενής Υιός και Λόγος του Θεού και τέλειος Θεός. Τα όσα επακολούθησαν μετά την Ανάσταση του Κυρίου, θα εσάρωναν από προσώπου της γης τη θρησκεία του Αναστάντος, αν βέβαια ήταν αυτή όχι Θείο, αλλά ανθρώπινο κατασκεύασμα. Και μιλούμε για τους διωγμούς, το αίμα των χριστιανών που άδικα εκύθη, τα φρικτά μαρτύρια στα οποία κατεδικάζοντο οι πιστοί και η μανία και η λύσσα των εχθρών της Εκκλησίας. Όλοι αυτοί οι οπαδοί του Χριστού ήσαν πάντοτε άοπλοι, άκακοι, ειρηνικοί, σαν πρόβατα εν μέσω λύκων. Το ότι, λοιπόν, μετά από τόσους διωγμούς η Εκκλησία του Χριστού επέζησε και για δυο χιλιάδες χρόνια εθριάμβευσε και θριαμβεύει, τούτο αποδεικνύει ότι ο Ιδρυτής και Αρχηγός της είναι Θεός και όχι άνθρωπος.

Αδελφοί μου! Χριστός Ανέστη! Εμείς οι θνητοί και αδύναμοι άνθρωποι γνωρίζουμε μόνο το παρελθόν και το παρόν. Και αυτό πολύ σχετικά. Και αγνοούμε τελείως το μέλλον. Δεν μπορούμε να ξέρουμε τι θα μας συμβεί όχι μόνο μετά από μιά ώρα, αλλά ούτε και μετά από πέντε λεπτά. Γι' αυτό η ένδοξη Ανάσταση του Χριστού ας γεμίσει κι εφέτος τη ψυχή μας με ανεκλάλητη και δοξασμένη χαρά, που χρειαζόμαστε όλοι μας στις δύσκολες αυτές στιγμές που διανύουμε όλοι μας, λόγο της οικονομικής κρίσης. Την ίδια όμως στιγμή το μεγάλο αυτό γεγονός, ας τονώσει την πίστη μας προς τον Αναστάντα Κύριο. Από τότε που ήλθε στο κόσμο ο Θεός Λόγος, ο Κύριος ημών Ιησούς Χριστός, από τότε που Τον πιστέψαμε, γεμίσαμε από φώς, από χάρη, από ζωή, από αλήθεια. Μας έφερε και μας δώρησε το φως της ψυχής, την αλήθεια και τη Χάρη του Θεού, την αιώνια ζωή, αφού μας έκαμε παιδιά Του. Ας πλησιάσουμε, λοιπόν, τον Αναστάντα, ας Τον πιστέψουμε όλόψυχα, ας Τον αγαπήσουμε θερμά και ας Τον ακολουθήσουμε πιστά. Του το οφείλουμε και δεν πρέπει να Του το αρνηθούμε.

† Ηγούμενος Χρυσορροϊατίσης Διονύσιος

ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΟΥ ΑΝΤΙΠΑΣΧΑ (ΘΩΜΑ)

Απόστολος: Πραξ. ε' 12-20

Ευαγγέλιο: Ιω. κ' 19-31

27 Απριλίου 2014

«Των θυρών κεκλεισμένων... διά τον φόβον των Ιουδαίων, ήλθεν ο Ιησούς και έστη εις το μέσον και λέγει αυτοίς· ειρήνη υμίν»

Σφαλισμένες ήταν οι πόρτες του υπερώου, αγαπητοί αδελφοί όπου είχαν συναχθεί, καταπτοημένοι και περίφοβοι, οι μαθητές. Και χωρίς να τις ανοίξει, τις πέρασε ο αναστημένος Κύριος, στάθηκε στη μέση, έγινε ορατός και ακουστός στους φίλους του και τους χαιρέτησε: Ειρήνη σε σας. Έγινε ακριβώς εκείνο που δεν περίμεναν, εκείνο όπου δεν πήγαιναν οι λογισμοί τους. Οι Μυροφόρες τους είχαν ήδη αναγγείλει την Ανάσταση, αλλά αυτοί δεν τις είχαν πιστέψει, θεωρώντας τα λόγια τους παραλήρημα. Τι περίμεναν οι απόστολοι; Να έλθουν οι Ιουδαίοι και να τους πάρουν κι αυτούς, όπως τον διδάσκαλό τους, για να τους οδηγήσουν στη σφαγή. Ποιος άλλος θα μπορούσε να τους σκεφτεί; Ποιος άλλος θα είχε λόγο να έλθει εκεί και να ασχοληθεί μαζί τους; Εκείνος που τους αγαπούσε, που είχε όσο κανείς άλλος θέση στον όμιλο τους, ο γλυκύτετος Κύριος, ήταν αποθεμένος άπνους στους κόλπους της γης. Οι όχλοι, που εδώ και λίγες μέρες τον είχαν υποδεχθεί με τα κλαδιά των φοινίκων κι είχαν ζηλέψει τους φίλους και τους διαλεχτούς του, τώρα ούτε τους σκέφτονταν καν. Κι αν τους σκέφτονταν, θα ένοιωθαν περιφρόνηση. Μονάχα οι Ιερείς, οι Γραμματείς και οι Φαρισαίοι, έχοντας θανατώσει τον Χριστό, θα ήθελαν ίσως να βάλουν χέρι και στους στενούς φίλους του. Μονάχα αυτοί ίσως να συλλογίζονταν τους αποστόλους και να έστελναν μίαν άλλη σπείρα να τους πιάσει.

Αλλά να, που δεν έγινε έτσι. Δεν συνέβη το κακό που η ανθρώπινη ολιγοπιστία προσδοκούσε, αλλά το μέγιστο καλό που η θεία αγάπη και δύναμη είχαν ετοιμάσει. Ο Ιησούς, με σάρκα και οστά, αναστημένος από τον τάφο, διάβηκε με το ένδοξο, άφθαρτο και πνευματικό σώμα του, τις κλειστές πόρτες του υπερώου, παρουσιάστηκε στους φίλους του και τους ξαναχαιρέτησε με τον αξέχαστο και γλυκύτετο εκείνο χαιρετισμό, που τόσο συχνά τους είχε αποτείνει: «Ειρήνη υμίν».

Ειρήνη σε σας. «Ας σκορπίσουν από τις ψυχές σας ο φόβος και η απόγνωση. Ας αιθριάσει ο νους σας. Κοιτάξτε τα χέρια μου και την πλευρά μου. Εγώ είμαι, ο ίδιος. Εγώ είμαι, ο Δεσπότης και διδάσκαλος σας. Ο Άδης δεν με κράτησε, το σκότος δεν με κατάπιε, η φθορά δεν με κυρίευσε. Ο τάφος με ξενοδόχησε για λίγο, η γη με φύλαξε προς ώρας. Αναστήθηκα από τους νεκρούς και ήλθα να σας δω, να μιλήσω μαζί σας, να φάω από το φαί σας. Ας έλθει λοιπόν, η ειρήνη στις ταραγμένες καρδιές σας, ας αναστηθεί ξανά η πίστη σας».

«Είπεν ουν ο Ιησούς πάλιν αυτοίς· ειρήνη υμίν».

Ειρήνη σε σας, άλλη μια φορά. Όπως με έστειλε ο Πατέρας μου, έτσι και εγώ τώρα στέλνω εσάς.

«Και τούτο ειπών ενεφύσησε και λέγει αυτοίς• λάβετε Πνεύμα Άγιον». Πάρτε, δεχτείτε το Άγιο Πνεύμα, που με αυτό ο Πατέρας μου με σήκωσε από το μνήμα και με δόξασε. Δεχτείτε το ζωοποιό Πνεύμα, για να σηκωθείτε κι εσείς από χάμω, όπου κείτονται η πίστη σας, η αγάπη σας, η ελπίδα σας. Αναστηθείτε και εσείς στην καινούργια, την αθάνατη ζωή. Εγερθείτε, για να μη γνωρίσετε από δω και πέρα την ακινησία και το συμμαζώμα, αλλά να διατρέξετε την οικουμένη σαν αετοί και να φέρετε στις ψυχές το φως της Αναστάσεως μου. Λάβετε το Πνεύμα του Πατρός μου, για να περάσετε κι εσείς, όπως εγώ από τον σφραγισμένο τάφο και τις κλειστές αυτές πόρτες, για να περάσετε και εσείς απ' όλα τα εμπόδια και να δώσετε σε όλους την ειρήνη που εγώ σας δωρίζω.

«Εχάρησαν ουν οι μαθηταί ιδόντες τον Κύριον», σημειώνει ο ευαγγελιστής, αγαπητοί αδελφοί. Ποιοι μαθητές; Όχι όλοι, αλλά οι δέκα μόνο. Διότι έλειπαν δύο. Ένας, που δεν επρόκειτο να ξαναγυρίσει ποτέ πιά, ο προδότης. Κι ένας, που άξιζε περισσότερο απ' όλους να δει αυτή την ημέρα τον Κύριο, ο Θωμάς ο δίδυμος. Γιατί ήταν μια καρδιά πιο δυνατή από τις άλλες. «Θωμάς δε εις εκ των δώδεκα, ο λεγόμενος Δίδυμος, ουκ ην μετ' αυτών ότε ήλθεν ο Ιησούς», σημειώνει πάλι ο ευαγγελιστής. Δεν ήταν, λοιπόν, μαζί τους. Είχε βγει έξω, ίσως για να προμηθευτεί τρόφιμα, ίσως για να μάθει τίποτε από τις προθέσεις των εχθρών του Χριστού. Δεν φοβόταν αυτός, όπως οι άλλοι. Δεν τον ένοιαζαν οι κίνδυνοι. Και πώς αυτό πράγματι έτσι ήταν, το βλέπεις από τη συμπεριφορά αυτού του μαθητού σε μια άλλη περίπτωση, που την αναφέρει ο ίδιος ευαγγελιστής, ο Ιωάννης. Όταν ο Κύριος ξεκίνησε να πάει στη Βηθανία, για να αναστήσει τον Λάζαρο, οι άλλοι μαθητές θέλησαν να τον αποτρέψουν, γιατί οι Ιουδαίοι σχεδίαζαν να τον λιθοβολήσουν. Τότε ο Θωμάς μπήκε στη μέση και τους είπε:

- Άγωμεν και ημείς, ίνα αποθάνωμεν μετ' αυτού. Αυτός, λοιπόν, ο γενναίος μαθητής έλειπε, όταν για πρώτη φορά είδαν οι απόστολοι τον αναστημένο Κύριο. Κι ήταν, ακριβώς για τη γενναιότητα του, εκείνος που άξιζε πιο πολύ απ' όλους αυτή τη χαρά.

Αλλά ο Ιησούς του την επεφύλαξε ξεχωριστή. Ήλθε ύστερα από οχτώ μέρες ειδικά γι' αυτόν. Και του σκόρπισε μονομιάς τη φυσική και δικαιολογημένη δυσπιστία που έδειξε, όταν οι συμμαθητές του, του ανήγγειλαν ότι είχαν δει τον Κύριο.

Γιώργος Σαββίδης

ΓΡΗΓΟΡΙΟΥ ΤΟΥ ΘΕΟΛΟΓΟΥ
ΛΟΓΟΣ ΣΤ'
ΕΙΡΗΝΙΚΟΣ Α'

Και ας μη νομίσει κανείς ότι λέγω, ότι πρέπει να αγαπά κανείς την κάθε είδους ειρήνη (διότι όπως γνωρίζω ανταρσίας πολύ καλά, έτσι γνωρίζω και πολύ επιβλαβή ομόνοιαν)· εννοώ μόνον την καλή ομόνοια, η οποία συνδέει με τον Θεό. Εάν δε θα πρέπει να αναφερθώ με συντομία εις τα πράγματα αυτά, έχω να πω τα εξής: Δεν είναι καλό να είναι κανείς πιο οκνηρός, από όσον απαιτεί το μέτρο, αλλά ούτε και πιο ζηλωτής, εις τρόπον ώστε να παρασύρεται με ευκολία από όλους, ή εξ αιτίας του να επαναστατεί εναντίον των πάντων. Διότι καθ' όμοιο τρόπο και η οκνηρία οδηγεί εις την απραξία και η ευκολία των μεταπηδήσεων εις την ακοινωνησία. Αλλά εκεί μεν όπου είναι φανερά τα σημάδια της ασέβειας, είναι προτιμότερο να παραδώσει κανείς τον εαυτό του εις το πυρ, εις μάχαιραν, εις φοβεράς περιστάσεις και εις τυράννους, ή και εις όλα αυτά μαζί, παρά να γίνει συμμετοχος εις την πονηρίαν και να κατακρημνισθεί μαζί με εκείνους οι οποίοι ζουν εις την κακίαν. Και δεν πρέπει να φοβάται κανείς τίποτε απ' όλα περισσότερο από το να φοβηθεί κάτι άλλο πριν από τον Θεό και να προδώσει εξ' αιτίας του τους λόγους της πίστεως του, και τους λόγους της αληθείας, οι οποίοι υπηρετούν πράγματι την αλήθεια. Όπου δε το αίτιον της λύπης είναι υποψία ή φόβος του οποίου το βάσιμο ή όχι δεν έχει εξεταστεί με προσοχή, είναι προτιμότερο από τη βιασύνη η υπομονή και η συγκαταβατικότητα από την θρασύτητα, και πολύ καλύτερο και επωφελές να παραμένει κανείς ενωμένος με το κοινό σώμα και να κάνει καλύτερο ο ένας τον άλλο ως μέλος ο ένας του άλλου, παρά να είναι κανείς προκατειλημμένος εξ' αιτίας της απομακρύνσεως του από τον συνάνθρωπο του και, αφού διαλύσει με τον χαρισμό του αυτόν την αξιοπιστία του, να προσπαθεί κατόπιν με διαταγές, όπως κάνουν οι τύραννοι και όχι οι αδελφοί, να επιβάλει την διόρθωση.

Αφού γνωρίσαμε αυτά τα πράγματα, αδελφοί, ας αγκαλιάσουμε ο ένας τον άλλο, ας γίνουμε πραγματικά ένα, ας μιμηθούμε εκείνον ο οποίος κατέλυσε τον μεσότοιχο του φραγμού (μεταξύ Ιουδαίων και εθνικών) και συνεκέντρωσε με το αίμα του τα πάντα εις εν και τα έκαμε να ειρηνεύσουν. Ας είπωμεν εις αυτόν τον κοινό μας πατέρα, εις τον σεμνό γέροντα, εις τον πράον και ήρεμον ποιμένα: Βλέπεις την ανταμοιβή της επιείκειας; Σήκωσε τους οφθαλμούς σου ένα κύκλο γύρω και δεξ τα παιδιά σου συγκεντρωμένα, όπως ποθούσες και όπως ζητούσες σαν μοναδική χάρη νύκτα και μέρα, να τελειώσεις δηλαδή με καλά γηρατεία την επί γης ζωή σου. Να, όλοι έχουν έλθει κοντά σου και αναπαύονται κάτω από τας πτέρυγας σου, και τριγυρίζουν το θυσιαστήριον των, αφού απομακρύνθηκαν με δάκρυα από την κακία και έτρεξαν προς τα εδώ με αγαλλίαση. Χαίρε και ευφραίνου, άριστε πατέρα, συ ο οποίος είσαι γεμάτος από αγάπη δια τα παιδιά σου, διότι έχεις ενδυθεί και περιβληθεί όλους αυτούς, όπως η νύμφη τον στολισμό της. Ειπέ και συ προς ημάς: «Ιδού εγώ και τα παιδιά τα οποία μου έδωσε ο Θεός». Πρόσθεσε επίσης

και άλλους λόγους, τους λόγους του Κυρίου, οι οποίοι μας είναι πολύ γνωστοί: «εκείνους τους οποίους μου έδωσες τους διεφύλαξα και δεν έχασα κανένα απ' αυτούς».

Και είθε να μην καθεί κανείς, αλλά να μείνουμε όλοι με ένα πνεύμα, με μιαν ψυχή αγωνιζόμενοι δια την πίστη του ευαγγελίου, έχουμε μια ψυχή, με ένα φρόνημα, οπλισμένοι με την ασπίδα της πίστεως, με ζωσμένη εις την μέση την αλήθεια, γνωρίζοντας ένα μόνο πόλεμο, τον πόλεμο κατά του πονηρού και των δυνάμεων τας οποίας αυτός κατευθύνει, χωρίς να φοβούμεθα εκείνους οι οποίοι μπορούν να θανατώσουν το σώμα, αλλά δεν μπορούν να πειράξουν τη ψυχή, και φοβούμενοι μόνο τον Κύριον και την ψυχή και του σώματος. Διαφυλάσσοντας την καλή κληρονομιά την οποία έχουμε λάβει από τους πατέρες, προσκυνούμε τον Πατέρα, τον Υιό και το Άγιο Πνεύμα, αναγνωρίζοντας εις τον Υιό τον Πατέρα και εις το Πνεύμα τον Υιό, εις τα οποία και έχουμε βαπτιστεί, εις τα οποία έχουμε πιστέψει, με τα οποία έχουμε συνταχθεί, διαιρούντες ταύτα πριν να τα ενώσουμε και ενώνοντες τα προτού να τα διαιρέσουμε, ούτε τρία ως ένα (διότι δεν είναι άνευ υποστάσεως ούτε μόνο μια υπόσταση, όπως υπάρχουν πολλά ονόματα αλλά όχι και πολλά πράγματα) και τα τρία εν. Διότι είναι εν όχι κατά την υπόσταση, αλλά κατά την θεότητα. Μονάς η οποία προσκυνείται εις την Τριάδα, και Τριάς η οποία συμπεριέχεται εις την μονάδα, όλη αξία προσκυνήσεως, όλη βασιλική ομόθρονος, πανένδοξος, υπέρ τον κόσμον και τον χρόνον, αδημιούργητος, άόρατος, αφηλάφιστος, απεριόριστος και ακατανόητος, η οποία μόνη γνωρίζει την εσωτερική της τάξη, σεβαστή και λατρευτή από ημάς και μόνη περιπατούσα εις τα Άγια των αγίων, αφήνουσα δε έξω ολόκληρον την κτίσιν, από την οποία εν μεν τμήμα εμποδίζεται από το πρώτον εν άλλο δε από το δεύτερον καταπέτασμα. Με το πρώτον μεν η ουράνιος και αγγελική κτίσις από την Θεότητα, με το δεύτερον δε η δική μας από την ουράνιον.

Αυτά ας πράττωμεν και ας είμεθα όπως τώρα, αδελφοί, και εκείνους, οι οποίοι φρονούν τα αντίθετα, ως διαφθορείς της αληθείας, όσον μεν είναι δυνατόν, ας τους δεχώμεθα μαζί μας και ας τους θεραπεύωμεν. Εκείνους δε οι οποίοι είναι ανιάτως ασθενείς ας τους αποσοφεύγουμεν διά να μη μεταδοθεί ενδεχομένως και εις ημάς η ασθένεια των προτού τους μεταδώσουμε την υγείαν μας. Και ο Θεός της ειρήνης, η οποία ξεπερνά κάθε νουν, ας είναι μαζί μας εν ονόματι του Ιησού του Κυρίου ημών. Αμήν.

**(ΠΑΤΕΡΙΚΑΙ ΕΚΔΟΣΕΙΣ
«ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ Ο ΠΑΛΑΜΑΣ»
ΓΡΗΓΟΡΙΟΥ ΤΟΥ ΘΕΟΛΟΓΟΥ
ΕΡΓΑ ΤΟΜΟΣ 1ος ΣΕΛ. 265-271)**

ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΕΣ ΚΑΙ ΚΗΡΥΓΜΑΤΑ

ΠΑΝΙΕΡΩΤΑΤΟΥ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΟΥ ΠΑΦΟΥ κ.κ. ΓΕΩΡΓΙΟΥ

Τρίτη 1 Απριλίου	:	ΠΑΦΟΣ, Άγιος Θεόδωρος
(θα προστεί της καθιερωμένης Δοξολογίας με την ευκαιρία της εθνικής επετείου)		
Παρασκευή 4 Απριλίου(Ακάθιστος Ύμνος)	:	ΓΕΡΟΣΚΗΠΟΥ,Αγ.Σπυρίδωνας
Κυριακή 6 Απριλίου	:	ΧΛΩΡΑΚΑ
Κυριακή 13 Απριλίου	:	ΠΑΦΟΣ,Αγ.Κενδέας
Κυριακή 13 Απριλίου(βράδυ)	:	ΠΑΦΟΣ,Απ.Παύλου και Βαρνάβα
Μεγάλη Δευτέρα (βράδυ)	:	ΓΕΡΟΣΚΗΠΟΥ,Αγ.Παρασκευή
Μεγάλη Τρίτη (βράδυ)	:	ΠΑΦΟΣ,Αγ.Θεόδωρος
Μεγάλη Τετάρτη(βράδυ)	:	ΚΑΤΩ ΠΑΦΟΣ,Αγ.Ανάργυροι
Μεγάλη Πέμπτη(πρωί)	:	ΠΑΦΟΣ,Παντάνασσα
Μεγάλη Πέμπτη(βράδυ)	:	ΠΑΦΟΣ,Αγ.Θεόδωρος
Μεγάλη Παρασκευή(πρωί)	:	ΓΕΡΟΣΚΗΠΟΥ,Αγ.Σπυρίδωνας
Μεγάλη Παρασκευή(βράδυ)	:	ΠΑΦΟΣ,Αγ.Θεόδωρος
Μεγάλο Σάββατο(πρωί)	:	ΟΜΟΔΟΣ
Μεγάλο Σάββατο(βράδυ)	:	ΠΑΦΟΣ,Αγ.Θεόδωρος
ΑΓΙΟΝ ΠΑΣΧΑ	:	ΠΑΦΟΣ,Αγ.Θεόδωρος
Τρίτη 22 Απριλίου(εσπερινός)	:	ΠΑΦΟΣ,Αγ.Θεόδωρος
Τετάρτη 23 Απριλίου	:	ΠΑΦΟΣ,Αγ.Θεόδωρος
Πέμπτη 24 Απριλίου(εσπερινός)	:	ΑΜΑΡΓΕΤΗ
Κυριακή 27 Απριλίου	:	ΦΟΙΝΙ

ΘΕΟΦΙΛΕΣΤΑΤΟΥ ΕΠΙΣΚΟΠΟΥ ΑΡΣΙΝΟΗΣ κ. ΝΕΚΤΑΡΙΟΥ

Τρίτη 1 Απριλίου	:	ΠΟΛΙΣ ΧΡΥΣΟΧΟΥΣ
(θα προστεί της καθιερωμένης Δοξολογίας με την ευκαιρία της εθνικής επετείου)		
Παρασκευή 4 Απριλίου(Ακάθιστος Ύμνος)	:	ΠΑΦΟΣ,Αγ.Δημήτριος
Κυριακή 6 Απριλίου	:	ΑΓΙΟΣ ΔΗΜΗΤΡΙΑΝΟΣ
Κυριακή 13 Απριλίου	:	ΛΑΡΝΑΚΑ
Κυριακή 13 Απριλίου(βράδυ)	:	ΛΑΡΝΑΚΑ
Μεγάλη Δευτέρα (βράδυ)	:	ΠΕΡΙΣΤΕΡΩΝΑ
Μεγάλη Τρίτη (βράδυ)	:	ΓΙΟΛΟΥ
Μεγάλη Τετάρτη(βράδυ)	:	ΠΕΡΙΣΤΕΡΩΝΑ
Μεγάλη Πέμπτη(πρωί)	:	ΠΕΡΙΣΤΕΡΩΝΑ
Μεγάλη Πέμπτη(βράδυ)	:	ΠΟΛΙΣ ΧΡΥΣΟΧΟΥΣ
Μεγάλη Παρασκευή(πρωί και βράδυ)	:	ΠΟΛΙΣ ΧΡΥΣΟΧΟΥΣ
Μεγάλο Σάββατο(πρωί)	:	ΝΕΟΝ ΧΩΡΙΟΝ
Μεγάλο Σάββατο(βράδυ)	:	ΠΟΛΙΣ ΧΡΥΣΟΧΟΥΣ
ΑΓΙΟΝ ΠΑΣΧΑ	:	ΠΑΦΟΣ,Αγ.Θεόδωρος
Τρίτη 22 Απριλίου	:	ΠΑΧΥΑΜΜΟΣ
Τετάρτη 23 Απριλίου	:	ΠΑΦΟΣ,Αγ.Θεόδωρος
Πέμπτη 24 Απριλίου(εσπερινός)	:	ΓΙΟΛΟΥ
Σάββατο 26 Απριλίου	:	ΑΡΟΔΕΣ
Κυριακή 27 Απριλίου	:	ΑΓΙΟΣ ΘΩΜΑΣ

ΚΗΡΥΓΜΑΤΑ ΘΕΟΛΟΓΩΝ

ΧΑΡΑΛΑΜΠΙΟΣ ΠΑΠΑΣΑΒΒΑΣ

Κυριακή 6 Απριλίου :ΚΟΛΩΝΗ

Κυριακή 13 Απριλίου:ΑΡΣΟΣ

ΠΑΥΛΟΣ ΑΡΚΟΥ

Κυριακή 6 Απριλίου : ΝΙΚΟΚΛΕΙΑ

Κυριακή 27 Απριλίου: ΧΟΛΕΤΡΙΑ

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ ΜΠΙΤΣΙΟΥΝΗΣ

Κυριακή 6 Απριλίου : ΚΟΙΛΗ

Κυριακή 27 Απριλίου: ΑΛΕΚΤΟΡΑ

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΣΑΒΒΙΔΗΣ

Κυριακή 6 Απριλίου : ΚΙΣΣΟΝΕΡΓΑ

Κυριακή 27 Απριλίου : ΑΧΕΛΕΙΑ

**ΥΠΕΥΘΥΝΟΙ ΣΥΝΤΑΞΗΣ: Θεόδωρος Αντωνιάδης Θεολόγος, Γεώργιος Σαββίδης, Θεολόγος,
Δημήτριος Σμυρλής Θεολόγος, Φιλόλογος.**

ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΠΑΦΟΥ

ΜΗΝΙΑΙΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ

ΚΗΡΥΓΜΑΤΩΝ

Το πρώτον Αποστολικόν κήρυγμα εις την Πάφον

Πράξ. ιγ, 6-12

ΜΑΙΟΣ 2014

ΕΤΟΣ ΛΕ΄

ΑΡ.407

ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΩΝ ΜΥΡΟΦΟΡΩΝ

Απόστολος: Πραξ. Στ' 1 - 7

Ευαγγέλιον: Μαρκ. ιε' 43 - ιστ' 8

4 Μαΐου 2014

Ένα ακόμη γεγονός που έχει σχέση με την ανάσταση του Ιησού, σημειώνει ο ευαγγελιστής Μάρκος στη σημερινή ευαγγελική περικοπή που ακούσαμε.

Τρεις γυναίκες, έχει περάσει το Σάββατο, αγόρασαν αρώματα για να αλείψουν το νεκρό σώμα του Ιησού. Η μία από αυτές η Μαρία η Μαγδαληνή ήταν παρούσα και στην ταφή Του και γνώριζε τον τόπο της ταφής. Οι άλλες δύο είναι η Μαρία του Ιακώβου και η Σαλώμη. Χρησίμευσε λοιπόν η πρώτη ως οδηγός. Πολύ πρωί την επόμενη μέρα της ταφής, πριν σχεδόν ανατείλει ο ήλιος ξεκίνησαν για να πάνε στον τάφο του Ιησού.

«τις αποκυλίσει ημίν τον λίθον εκ της θύρας του μνημείου»

Αυτό είναι ωστόσο το ερώτημα, αγαπητοί μου αδελφοί, για τις άφοβες αυτές γυναίκες που έρχονται στον τάφο του Ιησού. Δεν το είχαν σκεφτεί από πριν. Ποιος θα μετακινήσει την πέτρα που καλύπτει την είσοδο του τάφου. Και ήταν πολύ μεγάλη η πέτρα. Είχαν τολμήσει να αντιμετωπίσουν πιθανούς κινδύνους όπως και «ο ευσχήμων βουλευτής», Ιωσήφ ο από Αριμαθείας, όταν ζήτησε το σώμα του Ιησού από τον Πιλάτο, αλλά δεν φαντάστηκαν άλλες δυσκολίες.

Η αγάπη τους για τον Κύριο τις οδηγούσε εκεί. Πολλοί ήταν εκείνοι που αγαπούσαν τον Χριστό. Ανάμεσα τους ακολουθούσε διακριτικά και ο Ιωσήφ ο από Αριμαθείας. Πολλοί άλλοι ήταν, που Τον ακολουθούσαν και ήταν πρόθυμοι να κάνουν και θυσίες, να βάλουν τον εαυτό τους σε κίνδυνο. Τους οδηγούσε όλους η αγάπη προς τον Κύριο. Τους είχε μαγέψει η διδασκαλία Του. Είχαν νοιώσει την ειρήνη και ηρεμία μέσα τους, όταν Τον πλησίαζαν.

Και τώρα οι τρεις Μυροφόροι γυναίκες, μετά την σταύρωση και τον θάνατό Του, ήθελαν να έρθουν κοντά Του, να εκτελέσουν παραδοσιακές μεταθανάτιες φροντίδες αλείφοντας το σώμα του Ιησού με βαρύτιμα μύρα.

Όμως στη συνέχεια της εξιστόρησης, παρουσιάζεται μια σημαντική μαρτυρία της ανάστασης του Χριστού που μας δίνεται με δύο γεγονότα. Το ένα η τεράστια πέτρα που ανεξήγητα έχει ήδη μετακινηθεί αφήνοντας ελεύθερο το πέρασμα στο εσωτερικό. Έφθασαν και παρά την δικαιολογημένη έκπληξη και ασφαλώς και κάποιο φόβο, μπαίνουν διστακτικά στο ταφικό μνημείο. Και το δεύτερο γεγονός - μαρτυρία, ένας λευκοντυμένος άγγελος. Πριν προλάβουν να τον ρωτήσουν, τις πληροφορεί βέβαιος για την επιθυμία τους: «Ιησούν ζητείτε τον Ναζαρηνόν τον εσταυρωμένον. Ηγέρθη, ουκ έστιν ώδε. Ίδε ο τόπος όπου έθηκαν αυτόν». Ζητάτε τον Ιησού που σταυρώθηκε. Αναστήθηκε, συμπληρώνει ήρεμα, απλά και πειστικά ο άγγελος στις έκπληκτες και απορημένες γυναίκες. Κι αν αμφιβάλλατε, συνεχίζει, δείχνοντας τον ταφικό χώρο, κοιτάzte εδώ. Εδώ Τον είχαν βάλει.

Είναι πλέον και γι αυτές τις φοβισμένες γυναίκες, γεγονός η ανάσταση του Χριστού, αγαπητοί μου αδελφοί. Ο φόβος τους πλέον είναι έκδηλος. Το συνταρακτικό αυτό γεγονός ενώ τους το είχε προαναγγείλει ο Κύριος, «ο υιός του ανθρώπου τη τρίτη ημέρα αναστήσεται», δεν το είχαν συνειδητοποιήσει τότε. Δεν μπορούσε να το συλλάβει ο νους τους. Το είχε ανακοινώσει από πριν: Ο Υιός

του ανθρώπου θα αναστηθεί την Τρίτη μέρα.. Ίσως δεν το είχαν προσέξει τότε. Όμως το γεγονός της αναστάσεως ήταν πλέον μπροστά στις Μυροφόρες και έπρεπε να εκτελέσουν και την εντολή που τους μετεβίβασε ο άγγελος. Να πείτε στους μαθητές να Τον περιμένουν στη Γαλιλαία. Εκεί θα έχουν την ευκαιρία να Τον δουν και αυτοί. Οι εμφανίσεις του αναστάντος Κυρίου δεν ήταν μόνο αυτές. Παρουσιάστηκε πάλι και πάλι. Περιπάτησε μαζί τους ενώ πήγαιναν προς Εμμαούς. Κάθισε μαζί τους στο τραπέζι και ευλόγησε τον άρτο, όπως ακριβώς το έκαμε και πριν λίγες μέρες στον μυστικό δείπνο. Και τότε κατάλαβαν ότι ήταν ο Αναστάς. Εμφανίστηκε λοιπόν πολλές φορές, γιατί έπρεπε να πεισθούν, χωρίς την παραμικρή αμφιβολία, πρώτα οι μαθητές. Για να μπορέσουν να μεταφέρουν το χαρμόσυνο αυτό μήνυμα και σ' όσους δεν είχαν την ευλογία να Τον δουν και πάλι αναστάντα τον Κύριο. Και με τον τρόπο αυτό, να περάσει το τόσο σημαντικό και λυτρωτικό χαρμόσυνο μήνυμα και σ' όλες τις επερχόμενες γενιές. Άλλωστε η Ανάσταση, είναι η κεντρική βάση που στηρίζεται η πίστη μας. Επιβεβαιώνοντάς το, σημειώνει ο σύγχρονος και του Χριστού και πριν διώκτης των πιστών, Απόστολος Παύλος,,: «Ει δε Χριστός ουκ εγήγερται, ματαία η πίστις υμών. Έτι εστέ εν ταις αμαρτιας υμών». Αν ο Χριστός δεν αναστήθηκε η πίστη σας, δεν έχει περιεχόμενο. Συνεχίζετε να ζείτε μέσα στις αμαρτίες σας. Έπαθε ο Χριστός για τις αμαρτίες μας, ας μη το ξεχνάμε αυτό. Φορτώθηκε και τις αμαρτίες μας, μαζί με τον σταυρό Του και τις οδήγησε κι αυτές στον τάφο. Με την ανάστασή Του μας προσέφερε τη λύτρωση από τα λάθη μας, τις αμαρτίες μας. Ευκαιρία λοιπόν και για μας, αγαπητοί μου αδελφοί, να απαλλαγούμε από τα λάθη μας που μολύνουν την ψυχή μας και μας απομακρύνουν από κοντά Του. Να ανακαινισθούμε και να γίνουμε σαν «τον νεανίσκον τον περιβεβλημένον στολήν λευκήν». Ο Ιωσήφ και οι τρεις Μυροφόροι γυναίκες, αγαπητοί μου, μας δείχνουν τον δρόμο της αγάπης του Ιησού. Με ψυχή, ντυμένη με τη λευκή της στολή, καθαρή από τις αμαρτίες και τις κακίες μας, να πλησιάσουμε τον Κύριο μας, με τη βοήθεια Του, πάντοτε. Να δείξουμε όλη την αγάπη μας και να Τον δεχτούμε μέσα μας, με το μυστήριο της θείας κοινωνίας. Ας νοιώσουμε λοιπόν, και μεις την ανάσταση της ψυχής μας, μέσα στην ψυχή μας. Αμήν.

Δ.Γ.Σ.

ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΟΥ ΠΑΡΑΛΥΤΟΥ

Απόστολος: Πράξ. Θ' 32-42

Ευαγγέλιο: Ιωάν. Ε' 1-15

11 Μαΐου 2014

**«Ιδε υγιής γέγονας· μηκέτι αμάρτανε, ίνα μη
χειρόν σοί τι γένηται»**

Δίπλα σε μια από τις πύλες των Ιεροσολύμων, από την οποία οι Εβραίοι οδηγούσαν τα πρόβατα για τη θυσία, υπήρχε μεγάλη δεξαμενή που την ονόμαζαν Βηθεσδά, δηλαδή σπιτι του ελέους του Θεού. Είχε πέντε θολωτά υπόστεγα, κάτω από τα οποία κείτονταν πολλοί άρρωστοι, τυφλοί, κωλοί, παράλυτοι και κάθε λογής αναξιοπαθόντες άνθρωποι. Όλοι αυτοί γέμιζαν το υπαίθριο εκείνο νοσοκομείο, περιμένοντας τη θεραπεία τους. Κάθε τόσο Άγγελος Κυρίου ετάρασσε τα νερά της δεξαμενής και οποιοσδήποτε άρρωστος εισερχόταν πρώτος στην δεξαμενή, μετά την ταραχή του νερού, γινόταν αμέσως καλά. Μεταξύ των αρρώστων, που ήσαν εκεί, ήταν και ένας παράλυτος, που υπέφερε για τριάντα οκτώ ολόκληρα χρόνια. Δεν είχε κάποιον να τον βοηθήσει, αλλ' ούτε και τη δύναμη ο ίδιος να πέσει μόνος του στη δεξαμενή. Έμενε, λοιπόν και περίμενε καρτερικά τη θαυματουργική του θεραπεία. Αυτόν, ακριβώς, τον πλέον εγκαταλελειμμένο άνθρωπο, επλησίασεν ο Θεάνθρωπος Ιησούς και τον εθεράπευσε. Όταν αργότερα τον συνάντησε στον Ναό του Σολομώντος, του είπε: «Ιδε υγιής γέγονας· μηκέτι αμάρτανε, ίνα μη χειρόν σοί τι γένηται.» Δηλαδή, τώρα που θεραπεύτηκες, να μην λησμονείς ποτέ ότι η αμαρτία σε έχει αρρωστήσει και ότι οι νεανικές σου ασωτείες σε έχουν ρίξει τριάντα οκτώ ολόκληρα χρόνια παράλυτο νεκρό, στο κρεβάτι. Φοβού, λοιπόν, την αμαρτία και πρόσεχε να μη ξαναγυρίσεις σ' αυτή, για να μη πάθεις χειρότερα και ανεπανόρθωτα. Αυτή η σύσταση του Κυρίου προς τον παράλυτο της Βηθεσδά, είναι σύσταση και για κάθε αμαρτωλό που μετανοεί. Γι' αυτό και η σύσταση αυτή του Κυρίου, μας δίνει σήμερα την ευκαιρία να μιλήσουμε για τον κίνδυνο της υποτροπής.

Πράγματι, αδελφοί μου, είναι πολύ μεγάλος ο κίνδυνος της υποτροπής και της επανόδου του αμαρτωλού ανθρώπου που μετανόησε και θεραπεύτηκε από μια σοβαρή αρρώστεια, στην κατάσταση της αμαρτίας. Μάλιστα ο κίνδυνος δεν είναι απλώς, μεγάλος, αλλά και θανάσιμος. Τι είναι όμως η υποτροπή; Υποτροπή είναι το να αδιαφορήσουμε για όσες αμαρτίες εκάμαμε και για όσα κακά επάθαμε κι έπειτα από σοβαρές αρρώστειες και από φοβερούς εξευτελισμούς και τύψεις που μας έφερε η αμαρτία και μετά τη μετάνοια και την εξομολόγησή μας και την απόφασή μας να ζήσουμε πλέον τίμια χριστιανική ζωή, να ξαναγυρίσουμε πάλιν στην αμαρτωλή, την ένοχη, την άθλια ζωή που ζούσαμε προτού μετανοήσουμε και εξομολογηθούμε. Αυτή η επάνοδος στην αμαρτία, αυτή είναι η υποτροπή, που για πολλοστή φορά, πρέπει να ομολογήσουμε, ότι είναι κίνδυνος μεγάλος για όλους μας. Και είναι κίνδυνος μεγάλος γιατί η αμαρτία είναι εύκολη και εύκολα συρόμαστε σ' αυτή. Εύκολα πέφτουμε και ξαναπέφτουμε σ' αυτή και με ευκολία μεγάλη και την αρχίζουμε και την τελειώνουμε. Όπως λει και η Γραφή, η αμαρτία είναι «ευπερίστατος» που σημαίνει ότι εύκολα μπορεί να παρασυρθούμε από αυτή. Και δεν είναι ξένη προς τον εαυτό μας και ούτε βρίσκεται μακριά από μας. Όλοι μας, δυστυχώς, έχουμε μέσα μας μια κλίση, μια ροπή και μια δύναμη ισχυρή, που μας σπρώχνει σε κάθε παράβαση, σε κάθε παρανομία, σε κάθε κακή και ανήθικη πράξη.

Αυτόν, ακριβώς, τον κακό εαυτό μας είναι που ζητά ν' απαρνηθούμε ο Κύριος και Σωτήρας μας. Και είναι αλήθεια ότι, μετά τη μετάνοιά μας ο κακός εαυτός μας αδυνατίζει, αλλά δυστυχώς δεν εξαλείφεται. Μένει μέσα μας και πάλιν η πικρή αυτή και αντίθετη δύναμη. Μένει και μας σπρώχνει διαρκώς στα παλιά και μας εξωθεί να

επανέλθουμε στην αμαρτωλή ζωή που αποκηρύξαμε με την μετάνοιά μας. Κι έτσι η αμαρτία γίνεται κυρίαρχη. Μπορεί ν' απαρηνηθήκαμε την αμαρτία με μια θερμή μετάνοια, να την αποκηρύξαμε και να την καταδικάσαμε σαν θανάσιμο εχθρό μας, αλλά με ευκολία πάλιν ξαναγυρίζουμε στην αμαρτωλή ζωή. Και τούτο γίνεται όταν η μετάνοιά μας είναι επιπόλαιη μάλλον, παρά βαθειά και ολοκληρωτική. Και τότε αυτή μας κυριεύει, μας αιχμαλωτίζει και μας υποδουλώνει. Γίνεται πάθος, αποβαίνει δεύτερη φύση, καταλήγει σε εξουσιαστή της θέλησής μας, με μια λέξη σε τύραννο της ψυχής και της ζωής μας. Μετανοούμε, κλαίμε, ικετεύουμε και ζητούμε με κάθε τρόπο να ελευθερωθούμε, αλλά, δυστυχώς, ελευθερία δεν βλέπουμε. Μένουμε δούλοι, δούλοι του πάθους, εξευτελισμένοι δούλοι της αμαρτίας και εξουθενωμένοι και ενώπιον της ίδιας της συνείδησής μας. Και φθάνουμε, πολλές φορές, οι ίδιοι να ντρεπόμαστε και να συγχαινόμαστε τους εαυτούς μας, σ' ένα τέτοιο κατάντημα. Αυτός ο φόβος και αυτός ο κίνδυνος υπάρχει κι αν δεν επέμβει πάλιν ο Θεός να μας σώσει, είναι βέβαιος ο κίνδυνος αυτός. Και αυτό είναι «το χείρον», που είπε σήμερα ο Χριστός στον παράλυτο που εθεράπευσε.

Χρειάζεται, λοιπόν, αδιάκοπος και συνεχής αγώνας. Γιατί η αποτελεσματική καταπολέμηση της αμαρτίας δεν είναι μικρό πράγμα ή ζήτημα μιας μόνο ημέρας ή ενός μηνός ή ενός έτους. Για να καθαρίσει τελείως η ψυχή μας, απαιτείται καθημερινή και επίπονη προσπάθεια, ενιατικός και ισόβιος θα λέγαμε αγώνας. Διάλειμμα και διακοπή και ανάπαυλα δεν χωρεί. Γιατί αν γίνει νέα πτώση, θα σημειωθεί και νέα υποτροπή. Σ' αυτό μόνο η θερμή και επίμονη προσευχή μπορεί να μας βοηθήσει. Ο Κύριος αναφερόμενος στον ανακαινισμό του ανθρώπου, που αμαρτωλός να γίνει άγιος, μας λέει: «Εγώ είμαι το κλήμα, εσείς οι κληματοβέργες. Εκείνος που μένει ενωμένος μαζί μου και εγώ μαζί του, αυτός δίνει άφθονο καρπό, γιατί χωρίς εμένα δεν μπορείτε να κάμετε τίποτε» (Ιωάν. ΙΕ' 5). Τίποτε, επομένως, δεν μπορούμε να κάνουμε, ειδικά στο ζήτημα του εξαγιασμού μας, αν δεν έχουμε τη βοήθεια και ενίσχυση του Κυρίου μας. «Θα δείξω έλεος», μας λέει, «σ' όποιο θέλω να ελεήσω και θα φανώ σπλαχνικός σ' όποιο θέλω να σπλαχνιστώ» (Ρωμ. Θ' 15). Μπορεί με όλη μας την ψυχή να θέλουμε και με όλες μας τις δυνάμεις ν' αγωνιζόμαστε και να προσπαθούμε να απαλλαγούμε από τα πάθη και τις κακίες και να εξαγισθούμε. Αν δεν μας ελεήσει ο Θεός κι αν δεν επέμβει να μας απαλλάξει από τα πάθη μας, τίποτε δεν θα κάμουμε. Έχουμε ανάγκη, λοιπόν, της προσευχής, της θερμής προσευχής, της κατανυκτικής, της καθημερινής, της ενιατικής, ώστε να μας βοηθήσει ο Θεός και να κάμει το θαύμα της απαλλαγής μας, από την εξουσία της αμαρτίας και να μας σώσει. Από μας, λοιπόν εξαρτάται. Ο Θεός μας παρακινεί, μας προτρέπει, μας παρακαλεί και μας προειδοποιεί. Από εκεί και πέρα το να και το όχι είναι δικό μας.

Αδελφοί μου! Όπως μετά την θεραπεία οποιασδήποτε αρρώστειας του σώματος αν δεν φυλαχθούμε έχουμε υποτροπή, που είναι περισσότερο επικίνδυνη από την πρώτη προσβολή, κατά τον ίδιο τρόπο, μετά την θεραπεία της ψυχής από οποιοδήποτε αμάρτημα, χρειάζεται πολλή προσοχή, γιατί και εδώ η επικίνδυνη υποτροπή είναι μεν εύκολη, αλλά καταστροφική. Μετά την θεραπεία της ψυχής μας με την ιερά εξομολόγηση, χρειάζεται άγρυπνη προσοχή να μην ξανακυλήσουμε στα ίδια, γιατί υπάρχει ο κίνδυνος να γίνουμε χειρότεροι. Τονωτική τροφή της ψυχής σε ένα τέτοιο ενδεχόμενο είναι ο λόγος του Θεού και η Θεία Κοινωνία.

† **Ηγούμενος Χρυσορροϊατίσης Διονύσιος**

ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΗΣ ΣΑΜΑΡΕΙΤΙΔΟΣ

Απόστολος: Πράξ. ια' 19-30

Ευαγγέλιο: Ιωάν. δ' 5-42

18 Μαΐου 2014

«Πιστεύομεν· αυτοί γαρ ακηκόαμεν και οίδαμεν ότι ούτος έστιν αληθώς ο σωτήρ του κόσμου ο Χριστός» (Ιωάν. δ' 42).

Είναι με ιδιαίτερο θαυμασμό που στεκόμαστε σήμερα στα όσα διαδραματίζονται στο πηγάδι του Ιακώβ κοντά στη Σαμάρεια. Ο Ιησούς βρίσκεται έξω από τα όρια της Ιουδαίας. Μια έξοδος με ιδιαίτερα σημαντικό μήνυμα, ότι η διδασκαλία του, και κατ' επέκταση και η σωτηρία, απευθύνεται σε όλα τα έθνη και σε όλους τους ανθρώπους, ανεξάρτητα από τη φύση και την έκταση των αμαρτιών τους. Αυτός που είναι ο «ερευνών καρδιάς και νεφρούς» (Αποκ. β' 23), δηλαδή αυτός που ξέρει τι κρύβει ο νους και η καρδιά του ανθρώπου, κρίνει και τον καθένα σύμφωνα με τα έργα του.

Ο Ιησούς, λοιπόν, βρίσκεται έξω από τα όρια της Ιουδαίας και σε αντίθεση με τα δεδομένα της εποχής του, συνομιλεί με γυναίκα και μάλιστα μη Ιουδαία και αμαρτωλή, όπως της αποκάλυψε ο Ιησούς ότι «πέντε γαρ άντρας έσχες, και νυν ον έχεις ουκ έστι σου ανήρ». Μέσα από την αποκάλυψη της αμαρτωλότητας της δεν ήταν στις προθέσεις του για να την ελέγξει, αλλά για να μας αποκαλύψει ότι και οι πιο αμαρτωλοί, ακόμα και διώκτες του, όπως αργότερα και ο Σαύλος, μπορούν να γίνουν «σκεύος εκλογής» που θα συμβάλουν τα μέγιστα στη σωτηρία και άλλων ανθρώπων, ανεξάρτητα από την εθνική ή φυλετική καταγωγή. Άρα και η θρησκεία που θα προκύψει γύρω από το όνομα του δε θα είναι ένα παρακλάδι του Ιουδαϊσμού, αλλά μια νέα θρησκεία που θα απευθύνεται σε όλα τα έθνη. Και σαν νέα θρησκεία έχει δυνατότητα να απευθύνεται σε όλα τα έθνη και σε κάθε αμαρτωλό για να μετανοήσει και να σωθεί.

Είπε ο Ιησούς στους μαθητές του λίγο πριν την ανάληψη στους ουρανούς: «Πορευθέντες μαθητεύσατε πάντα τα έθνη, βαπτίζοντες αυτούς εις το όνομα του Πατρός και του Υιού και του Αγίου Πνεύματος διδάσκοντες τηρείν πάντα όσα ενετειλάμην υμίν» (Μαθ. κη' 19-20).

Ο Χριστιανισμός, λοιπόν, αποδέχεται τον αμαρτωλό άνθρωπο και μέσα από το βάπτισμα τον καθαρίζει, τον ανακαινίζει, μετατρέποντας τον σε νέα ύπαρξη. Ο Χριστιανισμός βγάζει τον άνθρωπο από την περιθωριοποίηση και την υποτίμηση. Καταργεί τις όποιες διακρίσεις σε άντρες και γυναίκες. Σ' αυτή τη θρησκεία αναβαθμίζεται η θέση της γυναίκας, ελευθερώνεται από τον παραγκωνισμό και την εκμηδένιση και καθίσταται ικανή να συνομιλεί με το Θεό – Λυτρωτή και να της αποκαλύπτονται μάλιστα ύψιστες αλήθειες της πίστεως όπως: ότι ο Θεός είναι Πνεύμα και ως πνεύμα ευρίσκεται παντού. Άρα και η λατρεία του θα μπορεί να προσφέρεται οπουδήποτε, αρκεί να είναι πνευματική. Με τον τρόπο αυτό αλλάζει τα δεδομένα τόσο των Ιουδαίων, όσο και των Σαμαρειτών, που επίστευαν αντίστοιχα ότι ο Θεός ευρίσκεται και κατ' επέκταση λατρεύεται στο Ναό των Ιεροσολύμων και στο όρος Γαριζίν.

Όμως, πέραν από την αποκάλυψη υψίστων αληθειών περί του Θεού και της λατρείας του, σήμερα μας αποκαλύπτεται και το πνευματικό βάθος μιας αμαρτωλής, της Σαμαρείτιδος. Παρά την αμαρτωλότητα της, μας εκπλήττει ευχάριστα. Προβληματίζεται με την θρησκευτική διαφορά Ιουδαίων και Σαμαρειτών και αναζητά την αλήθεια. Γι' αυτό και ρωτά τον Ιησού, αναγνωρίζοντας τον ως προφήτη: «Κύριε, βλέπω ότι εσύ είσαι προφήτης• οι προπάτορες μας λάτρεψαν το Θεό σ' αυτό το βουνό• εσείς όμως λέτε ότι στα Ιεροσόλυμα βρίσκεται ο τόπος όπου πρέπει κανείς να τον λατρεύει». Κι όταν πια της αποκαλύπτεται η αλήθεια τότε ομολογεί ότι περιμένει το

Μεσσία. Στην αποκάλυψη δε το Ιησού ότι Αυτός είναι ο Μεσσίας αυτή όχι μόνο τον αποδέχεται, αλλά και γίνεται πειστικός κήρυκας του, αρχικά στους συμπατριώτες της και αργότερα και σε άλλες περιοχές. Έτσι η γυναίκα με τη σκοτεινή – αμαρτωλή ζωή γίνεται στο τέλος σε φωτεινή και Άγια, η γνωστή Αγία Φωτεινή.

Μας ξαφνιάζει ευχάριστα η αμαρτωλή Σαμαρείτισσα, αλλά την ίδια στιγμή μας οδηγεί σε προβληματισμό για τον τρόπο που πιθανόν να αντιμετωπίζουμε παρόμοιες περιπτώσεις. Στο τέλος οι φερόμενοι ως «αμαρτωλοί» είναι δυνατόν να αποδειχθούν περισσότερο αξιόπιστοι απ’ ότι εμείς οι κριτές και οι «φαινομενικά πιστοί και ευσεβείς»!! Συνεπώς δικαιολογημένα ρωτά και ο Απόστολος Παύλος «Ποιος είσαι εσύ που θα κρίνεις ξένον υπηρέτη; Μόνο ο Κύριος του μπορεί να κρίνει αν στέκεται ή όχι στην πίστη του, γιατί ο Θεός έχει τη δύναμη να τον στηρίξει» (Ρωμ. ιδ’ 4).

Τέλος η Σαμαρείτισσα επιβεβαίωσε στην πράξη ότι οι γυναίκες όχι μόνο δεν είναι κατώτερες των ανδρών, αλλά είναι και ισότιμες στη βασιλεία του Θεού ως προς την αγιότητα. Άλλωστε μια ματιά στο εικονοστάσι θα επιβεβαιώσει του λόγου το αληθές με πρώτη και κύρια μορφή, αυτή της Υπεραγίας Θεοτόκου.

Κατά συνέπεια το πιστοποιητικό «ανωτερότητας» δε θα πρέπει να αναζητηθεί στο φύλο άνδρας ή γυναίκα, αλλά μέσα από την πίστη και την αγιότητα της ζωής όπως έκανε σήμερα και η Σαμαρείτισσα. Μαρτυρία της πίστεως και μαρτυρία της ζωής είναι τα καλύτερα αποδεικτικά στοιχεία.

Ο Απόστολος Παύλος συστήνει στο μαθητή του Τιμόθεο και κατ’ επέκταση και σε μας. «Να επιδιώκεις τη δικαιοσύνη, την ευσέβεια, την πίστη, την αγάπη, την υπομονή, την πραότητα. Να αγωνίζεσαι τον ωραίο αγώνα της πίστεως. Κατάκτησε την αιώνια ζωή, στην οποία και σε κάλεσε ο Θεός, για την οποία ομολόγησες την καλή ομολογία μπροστά σε πολλούς μάρτυρες» (Α’ Τιμ. στ’ 11-12). Αυτόν τον ωραίο αγώνα έθεσαν σαν σκοπό της ζωής, ο Απόστολος Παύλος, η Σαμαρείτισσα και όλοι οι Άγιοι και μάρτυρες. Αυτόν τον ωραίο αγώνα καλούμαστε κι εμείς να αγωνιστούμε.

Αδελφοί μου, ιδιαίτερα σημαντικά και θαυμαστά τα όσα διαδραματίζονται σήμερα στο πηγάδι του Ιακώβ καθώς και στην ψυχή της Σαμαρείτισσας. Ακόμα πιο θαυμαστά αλλά και μοναδικά όλα εκείνα που αποκάλυψε ο Ιησούς για τη μοναδικότητα και τη λατρεία του Θεού και ότι η ουσία βρίσκεται στον τρόπο και όχι τον τόπο της λατρείας του Θεού. Θαυμαστή τέλος η ομολογία των Σαμαρειτών ότι «Αυτός είναι ο σωτήρας του κόσμου ο Χριστός». Μια πίστη που ξεκίνησε από το ερώτημα «μήτι έστιν ο Χριστός», αλλά που κατέληξε σε βεβαιότητα μετά τη γνωριμία με τον Χριστό. Αυτή τη γνωριμία ας επιδιώξουμε κι εμείς για να μπορέσουμε με βεβαιότητα να ομολογήσουμε μαζί με τους Σαμαρείτες: «Πιστεύομεν• αυτοί γαρ ακηκόαμεν, και οίδαμεν ότι ούτος έστιν αληθώς ο σωτήρ του κόσμου ο Χριστός». Αμήν.

Θεόδωρος Αντωνιάδης

ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΟΥ ΤΥΦΛΟΥ

Απόστολος: Β' Κορ.δ' 6-15 (Προδρόμου)

Ευαγγέλιο: Ιω.θ' 1-38

25 Μαΐου 2014

ΕΓΚΥΚΛΙΟΣ

του Μητροπολίτη Πάφου Γεωργίου για τη διεξαγωγή εράνου υπέρ των τυφλών.

Αρχαία συνήθεια της Εκκλησίας καθόρισε να διαβάζονται στους ναούς, τις Κυριακές της Αναστάσιμης περιόδου, περικοπές του κατά Ιωάννην Ευαγγελίου, που αναφέρονται στο νερό: Στην κολυμβήθρα της Βηθεσδά, στο φρέαρ του Ιακώβ, στην κολυμβήθρα του Σιλωάμ. Και αυτό γιατί μετά το βράδυ του Πάσχα, οπότε γίνονταν οι βαπτίσεις των κατηχουμένων, άρχιζε η διδασκαλία για εμπέδωση της πίστεως στους νέους πιστούς, για συνειδητοποίηση τής «δι' ύδατος και πνεύματος» αναγεννήσεώς τους. Το νερό, στις ευαγγελικές αυτές περικοπές, υπαινίσσεται το βάπτισμα, που θεωρείται ως «λουτρόν παλιγγενεσίας και ανακαινώσεως Πνεύματος Αγίου». Ο Χριστός, σ' αυτές τις περιπτώσεις, δεν θεραπεύει μόνο τα σωματικά πάθη των ανθρώπων. Χαρίζει και την ψυχική ίαση, δίνει τον θείο φωτισμό.

Για να ενεργήσει ο Θεός, θα πρέπει να συντρέχει η προϋπόθεση της ψυχικής ωφέλειας του ανθρώπου. Χωρίς τη ψυχική ωφέλεια δεν έχει νόημα η σωματική θεραπεία. Το σώμα, αργά ή γρήγορα, θα καταστεί «γη και σποδός» και θα επιστρέψει «εις την γην εξ ης ελήφθη». Η ψυχή, όμως, είναι αθάνατη και έχει αιώνια αξία.

Και σήμερα, λοιπόν, ο Χριστός «διπλούς ως ωράθη επί γης», υπάρχοντας δηλ. τέλειος Θεός και τέλειος άνθρωπος, «διπλάς και τας ιάσεις χορηγεί». Ο πρώην εκ γενετής τυφλός πήρε, μαζί με την σωματική όραση και την πνευματική, αφού γίνεται θεολόγος και διαπρύσιος κήρυκας της θεότητας του Ιησού Χριστού.

Πέραν από τη γενική αυτή αλήθεια, η σημερινή ευαγγελική περικοπή, στέλλει και άλλα, πολλά, μηνύματα στον καθένα μας:

α) Διδασκόμαστε, πρώτα, πως δεν είναι όλες οι ασθένειες αποτέλεσμα της αμαρτίας. Την προπερασμένη Κυριακή ο Χριστός συμβούλευσε τον ιαθέντα παράλυτο: «Ίδε υγιής γέγονας μηκέτι αμάρτανε», δηλώνοντας, έτσι, ότι η παράλυσή του προήλθε από την αμαρτωλή ζωή του. Σήμερα, όμως, ομολογεί ότι δεν αμάρτησε ούτε ο τυφλός, ούτε οι γονείς του. Γεννήθηκε έτσι, «ίνα φανερωθή τα έργα του Θεού εν αυτώ». Πολλές φορές, λοιπόν, με μιαν κακοπάθεια και μια θλίψη μας, γινόμαστε όργανα στα χέρια του Θεού, για να δοξάζεται το όνομά Του. Και πράγματι! Το σημερινό θαύμα έγινε αιτία ώστε πολλοί, που γνώριζαν τον πρώην τυφλό, να πιστέψουν στον Χριστό και να οδηγηθούν στη σωτηρία.

β) Ο τρόπος θεραπείας, ύστερα, φανερώνει ότι ο Χριστός ήταν Εκείνος «δι ου τα πάντα εγένετο», ο δημιουργός του κόσμου. Δεν θεραπεύει τον τυφλό με έναν του λόγον, όπως έκανε και άλλες φορές. Του βάζει στα μάτια πηλόν. Ο πηλός, ακόμα και αν τα μάτια είναι υγιή, προκαλεί προβλήματα σ' αυτά. Ο Χριστός, όμως, επιλέγει αυτόν τον τρόπο θεραπείας για να δείξει πως αυτός ήταν που δημιούργησε, πριν από χρόνια πολλά, ολόκληρο το σώμα του ανθρώπου, από πηλόν. Γι' αυτό και τώρα δημιουργεί, με τον ίδιο τρόπο, τα μάτια που λείπουν από το σώμα του τυφλού. Ήταν και μια έμπρακτη απόδειξη στα λόγια που είχε πει, στους Ιουδαίους, προηγουμένως ο Χριστός, ότι δηλ. ο ίδιος υπήρχε πριν από τον προπάτορά τους, τον Αβραάμ.

γ) Η αποστολή του τυφλού στην Κολυμβήθρα του Σιλωάμ δίνει ένα άλλο μήνυμα. Τονίζει την ανάγκη της πίστης και της συνεργίας του ευεργετούμενου για να επιτελεσθεί το θαύμα. Αν ο τυφλός αρνείτο να εκτελέσει την υπόδειξη του Χριστού, δείχνοντας αμφιβολία για την αποτελεσματικότητα των λόγων Του, δεν θα θεραπευόταν. Η χωρίς αμφισβήτηση υπακοή του, δηλώνει την πίστη του, η οποία του χάρισε και τη θεραπεία.

δ) Διδασκόμαστε, τέλος, να αποφεύγουμε τη μοχθηρία των Φαρισαίων, οι οποίοι αντί να χαρούν γιατί ένας ταλαιπωρημένος συνάνθρωπός τους θεραπεύτηκε, συμπεριφέρονται σκαιώς προς αυτόν, επιδιώκοντας να διαβάλουν τον Χριστό. Κατηγορούν τον Χριστό ότι «το Σάββατον ου τηρεί» και αρνούνται να αποδεχτούν την παντοδυναμία του και το γεγονός ότι Αυτός «και το Σάββατον εποίησε». Ρωτούν τον πρώην τυφλόν «πώς ηνέωξέ σου τους οφθαλμούς», υπαινισσόμενοι ότι αυτό επετεύχθη ύστερα από συνεργασία του Χριστού με τον διάβολο, όπως προηγουμένως τον κατηγορήσαν, ότι «εν τω άρχοντι των δαιμονίων εκβάλλει τα δαιμόνια».

Δεινόν πάθος η κακεντρέχεια. Μοιάζει με πνευματική τύφλωση. Οι κακεντρεχείς διαστρεβλώνουν ό,τι δεν τους εξυπηρετεί. Γι'αυτό και ο Χριστός, αμέσως μετά τη σημερινή συμπεριφορά των Φαρισαίων είπε: «Εις κρίμα εγώ ήλθον εις τον κόσμον, ίνα οι μη βλέποντες βλέψωσι και οι βλέποντες τυφλοί γένωνται». Και πράγματι ο εκ γενετής τυφλός αναγνώρισε τη θεότητα του, ενώ αυτοί που είχαν υγιείς οφθαλμούς και είχαν μελετήσει τον Νόμο και τους προφήτες ούτε τον είδαν, ούτε τον αναγνώρισαν.

Τέκνα εν Κυρίω αγαπητά,

Η σωματική τύφλωση δεν συνιστά, για τους τυφλούς, πνευματικό μειονέκτημα. Είναι, όμως, μια αναπηρία, για την αντιμετώπιση της οποίας απαιτούνται αυξημένες δαπάνες και, ως εκ τούτου, οι τυφλοί χρειάζονται τη δική μας βοήθεια. Έχοντας δεχθεί το φως της θεογνωσίας, τόσο με το βάπτισμά μας, όσο και με την όλη βιοτή μας μέσα στην Εκκλησία, καλούμαστε σήμερα να δείξουμε την αλληλεγγύη μας προς τους ανθρώπους που στερήθηκαν το υλικό φως. Σήμερα, που διεξάγεται ο καθιερωμένος έρανος υπέρ των τυφλών, ας συνεισφέρουμε κατά τη δυνατότητά μας. Η επικρατούσα οικονομική κρίση ας μη μας οδηγήσει σε αδιαφορία για τις ανάγκες των άλλων. Και ο Θεός θα ανταποδώσει στον καθένα πολλαπλάσιες τις ευλογίες του.

**Ευχέτης προς Κύριον
†Ο Πάφου Γεώργιος**

Σημείωση: Το ποσόν που θα συγκεντρωθεί να παραδοθεί, με ευθύνη της Εκκλησιαστικής Επιτροπής, έναντι αποδείξεως στην Ιερά Μητρόπολη Πάφου, ή στην Επισκοπή Αρσινόης, μέχρι το Σάββατο 31 Μαΐου 2014, απόπου θα σταλεί στον προορισμό του.

ΓΡΗΓΟΡΙΟΥ ΝΥΣΣΗΣ
ΣΤΟΥΣ ΜΑΚΑΡΙΣΜΟΥΣ
ΛΟΓΟΣ Ζ'

**«Μακάριοι είναι οι ειρηνοποιοί, γιατί αυτοί
θα ονομαστούν υιοί του Θεού».**

Αν λοιπόν σαν ναρκωμένη ψυχή δεν έχει την αίσθηση των ίδιων της κακών τρομαγμένη από τα κοινά δεινά του πολέμου, πως θα λάβει αίσθηση των ευχάριστων; Που πήγαν τα όπλα και τ' άλογα, τ' ακονισμένα ξίφη και η βροντερή σάλπιγγα και οι φάλαγγες που ταραάζονται από τα δόρατα και οι αλληλοστηριζόμενες ασπίδες και τα κράνη με τα λοφία που κινούνται φοβερά, οι συγκρούσεις, οι απωθήσεις, οι συμπλοκές, οι μάχες, οι σκοτωμοί, οι καταδιώξεις, οι θρόνοι, οι αλαλαγμοί, η γη που την ποτίζει το αίμα, οι νεκροί που τους πατούν, οι τραυματίες που εγκαταλείπουν και όλα όσα οδυνηρά συμβαίνουν στους πολέμους; Αυτός που βρίσκεται μέσα σε τέτοια ταραχή θα μπορέσει άραγε να στρέψει ποτέ τη σκέψη του στη θύμηση κάποιου ευχάριστου; Κι αν εισχωρήσει κρυφά στην ψυχή κάποια θύμηση ενός πολύ ευχάριστου, δεν επιδεινώνεται η συμφορά όταν στον καιρό των κινδύνων περάσει από το νου μας η θύμηση πολύ αγαπητών πραγμάτων; Επομένως αυτός που σε ανταμείβει, αν σταθεί μακριά από τα δεινά του πολέμου, σου κάνει δυο δωρεές. Ένα δώρο είναι το έπαθλο κι ένα άλλο δώρο το ίδιο το αίσθημα. Ώστε, ακόμα κι αν αυτός δεν είχε τίποτε να ελπίζει, αυτή καθαυτή η ειρήνη θα ήταν προτιμότερη από κάθε προσπάθεια για όσους έχουν νου. Με αυτό λοιπόν είναι δυνατό να καταλάβουμε την υπερβολή της φιλανθρωπίας, ότι τα αγαθά αντιδωρίσματα δεν μας τα χάρισε με κόπους και ιδρώτες, αλλά κατά κάποιο τρόπο με απολύσεις και ηδονές, αν το στεφάνωμα όσων μας ευχαριστούν είναι η ειρήνη, που θέλει να έχει ο καθένας σε τόσο μέτρο, ώστε να μην περιορίζεται σε αυτά μονάχα, αλλά με μεγάλη αφθονία να τη μεταδίδει και σε όσους δεν έχουν.

«Μακάριοι», λέει, «είναι οι ειρηνοποιοί». Ειρηνοποιός είναι όποιος παρέχει ειρήνη στον άλλο, και δεν θα δώσει σε άλλον κάτι που δεν έχει ο ίδιος. Θέλει λοιπόν εσύ πρώτα να είσαι γεμάτος από τα αγαθά της ειρήνης κι έτσι έπειτα να μεταδίδεις σε εκείνους που τους λείπει το αγαθό αυτό. Κι ας μη λεπτολογούμε για να βρούμε τη βαθύτερη εξήγηση για την απόκτηση του αγαθού μας φτάνει και το πρόχειρο νόημα. «Μακάριοι είναι οι ειρηνοποιοί». Ο λόγος αυτός με τη συντομία του χαρίζει τη θεραπεία πολλών αρρωστημάτων, περιλαμβάνοντας τα επιμέρους με την επιγραμματική αυτή και γενική διατύπωση. Ας σκεφτούμε πρώτα τι είναι η ειρήνη. Τι άλλο παρά μια αμοιβαία διάθεση αγάπης προς τους συνανθρώπους μας; Και ποιο είναι αυτό που νοείται αντίθετα προς την αγάπη; Το μίσος, η οργή, ο θυμός, ο φθόνος, η μνησικακία, η υπόκριση, η συμφορά του πολέμου. Βλέπεις μια λέξη πόσων αρρωστημάτων γίνεται αντιφάρμακο; Γιατί η ειρήνη αντιτάσσεται εξίσου σε καθένα από όσα κακά αναφέραμε και με την παρουσία της προκαλεί τον αφανισμό του κακού. Όπως δηλαδή όταν αποκατασταθεί η υγεία αφανίζεται η αρρώστια, και όταν εμφανιστεί το φως το σκοτάδι υποχωρεί, έτσι κι όταν φανεί η ειρήνη διαλύονται όλα τα αντίθετα της πάθη. Πόσο αγαθό είναι αυτό, δεν νομίζω ότι χρειάζεται να το αποδείξω ο ίδιος· σκέψου μόνος σου. Πως είναι η ζωή εκείνων που υποσιάζονται και μισούν ο ένας τον άλλο, που η συνάντησή τους είναι ανυπόφορη κι ο ένας αποστρέφεται τον άλλον σε όλα. Βουβά τα στόματα τους και τα μάτια τους κοιτάζουν αλλού και είναι βουλωμένα τα' αυτιά στη φωνή εκείνου που μισεί και που τον μισούν. Στον καθέναν από αυτούς είναι αγαπητό ότι δεν είναι αγαπητό στον άλλο, κι αντίθετα είναι μισητό κι εχθρικό ότι είναι επιθυμητό για τον εχθρό του.

Όπως λοιπόν τα πολύ ευώδη αρώματα γεμίζουν γύρω τους τον αέρα από την ευωδιά τους, έτσι θέλει να έχεις τόσο άφθονο πλεόνασμα από τη δωρεά της ειρήνης, ώστε η ζωή σου να είναι θεραπεία της ξένης νόσου. Πόσο μεγάλο αγαθό είναι αυτό, θα το

ενοήσεις καλύτερα αν σκεφτείς τις συμφορές που προκαλούνται στην ψυχή από το συναίσθημα της εκθρικής προαίρεσης. Ποιος θα εκθέσει όπως τους αξίζει τα πάθη της οργής; Ποιος λόγος θα περιγράψει την απρέπεια αυτής της νόσου; Βλέπεις τα πάθη των δαιμονισμένων να εκδηλώνονται σ' αυτούς που κυριαρχούνται από το θυμό. Θεώρησε παράλληλες τις εκδηλώσεις του δαίμονα και του θυμού και ποια διαφορά παρουσιάζουν μεταξύ τους. Αλληθωρίζουν τα μάτια των δαιμονισμένων και είναι ματωμένα, η γλώσσα ακράτητη, η φωνή τραχιά, διαπεραστική, σαν γαύγισμα. Αυτά είναι κοινά σημεία τόσο του θυμού όσο και του δαίμονα, κεφάλι που κουνιέται, κινήσεις των χεριών σπαστικές, όλο το σώμα να βράζει, πόδια να κλονίζονται, κοινή περιγραφή με αυτά των δυο ασθενειών. Τόσο λίγο μόνο παραλλάζει το ένα από το άλλο· ενώ το ένα είναι εκούσιο κακό, το άλλο βρίσκεται χωρίς να το θέλουν όποιους βρίσκει. Το να πέσεις στη συμφορά με δικό σου θέλημα πόσο πιο αξιολύπητο είναι από το να πάθεις κάτι χωρίς να θέλεις; Και τη δαιμονική νόσο όποιος την είδε οπωσδήποτε την ευσπλαχνίζεται· την παραφορά όμως του θυμού την είδε και συγχρόνως τη μιμήθηκε, κρίνοντας ως ζημιά να μην υπερτερεί στο δικό του πάθος από εκείνον που αρρώστησε παλιά. Και ο δαίμονας συστρέφει το σώμα του δαιμονισμένου και περιορίζεται να απλώνει άσκοπα τα χέρια του εδώ κι εκεί στον αέρα. Ο δαίμονας όμως του θυμού δεν αφήνει ακίνητο κανένα σημείο του σώματος.

Όταν δηλαδή το πάθος κυριαρχήσει και υπερθερμανθεί το γύρω απ' την καρδιά αίμα της μαύρης χολής, όπως λένε, που το πάθος του θυμού τη διαχέει σε κάθε σημείο του σώματος, τότε από τους ατμούς που συμπιέζονται μέσα στον άνθρωπο ερεθίζονται όλα τα γύρω από το κεφάλι αισθητήρια. Τα μάτια πετιούνται προς τα έξω κι ατενίζουν κατακόκκινα,. Όπως το φίδι, αυτόν που το ενοχλεί. Τα σπλάχνα ανεβοκατεβαίνουν από τη βαριά αναπνοή, διαστέλλονται οι φλέβες στον αυχένα, η γλώσσα χοντραίνει και η φωνή στριγγλίζει καθώς στενεύει η αρτηρία, τα χείλη σκληραίνουν και μαυρίζουν καθώς περνά μέσα του εκείνη η ψυχρή χολή και δυσκολεύονται στο φυσικό ανοιγοκλείσιμο τους, ώστε ούτε το σάλιο που πλεονάζει δεν μπορούν να κλείσουν μέσα στο στόμα, αλλά το βγάζουν μαζί με τα λόγια και με την παραμορφωμένη λέξη φτύνουν τέλος και τον αφρό.

Τότε και τα χέρια μπορείς να δεις να τους δίνει κίνηση το πάθος και τα πόδια επίσης και δεν κινούνται άσκοπα τα μέλη αυτά, όπως γίνεται στους δαιμονισμένους, αλλά για να βλάψουν εκείνους που θυμωμένοι κι αυτοί συμπλέκονται μαζί τους. Και τα χτυπήματα πέφτουν αμέσως προς τα καιρία αισθητήρια ατών που αλληλοχτυπιούνται. Κι αν κατά τη συμπλοκή το στόμα κάποιου πλησιάζει το σώμα του άλλου δε μένουν μήτε τα δόντια άπρακτα, αλλά δαγκώνουν όποιους πλησιάζουν όπως τα θηρία. Και ποιος θα εξιστορήσεις μια-μια τις κακές υλικές συνέπειες που έχει ο θυμός; Όποιος λοιπόν εμποδίζει τον εξευτελισμόν αυτόν είναι άξιος να μακαρίζεται και να τιμάται από αυτή τη μέγιστη ευεργεσία που προσφέρει. Γιατί, αν αυτός που απαλλάσσει τον άνθρωπο από κάποια σωματική απρέπεια είναι άξιος τιμής για την πράξη του αυτή, πόσο μάλλον πρέπει να θεωρηθεί ευεργέτης της ζωής όποιος ελευθερώνει την ψυχή από τη νόσο αυτή; Όσο ανώτερη είναι η ψυχή από το σώμα, τόσο μεγαλύτερης τιμής είναι άξιος από εκείνον που θεραπεύει τα σώματα όποιος απαλλάσσει από τη νόσο τους τις ψυχές.

**(ΠΑΤΕΡΙΚΑΙ ΕΚΔΟΣΕΙΣ
«ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ Ο ΠΑΛΑΜΑΣ»
ΓΡΗΓΟΡΙΟΥ ΝΥΣΣΗΣ ΕΡΓΑ
Τόμος 8ος Σελ. 255-263)**

ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΕΣ ΚΑΙ ΚΗΡΥΓΜΑΤΑ

ΠΑΝΙΕΡΩΤΑΤΟΥ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΟΥ ΠΑΦΟΥ κ.κ. ΓΕΩΡΓΙΟΥ

Πέμπτη	1 Μαΐου	ΚΟΛΩΝΗ
Κυριακή	4 Μαΐου	ΚΑΤΩ
ΠΑΦΟΣ, Αγ. Ανάργυροι		
Κυριακή	4 Μαΐου(εσπερινός)	ΤΙΜΗ
Δευτέρα	5 Μαΐου	ΑΓΙΟΣ ΑΜΒΡΟΣΙΟΣ
Κυριακή	11 Μαΐου	ΠΑΡΑΛΙΑΚΟ ΜΕΤΩΠΙΟ, Αγ. Νικόλαος
Κυριακή	11 Μαΐου(εσπερινός)	ΑΣΠΡΟΓΙΑ
Κυριακή	18 Μαΐου	ΚΟΥΚΛΙΑ
Τρίτη	20 Μαΐου(εσπερινός)	ΑΚΟΥΡΣΟΣ
Κυριακή	25 Μαΐου	ΓΙΟΛΟΥ
Σάββατο	31 Μαΐου	ΑΥΔΗΜΟΥ

ΘΕΟΦΙΛΕΣΤΑΤΟΥ ΕΠΙΣΚΟΠΟΥ ΑΡΣΙΝΟΗΣ κ. ΝΕΚΤΑΡΙΟΥ

Κυριακή	4 Μαΐου	ΚΟΙΛΗ
Κυριακή	11 Μαΐου	ΛΑΡΝΑΚΑ
Κυριακή	11 Μαΐου(εσπερινός)	ΔΡΟΥΣΙΑ
Κυριακή	18 Μαΐου	ΕΜΠΙΑ
Πέμπτη	29 Μαΐου	ΠΕΡΙΣΤΕΡΩΝΑ

ΚΗΡΥΓΜΑΤΑ ΘΕΟΛΟΓΩΝ

ΧΑΡΑΛΑΜΠΟΣ ΠΑΠΑΣΑΒΒΑΣ

Κυριακή 11 Μαΐου: ΤΡΑΧΥΠΙΕΔΟΥΛΑ

Κυριακή 18 Μαΐου: ΜΑΛΛΙΑ

ΠΑΥΛΟΣ ΑΡΚΟΥ

Κυριακή 4 Μαΐου : ΝΕΑ ΔΗΜΑΤΑ

Κυριακή 18 Μαΐου: ΚΙΝΟΥΣΑ

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ ΜΠΙΤΣΙΟΥΝΗΣ

Κυριακή 4 Μαΐου: ΠΑΧΝΑ ΚΑΤΩ

Κυριακή 11 Μαΐου: ΑΡΟΔΕΣ

Κυριακή 18 Μαΐου: ΣΙΜΟΥ

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΣΑΒΒΙΔΗΣ

Κυριακή 4 Μαΐου : ΚΟΝΙΑ

Κυριακή 18 Μαΐου: ΤΙΜΗ

ΥΠΕΥΘΥΝΟΙ ΣΥΝΤΑΞΗΣ: Θεόδωρος Αντωνιάδης Θεολόγος, Γεώργιος Σαββίδης, Θεολόγος, Δημήτριος Σμυρλής Θεολόγος, Φιλολόγος.

ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΠΑΦΟΥ

ΜΗΝΙΑΙΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ

ΚΗΡΥΓΜΑΤΩΝ

Το πρώτον Αποστολικόν κήρυγμα εις την
Πάφον

Πράξ. ιγ, 6-12

ΕΤΟΣ ΛΕ΄

ΑΡ.408

ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΩΝ ΑΓΙΩΝ ΠΑΤΕΡΩΝ
Απόστολος: Πράξ. Κ' 16-18, 28-36
Ευαγγέλιο: Ιωάνν. ΙΖ' 1-13
1 Ιουνίου 2014

**«Πάτερ άγιε, τήρησον αυτούς εν τω ονόματί σου... ίνα
ώσιν εν καθώς ημείς».**

Η σημερινή Κυριακή, πριν από την Κυριακή της Πεντηκοστής, είναι, αγαπητοί μου αδελφοί, πάντοτε αφιερωμένη στη μνήμη των αγίων Πατέρων της Πρώτης Οικουμενικής Συνόδου. Το ευαγγελικό ανάγνωσμα αυτής της σπουδαιάς γιορτής είναι ένα μέρος, της θαυμαστής εκείνης προσευχής, που απηύθυνε ο Κύριος προς τον Θεό Πατέρα, καθ' οδόν προς τη Γεσθημανή και η οποία είναι γνωστή σαν Αρχιερατική Προσευχή του Κυρίου. «Πάτερ άγιε», λέει, «αυτή τη στιγμή σε παρακαλώ γι' αυτούς που μου έδωσες, γιατί ανήκουν σ' Εσένα. Άγιε Πατέρα, διατήρησέ τους στην πίστη με τη δύναμη του ονόματός σου που μου χάρισες, για να μείνουν ενωμένοι όπως εμείς. Αυτούς που μου έδωσες τους φύλαξα και κανένας απ' αυτούς δεν χάθηκε, παρά μόνο ο άνθρωπος της απώλειας, για να εκπληρωθούν τα λόγια της Γραφής». Αυτή είναι η μεγαλύτερη επιθυμία του Κυρίου μας κατά την συγκλονιστική αυτή ώρα. Να μένουμε όλοι οι πιστοί ενωμένοι μαζί Του και μεταξύ μας μέσα στην αγία Του Εκκλησία. Η ενότητα όλων των πιστών στο όνομα του Ιησού Χριστού, αυτό είναι το νόημα που εκφράζουν οι παραπάνω λόγοι της Αρχιερατικής Προσευχής του Κυρίου. Γι' αυτό και η Εκκλησία του Χριστού, καθημερινά δέεται και παρακαλεί τον Θεό να δώσει την «ενότητα της πίστεως και την κοινωνίαν του Αγίου Πνεύματος», σ' όλους μας που πιστεύουμε και προσευχόμαστε στο Χριστό. Τούτο σημαίνει ότι είναι μεγάλο το ζήτημα αυτό της ενότητας της πίστεως και ότι το παν πρέπει να κάμνουμε οι χριστιανοί, για να κρατούμε την ενότητα της πίστεώς μας.

Η ενότητα, για την οποία προσεύχεται ο Κύριος και Θεός μας, δεν είναι επιφανειακή και τυπική, ενότητα λόγων και φιλοφρονήσεων, αλλά είναι ενότητα βαθιά και εσωτερική, πνευματική, ουσιαστική, ενότητα ψυχών και καρδιών. Ωστε οι πολλοί, οι χιλιάδες και μυριάδες να παρουσιάζονται με μια γνώμη και μια θέληση, ενωμένοι σε μια πίστη και μια λατρεία. Και τούτο είναι το τέλει γνώρισμα, το επίτευγμα και τα θαύμα, το μεγάλο θαύμα των χριστιανών. Βέβαια, πρώτιστα και κατά μεγάλο μέρος είναι θαύμα του Χριστού και της Θείας Χάριτος. Γιατί αν ο Θεός δεν δώσει την ενότητα στους πιστούς, οι χριστιανοί θα είμαστε διηρημένοι σε μύρια δόγματα και χωρισμένοι σε πολλές ομάδες. Θαύμα του Θεού, λοιπόν, είναι η ενότητα. Για να έχουμε όμως όλοι μας μια και την αυτή πίστη και γραμμή στη ζωή μας, για να έχουμε δηλαδή ενότητα πίστεως, αγάπης και εναρέτου ζωής θα πρέπει όλοι μας να παίρνουμε από την Αγία Γραφή και προ παντός από την Καινή Διαθήκη τα άρθρα της πίστεως και τους κανόνες της χριστιανικής ζωής και συμπεριφοράς μας. Γιατί η Αγία Γραφή είναι ο λόγος του Θεού και ο λόγος του Θεού είναι η αλήθεια.

Έπειτα, για τη σταθεροποίηση της ενότητάς μας αυτής, έχουμε την Ιεράν Παράδοση, την οποία πρέπει, επίσης, να ακολουθούμε πιστά. Λόγος Θεού η Αγία Γραφή, λόγος Θεού και η Ιερά Παράδοση. Και οι δύο μαζί εκφράζουν και αποκαλύπτουν σ' εμάς το λόγο του Θεού, την αλήθεια και το θέλημα του Κυρίου. Ο Κύριος έδωσε και τη μία και την άλλη. Την πρώτη την έγραψαν οι Ευαγγελιστές και Απόστολοι. Τη δεύτερη προφορικά, την παρέδωσαν οι Θείοι Απόστολοι και την παρέλαβαν και την διαφύλαξαν οι θεοφόροι Πατέρες. Και στις δύο, λοιπόν, η αλήθεια και στις δύο η πίστη και στις δύο η αιώνια ζωή. Και οι δύο έχουν την ίδια αξία, το ίδιο κύρος και την ίδια Χάρη. Τη μία και την

αυτή αλήθεια και πίστη προσφέρουν. Τον ίδιο Θεό, τον ίδιο Χριστό, τον Αυτό Σωτήρα και Λυτρωτή μας, παρουσιάζουν. Για να έχουμε, λοιπόν, ενότητα πίστεως, για να έχουμε μια και την αυτή ομολογία και ζωή, είναι ανάγκη όλοι μας, να παίρνουμε εξ ίσου την πίστη μας, από την Αγία Γραφή και την Ιερά Παράδοση.

Για να επιτευχθούν όμως όλα αυτά δεν αρκούν μόνο οι ευχές, οι προσευχές, οι συμβουλές και νουθεσίες. Χρειάζεται ένας διαρκής αγώνας εναντίον του εγωϊσμού και των παθών της ψυχής μας. Γιατί οφείλουμε να ομολογήσουμε, ότι μεγάλο εμπόδιο στην πίστη και την αλήθεια αποτελεί ο ανθρώπινος εγωϊσμός και τα πάθη την ψυχής μας. Ο εγωϊσμός και η αλαζονεία είναι η πηγή κάθε αίρεσης και κάθε πλάνης και κακοδοξίας. Είναι ακόμα θεοποίηση του ανθρώπινου εγώ, που αντιτάσσεται στον αληθινό Θεό. Ο Άρειος, από τον εγωϊσμό του έγινε μεγάλος αιρεσιάρχης, που συνεκλόνησε την Εκκλησία του Χριστού. Γι' αυτό και η εμπιστοσύνη και υπακοή στα θεία λόγια της Αγίας Γραφής και της Ιεράς Παράδοσης, είναι η μεγάλη ασφάλεια. Την πίστη αυτή την αληθινή, την ορθόδοξη, που αγιάζει και φωτίζει και σώζει, την κατέχει μόνο η Εκκλησία κι επομένως ό,τι διδάσκει, ό,τι κηρύττει, ό,τι ζητά από τον καθένα μας η Εκκλησία, αυτό είναι το μόνο ορθό, το μόνο αληθές, το μόνο σωτήριο και ασφαλές. Η Εκκλησία, κατά τον Απόστολο των Εθνών Παύλο είναι «σύλος και εδραίωμα της αληθείας» (Α' Τιμ. Γ' 15). Την αλήθεια αυτή τη γνώριζαν πολύ καλά οι άγιοι θεοφόροι Πατέρες της Πρώτης Οικουμενικής Συνόδου. Γι' αυτό και πολέμησαν δυναμικά τον αιρεσιάρχη Άρειο. Γιατί κατανοούσαν ότι όποιος δεν είναι ενωμένος με την Εκκλησία είναι στην πλάνη, είναι στο σκοτάδι, είναι επικίνδυνος. Αυτή την παρακαταθήκη άφησαν και σ' εμάς. Να μένουμε άρρηκτα ενωμένοι με τον Χριστό μας και την Εκκλησία Του. Γιατί ή είμαστε ενωμένοι με το Χριστό και ανήκουμε στη μια αληθινή Ορθόδοξη Εκκλησία ή είμαστε αιρετικοί, οπότε είμαστε εκτός της Εκκλησίας.

Αδελφοί μου! Αυτήν ακριβώς την ενότητα της πίστεως και της αγάπης πολέμησαν οι δαιμονοκίνητοι αιρετικοί οπαδοί του Αρείου, προκειμένου να διαλύσουν την Ορθόδοξη Εκκλησία. Όμως, απέναντι σ' αυτούς στάθηκαν ατρόμητοι οι άγιοι Πατέρες της Πρώτης Οικουμενικής Συνόδου, τους οποίους γιορτάζουμε σήμερα. Όπως είναι γνωστό μεταξύ των τριακοσίων δεκαοκτώ πατέρων που συμμετείχαν στην Σύνοδο αυτή, συγκαταλέγεται και ο μεγάλος Κύπριος Άγιος της Ορθοδοξίας Σπυριδωνας, του οποίου, δυστυχώς, ο τάφος βρίσκεται στα κατεχόμενα και σύμφωνα με τους τούρκους εισβολείς, σε αυστηρή στρατιωτική ζώνη, απαγορευτική για τους προσκυνητές και επισκέπτες. Όλοι αυτοί οι άγιοι Πατέρες, κατένικησαν τους αιρετικούς με τα δύο αυτά όπλα, την ενότητα δηλαδή της ορθοδόξου πίστεως και την ενότητα της αγάπης. Αυτή την ενότητα χρειάζεται να έχουμε κι εμείς σήμερα. Είναι η ακατανίκητη δύναμή μας. Ας εργαζόμαστε, λοιπόν, και ας προσευχόμαστε υπέρ «της των πάντων ενώσεως». Και θα δώσει κάποτε ο Θεός να επιτύχουμε την παμπόθητη αγία και σωτήρια ενότητα. Ας αναλογισθούμε τους ιερούς και ηρωϊκούς αγώνες τους και ας αποφασίσουμε ολόψυχα να τους μιμηθούμε. Μέσα σε μια εποχή ποικίλων συμβιβασμών και σκοπιμοτήτων εμείς να μείνουμε πιστοί στην πίστη των πατέρων μας.

† Ηγούμενος Χρυσορροϊατίσης Διονύσιος

ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΗΣ ΠΕΝΤΗΚΟΣΤΗΣ

Απόστολος: Πραξ. β' 1-11

Ευαγγέλιο: Ιω. ζ' 37-52, η' 12

8 Ιουνίου 2014

«Ουκί η Γραφή είπεν...;»

Ο Εωσφόρος, αγαπητοί αδελφοί, δεν αφήνει κανένα τρόπο που να μη χρησιμοποιεί για να πολεμά το έργο του Χριστού. Όλα τα μέσα του υπηρετούν τον καταθόνιο σκοπό του. Αδίστακτα, όμως, φτάνει στο σημείο ακόμη και την Αγία Γραφή να χειρίζεται εναντίον του Θεού. Διαστρέφοντας και σκοτιζοντας τα σωτήρια νοήματα της μέσα στις απρόσεκτες διάνοιες, οδηγεί έτσι στο ψεύδος εκείνους που είχαν πιαστεί από την αλήθεια. Στρέφει τη θρησκεία εναντίον της θρησκείας. Κάνει την πίστη αιχμάλωτο της απιστίας, θέτει την ευσέβεια στα δόκανα της ασέβειας.

Είδατε τι διηγείται το σημερινό Ευαγγέλιο. Μια μερίδα από τους Ιουδαίους, που δεν ομολόγησαν και δεν παραδέχτηκαν τον Χριστό, στηρίζονταν στην ίδια τη Γραφή. Ακούσατε πριν από λίγο το επιχείρημα τους: «μη γαρ εκ της Γαλιλαίας ο Χριστός έρχεται; Ουκί η Γραφή είπεν ότι εκ σπέρματος Δαυίδ και από Βηθλεέμ της κώμης, όπου ην Δαυίδ, ο χριστός έρχεται»;

Από προσήλωση στον λόγο του Θεού αρνούνται τον Θεό που είχε παρουσιαστεί μπροστά τους. Από τη Γραφή, που μιλούσε γι' αυτόν, αντλούν όχι φως για να τον δουν, τώρα περπατεί ανάμεσα τους, αλλά σκοτάδι ώστε να μην είναι ορατός στην ψυχή τους. Ο Διάβολος στήνει τις παγίδες του παντού, για να συλλαμβάνει τους ανθρώπους. Κι όσοι άνθρωποι ξεφεύγουν από την απιστία και τις ασωτίες, τον βρίσκουν μπροστά τους μέσα στην ίδια την περιοχή της πίστεως και της ευσέβειας. Μετασηματισμένος εδώ σε άγγελο φωτός – όπως λέγει ο Παύλος – προσπαθεί να τους τυλίξει με μια τρισχειρότερη θηλιά και να τους σύρει στην απώλεια: μια θηλιά καμωμένη από τα ίδια τα λόγια του Θεού.

Δεν στάθηκαν τέτοιας λογής θύματα του Πονηρού μονάχα εκείνοι οι Ιουδαίοι που αναφέρει σήμερα ο ευαγγελιστής. Είναι και πολλοί άλλοι. Όλοι οι αιρετικοί και οι σχηματικοί πως έπεσαν, πως χάθηκαν; Με ανάλογο τρόπο. Τα λόγια του Θεού έγιναν γι' αυτούς λίθος προσκόμματος, όπου σκόνταψαν και συντρίφτηκαν. Μ' αυτά τους έδεσε ο διάβολος και τους τράβηξε στην άβυσσο. Τα ίδια λόγια που άλλους φώτισαν και σήκωσαν στη βασιλεία των ουρανών, αυτούς τους γκρέμισαν στα σκοτάδια του αιωνίου θανάτου.

Θα ρωτήσεις τώρα, αγαπητέ: Τι πρέπει, λοιπόν, να κάμω για να προφυλαχθώ από ένα τόσο φοβερό κίνδυνο; Πως θα είμαι σε θέση να καταλάβω τι είναι εκείνο που ο διάβολος, μιμούμενος τη φωνή του Πνεύματος, μου υπαγορεύει; Πως να φυλαχθώ από τη σύγχυση και την κακή σπορά, που ο διάβολος σκορπίζει, για να ανακατέψει μέσα μου το αγαθό σιτάρι των θείων λόγων με τα ζιζάνια της πλάνης;

Είναι πολύ εύκολο να αρματωθεί μπροστά σε τέτοια απειλή και να μείνεις άτρωτος. Δυο απλούστατα πράγματα αρκούν για να το πετύχεις και να μην έχεις να φοβηθείς τίποτα. Φτάνει να θωρακίσεις τον νου σου με την ακαταμάχητη

ταπεινοφροσύνη και να διατηρείς στην καρδιά σου την αγάπη προς την Εκκλησία.

Ένας αρχαίος άγιος διδάσκει, ότι το ταπεινό φρόνημα είναι το μόνο τείχος, που δεν μπορεί ποτέ ο διάβολος να κυριεύσει. Αν τρέφεις υψηλό φρόνημα, αν έχεις εμπιστοσύνη στον εαυτό σου, τότε εύκολα θα γλιστρήσεις στην πλάνη. Ο ταπεινός, όμως, ποτέ δεν κινδυνεύει να το πάθει αυτό, γιατί δεν αφήνεται στον εαυτό του, αλλά μοιάζει με το μικρό παιδάκι, που είναι πιασμένο από το φουστάνι της μητέρας του, κατά το ψαλμικό: «εκολλήθη η ψυχή μου οπίσω σου, εμού δε αντελάβετο η δεξιά σου». Έχει οδηγό του τον Κύριο. Όποιος, λοιπόν, μελετά τη γραφή με ταπείνωση, δεν έχει να φοβηθεί ξεστρατισματα.

Αλλά χρειάζεται και κάτι άλλο: η αγάπη προς την Εκκλησία. Η αλήθεια του Χριστού δεν είναι ιδιοκτησία κανενός, αλλά ένα κοινό αγαθό. Μονάχα όποιος τη μοιράζεται με τους αδελφούς του, μονάχα όποιος την κοινωνεί όντας μέλος αδιάσπαστο του μυστικού σώματος του Χριστού, δηλαδή της Εκκλησίας, μονάχα αυτός την κατέχει. Όποιος χωρίζεται από την Εκκλησία, όποιος παύει να αγαπά την Εκκλησία, είναι πια δοσμένος στον διάβολο. Ο λόγος του Θεού γίνεται γι' αυτή την ψυχή κατήφορος προς την απώλεια. Γράφει ο άγιος Ιγνάτιος ο Θεοφόρος: «Όποιος δεν μένει ενωμένος με τα άλλα μέλη της Εκκλησίας, αυτός είναι ήδη περήφανος και ξεχώρισε τον εαυτό του». Και η Γραφή λέγει καθαρά: «Ο Θεός αντιτάσσεται στους υπερήφανους». Κι ο ίδιος άγιος μιλά αλλού, απευθυνόμενος στους χριστιανούς της Σμύρνης με τα εξής: «Δοξάζω τον Θεό μας Ιησού Χριστό, που σας βλέπω τόσο σοφούς εν Κυρίω. Είστε καταρτισμένοι στην ορθή πίστη. Είστε τόσο αμετακίνητοι πάνω σ' αυτή, σαν να είστε καρφωμένοι στον ίδιο τον σταυρό του Χριστού μας, σαρκικά και πνευματικά».

Για να μένουμε, λοιπόν, καρφωμένοι στην ορθή πίστη, είναι ανάγκη να μας ενώνει όλους η αγάπη, να μην διασπάμε την Εκκλησία. Και μ' αυτόν τον τρόπο, θα έχουμε πάντα τη βεβαιότητα, ότι βρισκόμαστε στην αλήθεια. Η Πεντηκοστή, που γιορτάζουμε σήμερα, είναι η κατ' εξοχή ημέρα της Εκκλησίας. Η ημέρα της ενώσεως των ανθρώπων μέσα στην αλήθεια του Πνεύματος. Είθε, αγαπητοί αδελφοί, με ταπεινό φρόνημα και αγάπη ο ένας στον άλλο, να μείνουμε σε όλες τις ημέρες της ζωής μας πιστά και γνήσια μέλη της Εκκλησίας, τέκνα φωτός, κοινωνοί της αλήθειας, απρόσβλητοι από τους ίσκιους της πλάνης, απαγίδευτοι από το ψεύδος, άτρωτοι από την κακοδοξία.

Γιώργος Σαββίδης

ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΩΝ ΑΓΙΩΝ ΠΑΝΤΩΝ

Απόστολος: Εβρ. ια' 13-ιβ' 2

Ευαγγέλιο: Ματθ. ι' 32-33, 37-38, ιθ' 27-30

15 Ιουνίου 2014

«Και πάντες μαρτυρηθέντες δια της πίστεως ουκ εκομίσαντο την επαγγελίαν ... ίνα μη χωρίς ημών τελειωθώσι» (Εβρ. ια' 39-40).

Με τη σημερινή γιορτή των Αγίων Πάντων κλείνει ο κύκλος των κινητών γιορτών με επίκεντρο το Πάσχα και που περιλαμβάνει την περίοδο του Τριωδίου και την περίοδο του Πεντηκοσταρίου.

Κι ενώ αυτή η γιορτή είναι το τέλος των κινητών γιορτών, την ίδια στιγμή είναι και μια νέα αφετηρία μετά την Πεντηκοστή και την ίδρυση της πρώτης Εκκλησίας. Μάλιστα αυτή η γιορτή έρχεται να επιβεβαιώσει τα αγαθά αποτελέσματα της επιφοίτησης του Αγίου Πνεύματος.

Το Άγιο Πνεύμα, ενεργά παρόν στο χώρο της Εκκλησίας, επηρεάζει θετικά τη ζωή των ανθρώπων, με αποτέλεσμα ο αριθμός των Αγίων να μην είναι στατικός – αμετάβλητος, αλλά καθημερινά να αυξάνεται σε αριθμό. Άρα, η αγιότητα δεν ήταν φαινόμενο μιας άλλης παλαιότερης εποχής, αλλά μια κατάσταση στην οποία συμμετέχουν οι Χριστιανοί κάθε εποχής.

Από αυτή τη δυναμική δεν μπορεί να εξαιρεθεί και η δική μας εποχή. Το γεγονός αυτό προσφέρει στον καθένα από μας τη δυνατότητα να γινόμαστε όχι μόνο κοινωνοί των Αγίων, αλλά και να έχουμε τη δυνατότητα να οδηγηθούμε στην τελειότητα πειθαρχώντας στην προτροπή του Κυρίου: «Έσεσθε ουν υμείς τέλειοι, ώσπερ ο πατήρ υμών ο εν τοις ουρανοίς τέλειος εστίν» (Ματθ. ε' 48). Αλλά και ο Απόστολος Πέτρος μας προτρέπει λέγοντας: «Κατά τον καλέσαντα υμάς άγιον και αυτοί άγιοι εν πάση αναστροφή γενήθητε, διότι γέγραπται άγιοι γίνεσθε, ότι εγώ άγιος ειμί» (Α' Πετρ. α' 15-16). Δηλαδή όλη σας η συμπεριφορά να είναι άγια, όπως άγιος είναι και ο Θεός που σας κάλεσε. Γιατί το λέει η Γραφή: Να γίνεσθε άγιοι γιατί εγώ είμαι άγιος.

Οι άγιοι είχαν και σαν κίνητρο την αγιότητα, αλλά ταυτόχρονα είχαν και πρότυπο αγιότητας, το Θεό, όπως φανερώθηκε στο πρόσωπο του Χριστού. Για τούτο και ο Απόστολος Παύλος μας προτρέπει να μιμηθούμε τη ζωή του, όπως και εκείνος μιμήθηκε τη ζωή του Χριστού: «Μιμήται μου γίνεσθε, καθώς καγώ Χριστού» (Α' Κορ. ια' 1), για να διευκρινίσει: «Και υμείς μιμηταί ημών εγενήθητε και του Κυρίου» (Α' Θεσ. α' 6)). Ο Απόστολος Παύλος επιμένει στη μίμηση προτύπων και ιδιαίτερα του Θεού εκφράζοντας με πρακτικό τρόπο αυτή τη μίμηση που επικεντρώνεται στην αγάπη και τη θυσία: «Μιμηθείτε λοιπόν το Θεό, αφού είστε αγαπητά του παιδιά• να συμπεριφέρεστε με αγάπη κατά το πρότυπο του Χριστού που μας αγάπησε κι έδωσε τη ζωή του για εμάς ως προσφορά και θυσία που τη δέχεται ευχάριστα ο Θεός» (Εφεσ. ε' 1).

Αυτό το είδος προτύπου είχαν οι Άγιοι. Και αυτό το πρότυπο έπρεπε να το μιμηθούν μέσα από την προσφορά στο Θεό, αλλά και τον άνθρωπο. Και η προσφορά στο Θεό εκφραζόταν μέσα από την εφαρμογή των εντολών του και την ομολογία της πίστεως, χωρίς περιστροφές. Γνώριζαν ότι ο δρόμος προς την τελείωση δεν ήταν εύκολος. Γνώριζαν από τον ίδιο τον Κύριο «ότι στενή η πύλη και τεθλιμμένη η οδός η απαύγουσα εις την ζωήν και ολίγοι εισίν οι ευρίσκοντες αυτήν» (Ματθ. ζ' 14).

Δυσκολοπερπάτητος ο δρόμος προς την τελειότητα, ο δρόμος προς την αγιότητα, αλλά όχι αδιάβατος και ακατόρθωτος. Παρά τις δυσκολίες που παρουσιάζει, εντούτοις έχει πάντα σε κάθε εποχή έστω και λίγους που φτάνουν στο τέρμα αυτού του δρόμου. Και

αυτοί οι λίγοι τον διαβαίνουν συνειδητά, γνωρίζοντας τις δυσκολίες και αναλαμβάνοντας το κόστος.

Ο σημερινός «Απόστολος» μας σκιαγραφεί αυτή την δύσκολη πορεία όλων των Αγίων – των Αγίων Πάντων που τιμούμε σήμερα. «Με την πίστη κατατρόπωσαν βασιλεία, επέβαλαν το δίκαιο, πέτυχαν την πραγμάτωση των υποσχέσεων, έφραξαν στόματα λεόντων, έσβησαν την δύναμη της φωτιάς, διέφυγαν τη σφαγή, έγιναν από αδύνατοι ισχυροί... Άλλοι δοκίμασαν εξευτελισμούς και μαστιγώσεις, ακόμη και δεσμά και φυλακίσεις. Λιθοβολήθηκαν, πριονίστηκαν, πέρασαν δοκιμασίες, θανατώθηκαν με μαχαίρια... έζησαν σε στερήσεις, υπέφεραν καταπίεσεις, θλίψεις και κακουχίες – ο κόσμος δεν ήταν άξιος να’ χει τέτοιους ανθρώπους».

Πραγματικά ο κόσμος δεν ήταν άξιος να’ χει τέτοιους ανθρώπους. Κι όμως αυτοί οι άνθρωποι, έστω και λίγοι κατά καιρούς σε αριθμό θέλησαν να αλλάξουν τον κόσμο μέσα από τη δύναμη της πίστης και της αγάπης και όχι μέσα από τη δύναμη της εξουσίας, της βίας και της καταπίεσης. Θυσίασαν κάθε τι πρόσκαιρο, αλλά ποτέ δε θυσίασαν το Θεό. Κράτησαν άβυστη την πίστη τους σ’ Αυτόν και στο τέλος δικαιώθηκαν.

Από το χώρο της αγιότητας μας παρακολουθούν, μας ενισχύουν και περιμένουν να μιμηθούμε το παράδειγμα τους. Ο στίβος της αγιότητας είναι στίβος αγωνιστικής πορείας και Χριστιανικής ζωής και ο οποίος είναι ανοικτός καθημερινά για όλους, άντρες, γυναίκες και παιδιά. Σ’ αυτό το στίβο όλοι είναι συναθλητές και όχι ανταγωνιστές, γιατί κέντρο του αγώνα τους είναι το πρόσωπο του Χριστού και όχι των ανθρώπων. Και το πρόσωπο του Χριστού ναί μεν είναι για τον κάθε άνθρωπο, «ο Κύριος και Θεός του», αλλά, την ίδια στιγμή, αναγνωρίζει ότι ο Ιησούς είναι και σωτήρας όλων των ανθρώπων.

Κατά συνέπεια αν θέλω σαν Χριστιανός να βρίσκομαι σε σωστή αγωνιστική πορεία – σε πορεία αγιότητας, δε θα επιδιώκω να κάνω το Θεό αποκλειστικά δικό μου, αλλά θα φροντίζω συνεχώς να κάνω τον εαυτό μου αποκλειστικά άνθρωπο του Θεού. Και αυτό θα το επιτύχω μέσα από τη διαφύλαξη της πίστης, σαν όρο και ουσία ζωής, αλλά και σαν σταθερή ομολογία.

Αδελφοί μου, η ζωή μας αλλάζει καθημερινά, πότε ευχάριστα και πότε δυσάρεστα. Ας μην ξεχνούμε ότι και οι δυσκολίες και τα δυσάρεστα αποτελούν μέρος και της δικής μας ζωής. Στη δύσκολη ώρα ας μη λυγίσουμε. Αντίθετα, ας ευχαριστήσουμε το Θεό γιατί επέτρεψε αυτή τη δυσκολία, έστω κι αν αυτή είναι πολύ οδυνηρή, κι ας τον παρακαλέσουμε να μας δώσει τη δύναμη να αντέξουμε. Ο Θεός που επιτρέπει μια δοκιμασία γνωρίζει καλύτερα από μας, Εμείς ας υπερνικήσουμε την όποια δυσκολία, την όποια ασθένεια, «με την βοήθεια του Χριστού που μας αγάπησε» (Ρωμ. η’ 37). Αυτή η αγάπη ήταν το μυστικό που κρατούσε και τους Αγίους Πάντες ενωμένους με τον Θεό. Αυτή η αγάπη ας μας κρατεί κι εμάς ενωμένους με το Θεό. Λοιπόν, κατά τον Απόστολο Παύλο: «Τις υμάς χωρίζει από της αγάπης του Χριστού θλίψις ή στενοχωρία...; Πέπεισμαι γαρ ότι ούτε θάνατος ούτε ζωή... ούτε κτίσις ετέρα δυνήσεται ημάς χωρίσαι από της αγάπης του Θεού της εν Χριστώ Ιησού του Κυρίου ημών». (Ρωμ. η’ 35-39). Αμήν.

Θεόδωρος Αντωνιάδης

ΚΥΡΙΑΚΗ Β' ΜΑΤΘΑΙΟΥ

Απόστολος: Ρωμ. β' 10 - 16

Ευαγγέλιο: Ματθ. ι' 32 - 33, 37 - 38

22 Ιουνίου 2014

Ζούμε στην εποχή της πληροφορίας και της πληθώρας της διαθέσιμης γνώσης σχεδόν για κάθε άνθρωπο που ζει σ' αυτόν τον πλανήτη. Η δυνατότητα όμως της εύκολης γνώσης και της άμεσης πρόσβασης στην τεράστια επιστημονική πρόοδο κλόνισαν τα θεμέλια της κοινωνικής συνοχής. Χάθηκε η απλότητα των σχέσεων μεταξύ των ανθρώπων. Αμφισβητήθηκαν παραδεδεγμένες αξίες που καθόριζαν τις σχέσεις μας και την κοινωνική πορεία μας. Τέθηκε σε δεύτερη θέση, παραμερισμένη η θρησκευτικότητα μας, σαν ανάξια λόγου, για τον τεχνικά παντοδύναμο άνθρωπο. Αμφισβητήθηκε ακόμη θεωρητικά αλλά και πρακτικά η πίστη στον Θεό. Για μερικούς θεωρήθηκε χαρακτηριστική πράξη ελευθερίας, αυτή η σε πολλά αναντίρρητα χρήσιμη τεχνολογική υποδομή. Θεωρήθηκε ότι δεν μας χρειάζεται πλέον ο Θεός. Θεωρήθηκε ακόμη προσβολή η εκδήλωση θρησκευτικότητας. Θεωρήθηκε ένδειξη καθυστέρησης η ομολογία της πίστης στον Θεό.

Ωστόσο μέσα σ' αυτή την εκτεταμένη ανατροπή, αγαπητοί μου αδελφοί, στέκεται όρθιος ο πιστός χριστιανός. Ζει στην κοινωνία της θρησκευτικής αμφισβήτησης, σαν μια ισχυρά φωτεινή νησίδα αντίστασης στον κατήφορο που ανεξέλεγκτα οδηγείται ο άνθρωπος με την απόλυτη εμπιστοσύνη του στην εξελικτική επιστημονική γνώση και τεχνολογία. Ενώ δεν απαρνείται ο πιστός την πρόοδο και τη συμμετοχή του σ' αυτή, δεν διστάζει να ομολογεί την πίστη του, να δηλώνει χριστιανός. Να ζει σαν πιστός χριστιανός.

Ακούσαμε λοιπόν σήμερα στην ευαγγελική περικοπή τις πρώτες καθοδηγητικές παραγγελίες του Ιησού μετά την συμπλήρωση της πρόσκλησης των δώδεκα μαθητών.

«Πας ουν όστις ομολογήσει εν εμοί έμπροσθεν των ανθρώπων, ομολογήσω καγώ εν αυτώ εμπροσθεν τους πατρός μου του εν τοις ουρανοίς»

Λέγει λοιπόν ο Κύριος: Κάθε ένας, από εμάς, αγαπητοί μου, που με θάρρος και παρησία θα ομολογήσει την πίστη του σε Μένα μπροστά στους ανθρώπους, χωρίς να υπολογίσει κινδύνους και συνέπειες, θα τον αποδεχτώ και θα ομολογήσω γι αυτόν μπροστά στον Πατέρα μου, που βρίσκεται στους ουρανούς. Στην πρώτη εποχή της παρουσίας του Χριστιανισμού η ομολογία πίστης είχε σοβαρές συνέπειες. Πολλοί είναι εκείνοι που μένοντας σταθεροί στην ομολογία της πίστης τους στον Χριστό, πέρασαν βασανιστήρια, θυσίασαν τη ζωή τους. Παρόμοια γεγονότα σημάδεψαν την παρουσία και τη διάδοση του Χριστιανισμού και δημιούργησαν «νέφος μαρτύρων», όπως σημειώνει ο απόστολος Παύλος. Περιστασιακά όμως, επαναλαμβάνονται διωγμοί και μαρτύρια χριστιανών και μέχρι τις μέρες μας ακόμη. Δεν συμβαίνουν βέβαια στον τόπο μας, στην σημερινή κοινωνία. Είμαστε σχεδόν όλοι, και το δηλώνουμε: χριστιανοί. Αλλά πολλοί είναι και εκείνοι που βλέπουν υποτιμητικά αυτούς που δηλώνουν πιστοί. Αυτούς που ακολουθούν τις επιταγές της θρησκείας μας. Παρ' όλα αυτά δεν διστάζουν οι πιστοί, να υποδεικνύουν με την συμπεριφορά τους ή και με τους λόγους τους, και σε άλλους, να ακολουθήσουν τον δρόμο του Χριστού.

Και εδώ βρίσκεται ένα άλλο σημαντικό ζητούμενο. Η ομολογία της ιδιότητας του πιστού με παρρησία απαιτεί την συνέπεια στη ζωή. Αλλά συνέπεια και με την υπόσχεση του Κυρίου. «Ομολογήσω καγώ έμπροσθεν του Πατρός μου του εν ουρανοίς». Είναι το αντάλλαγμα της ομολογίας. Η επιβεβαίωση της θέσης κοντά στον Θεό Πατέρα μας. Και είναι αυτό ένα άλλο αποτέλεσμα της διακηρυγμένης πίστης μας, αγαπητοί μου αδελφοί. Η πίστη παύει να είναι μια θεωρητική δήλωση. Παίρνει θέση στην καθημερινότητα του χριστιανού. Χρωματίζει τις μικρές και μεγάλες πράξεις του. Κάθε εκδήλωση μετριέται με το μέτρο εφαρμογής των εντολών του Κυρίου μας. Δεν μπορεί ενώ θέλεις να εφαρμοστεί και για σένα η υπόσχεση του Κυρίου, να περιορίζεται η πίστη σου μόνο με λόγια. Χρειάζεται προσπάθεια αλλαγής. Απαιτούνται κάποτε θυσίες μικρών ή μεγάλων απολαύσεων. Γιατί ακόμη και η φυσική και ευλογημένη από τον Κύριό μας σχέση και αγάπη στο βιολογικό μας πατέρα και τη μητέρα μας μπορεί να μας κάνει ανάξιους να δεχτούμε την ομολογία του Χριστού ενώπιον του Πατρός του. Σημειώνει ο ευαγγελιστής Ματθαίος τον λόγο του Κυρίου: «Ο φιλών πατέρα ή μητέρα υπέρ εμέ ουκ έστι μου άξιος.» Αν θέλεις να γίνεις άξιος της αγάπης του Κυρίου δεν επιτρέπεται να τοποθετείς την αγάπη των γονιών σου πάνω από την αγάπη σου για τον Κύριο και Θεό σου. Τι σημαίνει αυτό, αγαπητοί μου: αγάπη και φροντίδα ναι, αλλά όχι προσκόλληση στους γονείς και παραμέληση των θρησκευτικών μας καθηκόντων. Αυτό μας ζητά. Και επεκτείνει τη σύγκριση και στην αγάπη των παιδιών μας. Και πάλι προηγείται η αγάπη προς τον Θεό. Ασφαλώς δεν μας ζητά να παύσουμε να αγαπούμε και να φροντίζουμε τους γονείς μας και τα παιδιά μας. Αναφέρει, άλλωστε σε άλλο σημείο ο λόγος του Θεού. Όποιος δεν φροντίζει για τους δικούς του ανθρώπους, και μάλιστα την οικογένειά του, είναι χειρότερος και από τους απίστους. Φυσικά δεν πρόκειται για αντίφαση. Είναι αξιολόγηση και διαβάθμιση της αγάπης μας, της έμπρακτης πάντοτε αγάπης μας, προς τον Κύριό μας και Θεό μας. Υπάρχει μια σειρά προτεραιοτήτων. Έχουν όλα τη σειρά τους. Αλλά πάντοτε, η προσήλωση μας στην πίστη μας και την αγάπη του Κυρίου μας. Αυτό φέρνει την ηρεμία στη ζωή μας. Μας απαλλάσσει, αγαπητοί μου αδελφοί, από άγχη και ανησυχίες. Έχουμε εναποθέσει πλέον τα προβλήματα μας, τον εαυτό μας, στον Κύριο. Και Εκείνος έρχεται βοηθός, οδηγός και συμπαραστάτης, στην δύσκολη καθημερινότητά μας. Βρίσκεται πάντοτε δίπλα μας. Πολύ περισσότερο, το νοιώθουμε αυτό, όταν πιστοί τηρητές των εντολών Του, και με παρρησία ομολογητές της πίστης μας, νοιώθουμε την ειρήνη μέσα στην ψυχή μας.

Δ.Γ.Σ.

ΤΩΝ ΠΡΩΤΟΚΟΡΥΦΑΙΩΝ ΠΕΤΡΟΥ ΚΑΙ ΠΑΥΛΟΥ

Απόστολος: Β' Κορ. ια' 21-ιβ' 9

Ευαγγέλιο: Ματθ. ιστ' 13-19

29 Ιουνίου 2014

Πέτρος και Παύλος. Δυο πρόσωπα στα οποία είναι αφιερωμένη η σημερινή γιορτή. Δυο πρόσωπα τα οποία δεσπόζουν στα σημερινά αναγνώσματα. Στον μεν Απόστολο κυριαρχεί το όνομα του Παύλου, στο δε Ευαγγέλιο ξεχωρίζει το όνομα του Πέτρου. Και τούτο γιατί σήμερα τιμά η Εκκλησία τη μνήμη των Πρωτοκορυφαίων Αποστόλων Πέτρου και Παύλου. Η διαχρονική δε τιμή των δυο Αποστόλων επιβεβαιώνεται και από το γεγονός ότι οι εικόνες των δυο Αποστόλων είναι τοποθετημένες δεξιά και αριστερά της εικόνας της «δέησης» στο εικονοστάσι. Ο Απόστολος Πέτρος μεριμνά κυρίως για τους Χριστιανούς που προήλθαν από την τάξη των Ιουδαίων, ο δε Απόστολος Παύλος έχοντας σαν αφετηρία τους Ιουδαίους απευθύνεται, στη συνέχεια, στα έθνη, στους ειδωλολάτρες, για τούτο και χαρακτηρίζεται Απόστολος των «Εθνών».

Και οι δυο τους, όπως και οι άλλοι Απόστολοι, επωμίζονται ένα δύσκολο έργο, να πορευθούν σε όλα τα έθνη μεταφέροντας το μήνυμα της σωτηρίας δια του Ιησού Χριστού. Είναι αξιοσημείωτο το γεγονός ότι η Κύπρος περιλαμβάνεται μεταξύ των πρώτων περιοχών που δέχθηκε το μήνυμα αυτής της σωτηρίας δια των Αποστόλων Παύλου και Βαρνάβα.

Οι Απόστολοι, παρά το ότι φαίνεται ότι δρουν σε συγκεκριμένη ομάδα ανθρώπων, εν τούτοις το έργο τους είναι κοινό, καθολικό, δηλαδή η φροντίδα «πασών των Εκκλησιών». Και όχι μόνο. Πέραν από το ενδιαφέρον για το σύνολο των Εκκλησιών εκδηλώνουν ενδιαφέρον για τον κάθε πιστό ξεχωριστά. Ακούσαμε σήμερα τον Απόστολο Παύλο να τονίζει «τις ασθενεί και ουκ ασθενώ, τις σκανδαλίζεται, και ουκ εγώ πυρούμαι;»

Κατά συνέπεια η φροντίδα τους, δεν περιοριζόταν μόνο στο κήρυγμα, αλλά το ξεχωριστό ενδιαφέρον για κάθε μέλος της Εκκλησίας, καθώς και τα προβλήματα του. Σαν καλοί ποιμένες συμπάσχουν με το ποιμνιο τους, τους πιστούς, παραμερίζοντας τα δικά τους προβλήματα. Γράφει ο Απόστολος Παύλος στους Χριστιανούς της Κορίνθου: «Είμαι ελεύθερος, χωρίς εξάρτηση από κανέναν. Κι όμως έκανα τον εαυτό μου σκλάβο όλων για να κερδίσω όσο το δυνατό πιο πολλούς. Ανάμεσα στους Ιουδαίους συμπεριφέρθηκα σαν Ιουδαίος για να τους κερδίσω για το Χριστό κι ενώ εγώ ο ίδιος δεν είμαι πιο κάτω από την αυθεντία του νόμου, ανάμεσα σ' αυτούς που είναι, συμπεριφέρθηκα σαν να ήμουν και εγώ, για να τους κερδίσω για το Χριστό. Παρόμοια, όταν βρισκόμουν μ' αυτούς που αγνοούν το νόμο του Μωυσή, για να τους κερδίσω ζούσα κι εγώ σαν ξένος προς το νόμο, χωρίς αυτό να σημαίνει πως δεν υπακούω στο νόμο του Θεού, αφού είμαι δεμένος με το νόμο του Χριστού. Με όσους έχουν πίστη αδύνατη έγινα το ίδιο για να κερδίσω τους αδύνατους στην πίστη. Για τους πάντες έγινα τα πάντα, έτσι ώστε με κάθε τρόπο να σώσω μερικούς. Κι όλα αυτά τα κάνω για το Ευαγγέλιο ώστε να μπορέσω και εγώ να συμμετάσχω στα αγαθά του» (Α' Κορ. θ' 19-23).

Όντας «συγκοινωνοί» του Ευαγγελίου θέλησαν οι Απόστολοι, μέσα από τη δραστηριότητα και τη διδασκαλία τους να καταστήσουν συγκοινωνούς και όλος

τους πιστούς. Αυτή η φροντίδα εκφράζεται μέσα από τις 14 επιστολές του Απόστολου Παύλου καθώς και τις επτά καθολικές επιστολές, δηλαδή δυο του Πέτρου, τρεις του Ιωάννη, μια του Ιακώβου και μια του Ιούδα. Τα «ρήματα αιωνίου ζωής» ολοκληρώνονται μέσα από τα ευαγγέλια του Ματθαίου, του Μάρκου, του Λουκά και του Ιωάννου, καθώς και την Αποκάλυψη του Ιωάννου. Τέλος σε ότι αφορά το βιβλίο των Πράξεων των Αποστόλων, πέραν από την αναφορά στην ίδρυση της Εκκλησίας και τη ζωή των πρώτων χριστιανών καταγράφουν ιδιαίτερα τη δράση των Πρωτοκορυφαίων Αποστόλων Πέτρου και Παύλου, τη μνήμη των οποίων τιμούμε σήμερα.

Όμως πως και γιατί είναι κορυφαιοί οι Απόστολοι Πέτρος και Παύλος; Παρά το αρνητικό και για τους δυο, αφού ο μεν Πέτρος αρνήθηκε το Διδάσκαλο του και μάλιστα με όρκο, ο δε Παύλος γιατί υπήρξε διώκτης του και των Χριστιανών, εν τούτοις, στη συνέχεια με τη μεταστροφή και δράση τους έγιναν η «πέτρα» πάνω στην οποία οικοδομήθηκε η Εκκλησία και το «σκεύος εκλογής», δια μέσου των οποίων κατέστησαν και τους ανθρώπους, συγκοινωνούς της σωτηρίας.

Ο Απόστολος Πέτρος, πολλές φορές μιλά και εκ μέρους των άλλων Αποστόλων. Τον ακούσαμε να απαντά σήμερα στο καιρίο ερώτημα του Ιησού: «Υμείς τινά με λέγεται είναι»; «Συ ει ο Χριστός, ο Υιός του Θεού τον ζώντος».

Σε άλλη περίπτωση όταν ο κόσμος παρεξήγησε τους λόγους του Ιησού για κοινωνία του σώματος και το αίματος του, με αποτέλεσμα να αρχίσουν να φεύγουν, τότε ο Ιησούς είπε και στους μαθητές του αν ήθελαν να φύγουν για να πάρει απάντηση από τον Πέτρο: «Και σε ποιον να πάμε, Κύριε; Εσύ κατέχεις τα λόγια που οδηγούν στην αιώνια ζωή» (Ιωάν. στ' 67-68). Πεπεισμένος για τα πιο πάνω για το πρόσωπο του Ιησού ο Πέτρος θα μιλήσει κατά την Πεντηκοστή στα πλήθη καλώντας τα σε μετάνοια και πίστη και τα οποία επιβεβαίωσε ο ίδιος μέσα από τη ζωή του.

Ο Απόστολος Παύλος, αν και δεν ανήκει στην αρχική ομάδα των μαθητών μετά την απ' ευθείας κλήση του από το Χριστό. Η πορεία προς τη Δαμασκό υπήρξε καθοριστική όχι μόνο για τον Παύλο, αλλά και για ολόκληρο τον κόσμο. Πέραν από την απ' ευθείας εκλογή του από τον Ιησού οδηγήθηκε στην τιμή και την καταξίωση μέσα από τις πολλές δοκιμασίες που ακούσαμε στο σημερινό Απόστολο. Με τις τέσσερις περιοδείες του σε Κύπρο, Μικρά Ασία, Ελλάδα, Μάλτα και Ρώμη θα καταστεί δικαιολογημένα Απόστολος των Εθνών. Δίκαια χαρακτηρίστηκε σαν ο «Πρώτος μετά το Ένα», δηλαδή το Χριστό. Κανένας πνευματικός άνθρωπος δεν άσκησε τόση επίδραση πάνω στην ανθρωπότητα, όσο ο Απόστολος Παύλος.

Αδελφοί μου, αυτά είναι τα πρόσωπα που τιμούμε σήμερα, ανθρώπινα, αλλά και ουράνια. Άνθρωποι που έσφαλαν, αλλά που αξιοποίησαν θετικά το σφάλμα τους. Οι Απόστολοι Πέτρος και Παύλος επηρέασαν την πορεία του πολιτισμού αφού καθόρισαν με τη διδασκαλία τους ότι: «η ψυχή του πολιτισμού είναι ο πολιτισμός της ψυχής». Μέσα από την αυτοθυσία τους έγιναν τα διαχρονικά πρότυπα για όλους. Ας τους μιμηθούμε. Ας πειθαρχήσουμε στην προτροπή του Αποστόλου Παύλου: «Μιμηταί μου γίνεσθε, καθώς καγώ Χριστού» (Α' Κορ. ια' 1). Αμήν.

Θεόδωρος Αντωνιάδης

ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΕΣ ΚΑΙ ΚΗΡΥΓΜΑΤΑ

ΠΑΝΙΕΡΩΤΑΤΟΥ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΟΥ ΠΑΦΟΥ κ.κ. ΓΕΩΡΓΙΟΥ

Κυριακή	1 Ιουνίου	ΠΑΝΑΓΙΑ
Κυριακή	8 Ιουνίου	ΠΑΦΟΣ
Δευτέρα	9 Ιουνίου	ΣΤΡΟΥΜΠΙ ΚΑΤΩ
Τρίτη	10 Ιουνίου(Εσπερινός)	ΜΕΣΟΓΗ
Τετάρτη	11 Ιουνίου	ΛΕΥΚΩΣΙΑ
Κυριακή	15 Ιουνίου	ΠΑΦΟΣ
Κυριακή	22 Ιουνίου	ΔΟΡΑ
Σάββατο	28 Ιουνίου (Εσπερινός)	ΠΑΧΝΑ ΚΑΤΩ
Κυριακή	29 Ιουνίου	ΟΜΟΔΟΣ
Κυριακή	29 Ιουνίου (Εσπερινός)	ΚΑΤΩ ΠΑΦΟΣ

ΘΕΟΦΙΛΕΣΤΑΤΟΥ ΕΠΙΣΚΟΠΟΥ ΑΡΣΙΝΟΗΣ κ. ΝΕΚΤΑΡΙΟΥ

Κυριακή	1 Ιουνίου	ΣΙΜΟΥ
Κυριακή	8 Ιουνίου	ΠΟΛΙΣ
Τετάρτη	11 Ιουνίου	ΛΕΥΚΩΣΙΑ
Κυριακή	15 Ιουνίου	ΠΩΜΟΣ
Κυριακή	22 Ιουνίου	ΘΕΛΕΤΡΑ
Σάββατο	28 Ιουνίου (Εσπερινός)	ΑΡΓΑΚΑ
Κυριακή	29 Ιουνίου	ΠΑΦΟΣ
Κυριακή	29 Ιουνίου (Εσπερινός)	Στήλη Απ.Παύλου

ΚΗΡΥΓΜΑΤΑ ΘΕΟΛΟΓΩΝ

ΧΑΡΑΛΑΜΠΟΣ ΠΑΠΑΣΑΒΒΑΣ

Κυριακή 8 Ιουνίου : ΜΕΣΑΝΑ
Κυριακή 15 Ιουνίου: ΑΝΩΓΥΡΑ

ΠΑΥΛΟΣ ΑΡΚΟΥ

Κυριακή 1 Ιουνίου : ΑΡΜΟΥ
Κυριακή 15 Ιουνίου : ΜΑΡΑΘΟΥΝΤΑ
Κυριακή 22 Ιουνίου : ΚΟΥΚΛΙΑ

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ ΜΠΙΤΣΙΟΥΝΗΣ

Κυριακή 1 Ιουνίου : ΔΡΟΥΣΙΑ
Κυριακή 8 Ιουνίου: ΠΡΑΣΤΕΙΟ ΑΥΔΗΜΟΥ
Κυριακή 15 Ιουνίου:ΙΝΝΙΑ

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΣΑΒΒΙΔΗΣ

Κυριακή 15 Ιουνίου : ΛΕΜΠΑ
Κυριακή 22 Ιουνίου : ΚΙΣΣΟΝΕΡΓΑ

ΥΠΕΥΘΥΝΟΙ ΣΥΝΤΑΞΗΣ: Θεόδωρος Αντωνιάδης Θεολόγος, Γεώργιος Σαββίδης, Θεολόγος,
Δημήτριος Σμυρλής Θεολόγος, Φιλολόγος.

ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΠΑΦΟΥ

ΜΗΝΙΑΙΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ

ΚΗΡΥΓΜΑΤΩΝ

Το πρώτον Αποστολικόν κήρυγμα εις την Πάφον

Πράξ. ιγ, 6-12

ΙΟΥΛΙΟΣ 2014

ΕΤΟΣ ΛΕ΄

ΑΡ.409

ΚΥΡΙΑΚΗ Δ' ΜΑΤΘΑΙΟΥ

Απόστολος: Ρωμ. στ' 18-23

Ευαγγέλιο: Ματθ. η' 5-13

6 Ιουλίου 2014

**«Αμήν λέγω υμίν, ουδέ εν τω Ισραήλ τσσαύτην πίστιν εύρον»
(Ματθ. η' 10).**

Πολλά και διαχρονικά τα μηνύματα του σημερινού Ευαγγελίου. Μηνύματα ελπίδας για όλους τους ανθρώπους, ότι η σωτηρία σαν δώρο του Θεού αφορά όλους, αλλά δεν είναι δεδομένη για κανένα που τυπικά επικαλείται θρησκευτική ή εθνική καταγωγή. Η προειδοποίηση του Χριστού είναι σαφής και κατηγορηματική όχι μόνο για τους Ιουδαίους, αλλά και για τους Χριστιανούς. Η τυχαία ή τυπική παρουσία στο χώρο της θρησκείας δεν θεωρεί ως δεδομένη τη σωτηρία, γιατί η σωτηρία, να μεν προσφέρεται σαν δώρο του Θεού, αλλά την ίδια στιγμή, η σωτηρία είναι και κατάκτηση του ανθρώπου μέσα από τη δική του προσωπική συμβολή. «Ο Θεός, κατά τον Απόστολο Παύλο, θέλει να σωθούν όλοι οι άνθρωποι και να γνωρίσουν σε βάθος την αλήθεια» (Α' Τιμ. β, 4).

Ο Θεός θέλει να σωθούν όλοι οι άνθρωποι. Πρόσφερε και προσφέρει τα μέσα και τη δυνατότητα σε όλους. Όμως ανταποκρίνονται όλοι οι άνθρωποι σ' αυτή την προσφορά; Η ανταπόκριση σ' αυτή την προσφορά εκφράζεται κατ' αρχάς με το να θέλει ο άνθρωπος να σωθεί. Η θέληση όμως αυτή δεν πρέπει να περιορίζεται σε τυπική επιθυμία, ούτε να είναι μόνο φραστική. Η θέληση πρέπει να επιβεβαιώνεται με έργα, μέσα από την ταπεινοφροσύνη και την πίστη. Η ταπεινοφροσύνη δεν είναι μόνο πράξη αυτογνωσίας, αλλά είναι ιδιαίτερα πράξη λυτρωτική γιατί μας βοηθά να γνωρίσουμε τον εαυτό μας και να τον απελευθερώσουμε από την ψευδαισθηση της τελειότητας. Και αυτό θα το επιτύχουμε όταν πεισθούμε ότι τη σύγκριση θα πρέπει να την κάνουμε με το Θεό και όχι με τους ανθρώπους. Αφού ελευθερωθούμε από τη μάστιγα του εγωισμού τότε θα μπορέσουμε, μέσα από την αγάπη, να διακρίνουμε το συνάνθρωπο. Τέλος ταπεινοφροσύνη και αγάπη, μέσα από την πίστη θα μας οδηγήσουν στην ανακάλυψη του Θεού. Του θεού που ελευθερώνει και λυτρώνει σωστικά τον άνθρωπο.

Αυτό το δρόμο της ελευθερίας και της λυτρώσεως μας αποκαλύπτει ο εκατόνταρχος του σημερινού Ευαγγελίου. Μας αποκαλύπτει το δρόμο της ελευθερίας με το γκρέμισμα του τειχους του εγωισμού. Μας αποκαλύπτει ότι ο δρόμος της λυτρώσεως οδηγεί στον Ιησού. Γιατί ο Ιησούς είναι ο Μόνος που έχει τη δυνατότητα να τον απαλλάξει από τα όποια προβλήματα του. Αυτή η πεποίθηση σαν σταθερή πια ομολογία οδηγεί τον άνθρωπο στον Ιησού. Στη σημερινή μάλιστα περίπτωση ο άνθρωπος είναι ειδωλόλατρης. Ένας ειδωλόλατρης που αποσπά το θαυμασμό και τον έπαινο του Ιησού: «ουδέ εν τω Ισραήλ τσσαύτην πίστιν εύρον».

Όμως ο Ιησούς δεν περιορίζεται μόνο στο δίκαιο έπαινο. Προχωρεί και σε μια σημαντική προειδοποίηση: «Σας λέω πως θα έρθουν πολλοί από ανατολή και δύση και θα καθίσουν μαζί με τον Αβραάμ και τον Ισαάκ και τον Ιακώβ στο τραπέζι της βασιλείας των ουρανών, ενώ οι κληρονόμοι της βασιλείας θα πεταχτούν έξω στο σκοτάδι, εκεί θα κλαίνε και θα τρίζουν τα δόντια. Η προειδοποίηση αυτή δεν αφορούσε μόνο τους σύγχρονους του Ιουδαίους. Αφορά διαχρονικά όλους τους ανθρώπους που κλήθηκαν κατά χάρη στο χώρο της σωτηρίας. Αφορά και μας τους Χριστιανούς που σαν άλλοι Φαρισαίοι αυτοδικαιωνόμαστε και την ίδια στιγμή εξαποστέλλουμε στο πυρ το εξώτερο όλους τους άλλους ανθρώπους σαν αμαρτωλούς. Ξεχνούμε την ερώτηση του Ιώβ «Τις γαρ καθάρως

από ρύπου»; Καθώς και την απάντηση του ίδιου «αλλ' ουδεις εάν και μια ημέρα ο βίος αυτού επί της γης» (Ιώβ ιδ' 4).

Κατά συνέπεια, το πρώτο πράγμα που χρειαζόμαστε είναι η αναγνώριση της αμαρτωλότητας μας και άρα της αναξιοτήτας μας μπροστά στο Θεό. Αυτή η συναισθηση της πνευματικής μας γύμνιας γίνεται πόλος έλξης της χάριτος του Θεού. Αντίθετα αν αυτοεγκλωβιστούμε σε μια τυπική «ευσέβεια», τότε δε θα έχουμε τη δυνατότητα, μέσα από το «γνώθι σ' αυτόν» να αντιληφθούμε την πραγματικότητα με την τρομερή κατάληξη να πεταχτούμε στο σκοτάδι αντί να διεκδικήσουμε θέση ως κληρονόμοι στη βασιλεία του Θεού.

Ο εκατόνταρχος, αν και ειδωλόλατρης μας αποκάλυψε σήμερα την πραγματική έννοια της αρετής. Ότι αυτή δεν είναι ποτέ μοναχική ή φραστική. Η αρετή είναι πολύμορφη και εκφράζεται μέσα από την πίστη και επιβεβαιώνεται μέσα από την ταπεινοφροσύνη και την αγάπη.

Υποκλινόμαστε με θαυμασμό στη δύναμη της πίστης του εκατόνταρχου που προσέρχεται στον Ιησού «παρακαλών αυτόν» και που με δύναμη ομολογεί «αλλά μόνον ειπέ λόγον και ιαθήσεται ο παίς μου». Υποκλινόμαστε μπροστά στην ταπεινοφροσύνη του εκατόνταρχου που ομολογεί: «Κύριε, δεν είμαι άξιος να σε δεχτώ στο σπίτι μου».

Αφορμή για να εκδηλωθούν οι πιο πάνω αρετές ήταν η αγάπη και μάλιστα η αγάπη για τον δούλο του. Σε μια εποχή που ο άνθρωπος υποτιμάται και ιδιαίτερα ο δούλος, ο εκατόνταρχος εκδηλώνει την αγάπη του προς αυτόν, υποβάλλεται σε θυσία και ταπεινώνεται για χάρη του. Με τον τρόπο αυτό εφαρμόζει στην πράξη την «Καινή εντολή», την εντολή της αγάπης, πριν ακόμα εφαρμοστεί αυτή από τους μαθητές και ακόλουθους του. Μια αγάπη που επιβεβαιώθηκε αργότερα από τον Ιησού με τη δική του σταυρική θυσία και την οποία μας υπενθυμίζει η Εκκλησία με την εικόνα της σταυρώσεως που υπάρχει στο ύψος του εικονοστασίου.

Αδελφοί μου, δικαιολογημένος ο θαυμασμός του Ιησού για την πολύπλευρη αρετή του εκατόνταρχου και ιδιαίτερα της πίστης του καθώς και η κριτική για τους σύγχρονους Ιουδαίους ότι «ουδέ εν τω Ισραήλ τσαούτην πίστιν εύρον». Υποκλινόμαστε με θαυμασμό μπροστά στην πίστη του εκατόνταρχου που δεν επεδίωξε τη σωματική παρουσία του Κυρίου, αλλά και που δεν έφερε κοντά του τον άρρωστο υπηρέτη του. Πίστεψε στη Θεότητα του Ιησού και ότι ως Θεός είχε τη δύναμη και την εξουσία να κάνει το θαύμα με μόνο το λόγο του. Και ο Ιησούς ανταμείβοντας τον, τον εξύψωσε με θαυμασμό για την πίστη του και πρόσφερε τη θεραπεία στον υπηρέτη του. Ας μιμηθούμε την πίστη του εκατόνταρχου και να ήμαστε βέβαιοι ότι θα ακούσουμε και εμείς τα παρήγορα λόγια: «Υπαγε και ως επίστευσας γεννηθήτω σοι». Πήγαινε κι ας γίνει αυτό που πίστεψες. Αμήν.

Θεόδωρος Αντωνιάδης

ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΩΝ ΑΓ. ΠΑΤΕΡΩΝ Δ' ΟΙΚ. ΣΥΝΟΔΟΥ

Απόστολος: Τitt. γ' 8 - 15

Ευαγγέλιον: Ματθ. ε' 14 - 19

13 Ιουλίου 2014

«Υμείς εστέ το φώς του κόσμου»

Έντονη πρόσκληση για τους οπαδούς Του ο χαρακτηρισμός αυτός του Κυρίου. Έντονη είναι η πρόσκληση που απευθύνει ο Χριστός στην επί του όρους ομιλία Του. Εσείς είστε το φως του κόσμου. Τονίζει εσείς. Είναι ένα καθήκον που οφείλουν να αναλάβουν οι πιστοί στον κόσμο που ζουν. Προσκαλεί τους πιστούς Του να είναι φως. Να εκπέμπουν φως με τη ζωή τους με το παράδειγμά τους. Υπονοείται ωστόσο με αυτή την εντολή που έχει και το στοιχείο του χαρακτηρισμού, της φωτεινής ιδιότητας, η διάκριση από τον κόσμο. Τη διάκριση από εκείνους που δεν είναι ακόλουθοι του Χριστού.

Εμείς, λοιπόν, οι πιστοί χριστιανοί, αγαπητοί μου αδελφοί, και ο κόσμος από την άλλη πλευρά. Δεν μας απομονώνει από τον κόσμο, αφού άλλωστε μια φωτεινή πηγή, δεν είναι εύκολο να κρυφτεί και να απομονωθεί. Με το πλήθος γύρω Του, ο Κύριος, πάνω στο βουνό που στέκεται και διδάσκει τους συγκεντρωμένους, βλέπει μια άλλη εικόνα. Μια εικόνα γεμάτη φως ανάμεσα σε φωτεινούς ανθρώπους. Φως Εκείνος, εκεί ψηλά στο όρος. Και ο λαός γύρω Του δέχεται τις ακτίνες του φωτός Του. Παίρνουν από Εκείνον το φως και γίνονται και αυτοί φως. Λάμπουν όλα γύρω Του με το φως να διαχέεται και να επεκτείνεται όλο και μακρύτερα. Μια μεγάλη πηγή φωτός, ένα σύνολο λαμπρό. Έτσι βλέπει τον κόσμο. Έτσι τον θέλει. Γιατί πως είναι δυνατόν, συνεχίζει ο Κύριος, μια πόλη χτισμένη πάνω σε ένα βουνό, πως είναι δυνατό να κρυφτεί από τα μάτια μας. Είμαστε όλοι μια πόλη πάνω στο βουνό. Είναι σαν μια φωτεινή πηγή που εκπέμπει το φως γύρω. Αυτό είναι το χωρίς διακοπή καθήκον μας. Να εκπέμπουμε το φως που πήραμε. Και μια φωτεινή πηγή υπηρετεί τις ανάγκες όλων. Δεν δικαιούται να διακόπτει την παροχή. Δεν κάνει διακρίσεις. Είμαστε το φως. Είμαστε γιατί μας το έδωσε ο Κύριος μας. Το πήραμε από τον φωτοδότη Κύριο και το προσφέρουμε στους άλλους. Φωτισμένοι από την διδασκαλία του Κυρίου μας, καθορίζουμε την πορεία της καθημερινής ζωής. Κάθε πράξη μας αποκτά ένα χαρακτηριστικό που συμφωνεί με τον νόμο του Θεού. Επιζητούμε να συμμορφώσουμε τις σκέψεις, τους λόγους και τις πράξεις μας, με τις αλήθειες του ευαγγελίου, αυτό μας δίδαξε ο Κύριος.

Καμιά πηγή φωτός, αγαπητοί μου αδελφοί, δεν είναι αυτόνομη. Πρέπει να βρίσκεται πάντοτε συνδεδεμένη με την παραγωγή. Πάντοτε σε επιφυλακή. Και όχι μόνο. Δεν επιτρέπεται η διακοπή. Συνεχής ο έλεγχος της γραμμής μεταφοράς του φωτεινής ενέργειας. Έργο ζωής η διατήρηση της εκπομπής του φωτός.

Αυτό σημαίνει για να επανέλθουμε στον τρόπο της ζωής μας, σημαίνει ότι δεν σταματούμε την προσπάθεια μας, να φαίνονται, αλλά και να είναι φωτεινά τα έργα μας. Να είναι φωτεινή η ζωή μας. Ασφαλώς δεν είναι κάτι απλό. Είναι όμως δυνατό να γίνει μια αυτοματοποιημένη διαδικασία ζωής, εφόσον ο νους και η καρδιά μας είναι στραμμένη και προσηλωμένη στον φωτοδότη Κύριο μας. Δεν είναι απλό, αλλά δεν είναι και εύκολο, χωρίς κάποιες προϋποθέσεις. Απαιτεί προσπάθεια. Απαιτεί αγώνα σε κάθε επίπεδο της καθημερινής ζωής. Χρειάζεται να συμμορφώσουμε την συμπεριφορά μας με τις εντολές του Θεού. Και πολλές φορές αντιδρά ο κακός εαυτός μας. Μας παρασύρει η εύκολη αντιμετώπιση δύσκολων προβλημάτων που παρουσιάζονται στη ζωή μας. Δεχόμαστε και από τους γύρω μας προτάσεις και παραδείγματα και σκοτεινιάζει η ζωή μας. Χάνουμε τη φωτεινή ενέργεια που μπορούμε να έχουμε όταν είμαστε συνδεδεμένοι με την πηγή.

Είναι λοιπόν, αγαπητοί μου, ένας καθημερινός, αγώνας σκληρός και κάποτε πολύ δύσκολος. Αντιμετωπίζουμε τις συνήθειές μας και τις επιθυμίες μας, που πολλές φορές διατηρούνται και χάνονται μέσα στο σκοτάδι. Αναζητούμε κάποια ακτίνα φωτός για να ξαναγυρίσουμε και να βρούμε το δρόμο μας. Χρειαζόμαστε να βάλουμε το καλώδιο στην μπρίζα. Να πλησιάσουμε στον Χριστό. Να ζητήσουμε τη βοήθειά Του. Να συνδεθούμε με την πηγή. Να πάρουμε και να δώσουμε φως. Είναι μια πρόκληση. Αλλά είναι και πρόσκληση που τονίζει εμφαντικά ο Κύριος. «Υμείς εστέ το φως του κόσμου». Φως για τον εαυτό μας. Φως για τους γύρω μας. Το λαμπρό μοναδικό φως που δεχόμαστε δώρο από τον φωτοδότη Κύριο μας. Αρκεί να προσφύγουμε στον φωτοδότη. Να ζητήσουμε να ενισχύσει την αδύναμη προσπάθειά μας. Και τότε έρχεται η βοήθειά Του. Έρχεται το φως και πλημμυρίζει τη ζωή μας. «Φως και μέσα, φως κι απ' έξω κι όλα γίνονται ένα φως»! Αμήν.

Δ.Γ.Σ.

ΚΥΡΙΑΚΗ ΣΤ' ΜΑΤΘΑΙΟΥ

Απόστολος: Ιακ. ε' 10-20

Ευαγγέλιο: Ματθ. θ' 1-8

20 Ιουλίου 2014

«Και ιδών ο Ιησούς την πίστιν αυτών, είπε τω παραλυτικώ... αφέωνται σοι αι αμαρτίαι σου».

Δεν υπάρχει καμιά αμφιβολία, αγαπητοί αδελφοί, ότι ο παραλυτικός που έκαμε καλά ο Κύριος, και πίστη είχε και πόθο να απαλλαγεί από το βάρος των αμαρτιών του. Όμως ο ιερός ευαγγελιστής δεν σημειώνει αυτή την ψυχική διάθεση, που σχεδόν σε κάθε άλλο θαύμα του Ιησού τονίζεται πάντα. Δεν υπογραμμίζεται εδώ η πίστη του αρρώστου, την οποία βραβεύει η θεία Χάρις, φέροντας τη θεραπεία. Εδώ τονίζεται κάτι άλλο: η πίστη των οικείων του ανθρώπου, τον οποίο η Χάρις κάνει καλά σωματικώς και ψυχικώς. «Και σαν είδε ο Ιησούς την πίστη τους, είπε στον παραλυτικό... σου συγχωρούνται οι αμαρτίες σου».

Προσέξτε εδώ κάτι πιο καταπληκτικό από μια ανάλογη περίπτωση, από ένα άλλο θαύμα, που μας απασχόλησε σε μια από τις προηγούμενες Κυριακές. Θυμάστε το περιστατικό το σχετικό με τη γιαιρεία του δούλου του Ρωμαίου εκατόνταρχου. Κι εκεί δεν βραβεύτηκε παρά η πίστη ενός οικείου, του εκατόνταρχου, που ζήτησε από τον Κύριο την ίαση για ένα αγαπημένο πλάσμα.

Αλλά εκεί μεν δόθηκε μονάχα η σωματική γιαιρεία. Εδώ, όμως δόθηκε και η συγχώρηση των αμαρτιών, πράγμα μεγαλύτερης σημασίας και πιο ακριβής αξίας.

Τι σου διδάσκει, λοιπόν αυτό το ευλογημένο προηγούμενο; Τι συμπέρασμα βγαίνει από το σημερινό θαύμα; Ότι για όσους αγαπάμε, μπορούμε με ελπίδα και βεβαιότητα να παρακαλούμε τον Σωτήρα μας, ώστε όχι μόνο από υλικά δεινά να πετύχουμε την απαλλαγή τους, αλλά ακόμη να πετύχουμε την αναγέννηση τους, αν βρίσκονται μέσα στην αμαρτία και δεν πωρώθηκαν.

Συνήθως σκεπτόμαστε και λέμε για να σωθεί μια ψυχή, χρειάζονται δυο πράγματα, η καλή της θέλησης και η Χάρις του Θεού. Πολλές φορές, όμως – όπως προκύπτει απ' ότι ακούσαμε σήμερα στο ιερό Ευαγγέλιο – χρειάζονται όχι δυο, αλλά τρία πράγματα: η καλή προαίρεση του αμαρτωλού, η Χάρις του Θεού, και κοντά σ' αυτά και οι προσευχές, οι δεήσεις, οι ικεσίες εκείνων που αγαπούν τον αμαρτωλό και λαχταρούν την έξοδο του από το κακό και την είσοδο του στην αγία ζωή.

Είσαι μητέρα και βλέπεις το παιδί σου να είναι ξεστρατισμένο από το θείο θέλημα; Είσαι σύζυγος και βλέπεις τον σύντροφό σου να είναι αλυσοδεμένος από τον Σατανάς Είσαι φίλος και βλέπεις εκείνον που έχεις στην καρδιά σου, να περνά τις μέρες του δουλεύοντας στο πονηρό; Είσαι πολίτης και βλέπεις την πόλη όπου ζεις, την πατρίδα όπου κατοικείς, την οικουμένη όπου βρίσκεσαι, να στενάζει κατά ένα μεγάλο μέρος κάτω από το πέλμα του Διαβόλου; Μην αποκάμεις στην προσευχή, μη σου απολείψει η πίστη. Ζητώντας με επιμονή τη Χάρη του Θεού, θα συντελέσεις στη σωτηρία εκείνων που ο Θεός θέλει να σώσει.

Αλλά μόνος μου, θα πεις, είμαι τόσο ανάξιος κι έχω λίγο θάρρος να παρακαλέσω τον Κύριο για παρόμοια θαύματα. Είναι τόσο δύσκολο να ταιριάξουν στη δική μου περίπτωση τα λόγια του ευαγγελίου: «Και σαν είδε ο Ιησούς την πίστη τους, είπε στον παραλυτικό...».

Αλλά δεν είσαι καθόλου μόνος. Εδώ στη γη, προσεύχονται με πίστη και άλλοι. Στον ναό, ενώνεις τη φωνή σου με τις φωνές τόσων και τόσων χριστιανών. Αλλά και πάλι δεν είναι μονάχα τόσοι και τέτοιοι αυτοί που παρακαλούν πιστά μαζί σου. Κι επάνω τον ουρανό

θα βρεις αμέτρητους συμμετόχους και μάλιστα πολύ πιο δίκαιους, πολύ πιο ευπρόσδεκτους στις κεσίες τους.

Ο Κύριος δεν θα ακούσει μόνο εσένα, αλλά και την Παναγία Μητέρα του, τις Ασώματες Δυνάμεις, τους προφήτες, τους δίκαιους, τους αποστόλους, τους μάρτυρες, τους οσίους, όλα τα τετελειωμένα πνεύματα, που θα επικαλεστείς για να μεσιτέψουν, να ζητήσουν από τον θρόνο της Χάριτος το αίτημα σου. Συλλογίστηκες ποτέ, ότι έχεις τόσους και τέτοιους γύρω σου; Κι ότι μπορείς να τους αναθέσεις τη συνηγορία για ότι ζητάς;

Πώς, λοιπόν είναι δυνατόν ο Κύριος να μη δει τη πίστη σου και να μην πραγματοποιήσει ότι του ζητάς, όταν αυτή η πίστη δεν είναι μονάχη της, αλλά ενωμένη με όλη την Εκκλησία, στη γη και πάνω στον ουρανό; Πώς είναι δυνατόν να μην επαναληφθούν και στη δική σου περίπτωση τα όσα σημειώνει σήμερα ο ιερός ευαγγελιστής για τους ανθρώπους εκείνους που έφεραν τον παραλυτικό ενώπιον του Ιησού;

Αγαπητοί αδελφοί, το Ευαγγέλιο δεν αποτελείται από γεγονότα που συνέβηκαν μια φορά κι απλώς τα ακούμε και τα μαθαίνουμε. Είναι προ παντός γεγονότα που επαναλαμβάνονται, ξανασυμβαίνουν σε κάθε αληθινά αφοσιωμένη καρδιά. Έτσι και με τους ανθρώπους που έφεραν στον Ιησού τον αμαρτωλό και άρρωστο και που βλέποντας την πίστη τους ο Ιησούς έκαμε καλά σωματικώς και ψυχικώς εκείνο τον παραλυτικό. Δεν είναι τρεις και τέσσερις και πέντε οι άνθρωποι εκείνοι. Είναι πάμπολλοι. Είναι, σε κάθε γενεά, όσοι με πίστη θερμή και ακλόνητη ζητούν από τον Σωτήρα τα θαυμάσια της Χάριτος του πάνω σε όσους χρειάζονται αυτή τη Χάρη.

Γιώργος Σαββίδης

ΚΥΡΙΑΚΗ Ζ' ΜΑΤΘΑΙΟΥ
Απόστολος: Ρωμ. ΙΕ' 1-17
Ευαγγέλιο: Ματθ. Θ' 27-35
27 Ιουλίου 2014

«Οι δε Φαρισαίοι έλεγον· εν τω άρχοντι των δαιμονίων εκβάλλει τα δαιμόνια».

Δυο θαύματα παρουσιάζει ενώπιό μας το σημερινό ιερό Ευαγγέλιο, αγαπητοί μου αδελφοί. Το πρώτο είναι η θεραπεία δυο τυφλών, που όταν μαθαίνουν ότι περνά από μπροστά τους ο Ιησούς, Τον ακολουθούν κατά πόδας και φωνάζουν με επιμονή «ελέησέ μας Υιέ Δαβίδ». Και βγαίνει η κραυγή τους αυτή από τα βάθη της πονεμένης ψυχής τους, για να διαδηλώσει τον πόνο και τον πόθο τους. Οι δυο τους για χρόνια στερούνται του Θεού δώρου του φωτός, που αποκαλύπτει στον άνθρωπο τον ωραιότατο τούτο κόσμο και τον καθιστά ικανό να ανάγεται από τα δημιουργήματα στο Δημιουργό και να δοξάζει τη Θεία Του Παντοδυναμία και Αγαθότητα και Σοφία. Κι ενώ αποχωρούν οι δυο τυφλοί, θεραπευμένοι, ακολουθεί το δεύτερο θαύμα της περικοπής. Φέρνουν στον Κύριο ένα κωφάλαλο, δαιμονισμένο. Χωρίς χρονοτριβή εκδιώκει από τον άνθρωπο το δαιμόνιο και αμέσως ο κωφάλαλος γίνεται τελείως καλά. Ο άδολος όχλος, που βλέπει το πρωτοφανές αυτό γεγονός, λει με θαυμασμό. «Ποτέ ως τώρα δεν είδαν οι Ισραηλίτες τέτοια πράγματα». Οι κακοί όμως Φαρισαίοι, βλέποντας τα θαύματα, λένε ότι με την δύναμη του Σατανά, δηλαδή του αρχηγού των δαιμόνων βγάζει ο Κύριος τα δαιμόνια. Κάννει θαύματα, λένε, γιατί συνεργάζεται με τον Βεελζεβούλ. Μ' αυτό φαίνεται ότι η διαστροφή της ψυχής τους δεν έχει όρια. Γι' αυτό και η γεμάτη φθόνο συμπεριφορά τους, μας δίνει σήμερα την αφορμή, να στρέψουμε κι εμείς το νού μας προς το πάθος αυτό του φθόνου, και να δούμε πως μπορούμε να απαλλαγούμε από αυτό.

Ο φθόνος, αγαπητοί, είναι πάθος φοβερό με πολλά και φρικτά αποτελέσματα. Είναι φίδι φαρμακερό, που κατατρώγει τα σωθικά του φθονερού ανθρώπου. Είναι βδέλλα που απορροφά το αίμα και κάννει τον άνθρωπο να λειώνει από το κακό του. Είναι πάθος που τον αναγκάζει να λυπάται στη χαρά του άλλου. Που τυφλώνει και δεν μπορεί να δει τίποτε καλό σ' αυτό που φθονεί. Πάθος σκληρό που οδηγεί σε αδικίες και συκοφαντίες. Πάθος που στέλλει πολλούς στον τάφο και άλλους στην φυλακή. Πάθος που γίνεται αιτία να χωρίζουν αντρώγυνα, να γίνονται εχθροί οι συγγενείς, να μη ομιλούν μεταξύ τους οι γείτονες, να διαλύονται συνεταιρισμοί, να μην μπορεί να πάρει κάποιος μια καλή απόφαση. Πρόκειται για πάθος άγριο που απομονώνει από τους συνανθρώπους μας. Κάννει τον άνθρωπο να υποπτεύεται τους πάντας και τα πάντα μέσα στο ίδιο το περιβάλλον του. Τον εμποδίζει να μιλά ελεύθερα. Τον αναγκάζει να κάννει ό,τι μπορεί, για να μη φανεί η πληγή, που είναι ανοικτή μέσα του και τρέχει διαρκώς. Είναι επομένως αξιολάκρτοι όσοι δεν προσέχουν και αφήνουν την ψυχή τους να κυριευθεί από το φοβερό αυτό τύραννο, που λέγεται φθόνος.

Ο φθόνος είναι ακόμα φρικτή ασθένεια, που ταλαιπωρεί και βασανίζει αυτό που την έχει. Γιατί δεν τον αφήνει να ησυχάσει ποτέ. Τον κεντά διαρκώς και τον ενοχλεί και τον ταραίζει μέρα και νύχτα. Κάννει μαύρη τη ζωή του και εμποδίζει την ψυχή του να χαρεί και να αισθανθεί ευαισθησία και ευφροσύνη. Πικραίνει και την πλέον γλυκιά και ευχάριστη ώρα της ζωής του και συγκλονίζει όλο το είναι του ανθρώπου αυτού. Κι ενώ ελάχιστα ο φθόνος μερικές φορές μπορεί να βλάπτει τους άλλους ανθρώπους, είναι κακό πρώτιστα προσωπικό για εκείνο που το έχει. «Όπως», δηλαδή, «η σκουριά φθείρει το σίδηρο», μας λει ο Μέγας Βασίλειος. «έτσι φθείρει και ο φθόνος την ψυχή εκείνου που τον έχει». «Η καλύτερα», συνεχίζει, «όπως οι οχιές», λένε, «ότι γεννώνται τρώγοντας την

κοιλιά που τις κυοφόρησε, έτσι και ο φθόνος έχει φυσικόν του να κατατρώγει την ψυχή που τον γεννά».

Η αρρώστια αυτή, όμως, του φθόνου, έχει και ολέθρια αποτελέσματα και καταστρεπτικές συνέπειες, τόσο για την παρούσα όσο και για την μέλλουσα ζωή. Αυτός που άφησε την ψυχή του να γεμίσει με τα έλκη του φθόνου, είναι αδύνατο να συζητήσει και να συνεργασθεί με αυτούς που φθονεί. Τυφλώνεται η διάνοιά του και δεν μπορεί να διακρίνει σωστά τα πράγματα και τις καταστάσεις. Νομίζει ότι αυτός έχει πάντα δίκαιο και όλοι οι άλλοι άδικο. «Ο φθόνος», όπως λέει και πάλιν ο Μέγας Βασίλειος, «είναι λύπη για την ευτυχία του πλησίον. Για τούτο ποτέ δεν λείπουν από το φθονερό αθυμίες, ποτέ δεν λείπουν μελαγχολίες». Κι ασχολείται με τον πλησίον του, τον γείτονα του, ακόμα και με τον γνωστό και φίλο του. Και στεναχωριέται και πολλές φορές λυπάται αν οι γύρω του ζουν μια ευτυχισμένη ζωή. Είναι αξιοσημείωτα, κι εδώ, τα όσα αναφέρει και πάλιν για τον φθονερό ο Μέγας Βασίλειος. «Ευφόρησε το χωράφι του πλησίον; Έχει επάρκεια το σπίτι του απ' όλα τα αγαθά της ζωής; Έχει πάντοτε ο άνθρωπος, ο πλησίον, χαρές; Όλα αυτά», απαντά ο ίδιος, «είναι τροφή της αρρώστιας του φθόνου και πρόσθετη οδύνη για το φθονερό. Όστε ο φθονερός δεν διαφέρει σε τίποτε από το γυμνό άνθρωπο που από όλους πληγώνεται... Και η δυσκολία της νόσου είναι, ότι δεν μπορεί ούτε να μιλήσει γι' αυτή, αλλά είναι σκυφτός και κατηφής και αναστατωμένος και θρηνεί και κλαίει και γίνεται δυστυχής». (Από την ομιλία του Μεγάλου Βασιλείου για το φθόνο).

Για να απαλλαγούμε, λοιπόν, από τη φοβερή αυτή γάγγραινα της ψυχής, πρώτιστα και κύρια θα πρέπει να παρακαλούμε και να ικετεύουμε τον Κύριο να μας λυπηθεί στην κατάσταση που βρισκόμαστε και να στείλει την Χάρη Του, για να μας λυτρώσει από το κακό αυτό. Το ιατρείο, όπου είναι δυνατό να θεραπευθούμε είναι το μέγα και φιλόανθρωπο Μυστήριο της Ιεράς Εξομολόγησης. Όταν καταφεύγουμε με συντριβή στο Εξομολογητήριο και ακολουθούμε κατά γράμμα τις συνταγές και οδηγίες του πνευματικού μας, είναι πολύ βέβαιο ότι θα γίνει και για μας πραγματικότητα η απαλλαγή από τον φθόνο. Σ' αυτό θα χρειασθεί και η δική μας συνεργασία και προσπάθεια. Θα πρέπει δηλαδή να πιέσουμε τον εαυτό μας, για να κάμνουμε ότι θα μας υποδείξει ο πνευματικός. Θα πρέπει να αγωνιζόμαστε για να λέμε πάντα καλούς λόγους γι' αυτόν που τυχόν φθονούμε. Όταν δείχνουμε καλή διάθεση και κάνουμε ότι εξαρτάται από εμάς τότε να είμαστε βέβαιοι ότι το φοβερό αγκάθι του φθόνου θα απομακρυνθεί από εμάς.

Αδελφοί μου! Τόσο μεγάλο κακό είναι ο φθόνος, που ο άγιος Ιωάννης ο Χρυσόστομος, λέει, ότι κάμνει τον άνθρωπο ακάθαρτο και βδελυκτό, έστω και αν κλαίει, και αν αγρυπνεί και αν νηστεύει (ΛΖ', Ομ. Ιωάνν.) Καμιά πραγματική αρετή δεν μπορεί να συνυπάρχει με το φθόνο. Ας το προσέξουμε ιδιαίτερα τούτο και ας παρακαλούμε τον Κύριο να μη επιτρέψει να εισέλθει μέσα μας ποτέ το μικρόβιο του φθόνου. Όσοι τυχόν πάσχουμε, λίγο ή πολύ, από την αρρώστια αυτή, ας Τον ικετεύουμε με επιμονή να μας απαλλάξει με τη Χάρη Του και να φυτεύσει Εκείνος μέσα στην ψυχή μας το λουλούδι της αγάπης, που θα είναι η σωτηρία μας.

† **Ηγούμενος Χρυσορροϊατίσης Διονύσιος**

ΓΡΗΓΟΡΙΟΥ ΝΥΣΣΗΣ
ΣΤΟΥΣ ΜΑΚΑΡΙΣΜΟΥΣ
ΛΟΓΟΣ Ζ΄

**«Μακάριοι είναι οι ειρηνοποιοί γιατί αυτή θα ονομαστούν
υιοί του Θεού»**

Κι αν μη νομίσει κανείς ότι από όσα δυσάρεστα προκαλεί το μίσος θεωρώ πως το χειρότερο είναι ο αποκρουστικός θυμός. Πολύ χειρότερο θεωρώ το φθόνο και την υποκρισία από το θυμό που αναφέραμε, όσο πιο φοβερό είναι το κρυφό από το φανερό. Γιατί κι από τα σκυλιά πιο πολύ φοβόμαστε εκείνα που δεν προμηθούν το θυμό τους με το γαύγισμα ούτε με μια έφοδο από εμπρός αλλά, ενώ δείχνουν ήσυχα και ήρεμα, καιροφυλακτούν πράγματι να μας βρουν ξέγνοιαστους και απρόσεκτους. Τέτοιο είναι το πάθος του φθόνου και της υποκρισίας. Ενώ εσωτερικά στο βάθος, της καρδιάς υποβόσκει το μίσος σαν φωτιά αθέατη, κατά το φαινόμενο παίρνει υποκριτικά όψη φιλική. Κι όπως η φωτιά που είναι σκεπασμένη με τα άχυρα προχωρεί πρώτα στο βάθος κρυφοκαίοντας τα γύρω άχυρα χωρίς να βγάξει φλόγα φανερά αλλά αναπηδά πυκνός καπνός με ορμή από τα άχυρα που τον πιέζουν κι αν τύχει να φυσήξει τότε πετάγεται στα φανερά η ολόλαμπρη φλόγα, έτσι είναι και ο φθόνος· κατατρώγει από μέσα την καρδιά όπως η φωτιά μια γεμάτη από άχυρο αποθήκη· και από ντροπή βέβαια κρύβει τη νόσο του ο φθονερός, δεν είναι όμως σε θέση να κρυφτεί ολότελα. Αλλά σαν ένας καπνός έντονος διακρίνεται στις εκδηλώσεις η εκθρότητα του φθόνου. Κι αν βρει το φθονούμενο κάποτε συμφορά, τότε εκδηλώνει τη νόσο του κάνοντας ευχαρίστηση και χαρά του τη λύπη εκείνου. Το κρυμμένο πάθος όσο νομίσουμε ότι λανθάνει, το μαρτυρούν φανερές αποδείξεις στο πρόσωπο. Τα σημάδια του θανάτου στους απελπισμένους, αυτά παρουσιάζονται συχνά σ' αυτόν που λιώνει από το φθόνο· ξηραίνονται τα μάτια και βαθουλώνουν μέσα στα τραβηγμένα βλέφαρα, τα φρύδια πέφτουν όπου ήταν σάρκες τώρα φαίνονται κόκκαλα.

Και η αιτία του κακού ποια είναι; Να δοκιμάσει θλίψη στη ζωή του ο αδελφός ή ο συγγενής ή ο γείτονας. Καινούργια αντίληψη του εγκλήματος! Να θεωρεί έγκλημα το ότι δε δυστυχεί εκείνος που η ευτυχία του τον λυπεί, χωρίς να κρίνει αδικία κάποιο κακό που έπαθε από αυτόν, αλλά επειδή εκείνος έχει αυτά που επιθυμεί χωρίς να αδικεί σε τίποτα. Τι έχεις πάθει, δυστυχιμένε; Θα τον ρωτήσω. Για ποιο λόγο αφανίζεται, λοξοκοιτάζοντας με πικρό βλέμμα την καλοτυχία του γείτονα σου; Σε τι μπορείς να τον κατηγορήσεις; Επειδή έχει καλή σωματική διάπλαση; Επειδή μιλά ωραία; Επειδή η γενιά του είναι καλύτερη; Επειδή κατέλαβε κάποια αρχή και διακρίνεται για το αξίωμα του; Επειδή έχει αποκτήσει κάποια άνεση; Επειδή η φρόνηση του δίνει σοβαρότητα στα λόγια του; Επειδή είναι γνωστό στους πολλούς για το λόγο ότι κάνει καλά; Επειδή χαίρεται για τα παιδιά του; Επειδή είναι ευχαριστημένος για τη σύζυγο του; Επειδή από εισοδήματα του σπιτιού κάνει λαμπρή ζωή; Γιατί όλα αυτά τρυπούν την καρδιά σου να είναι αιχμές από βέλη; Χτυπάς απελπισμένα τα χέρια, συμπλέκεις τα δάκτυλα, είσαι όλο αδημονία, στενάξεις με οδύνη από τα βάθη της ψυχής, δε σε ευχαριστεί η απόλαυση όσων έχεις· το τραπέζι σου πικρό, σκοτεινό το σπίτι σου· τ' αυτί σου έτοιμο να ακούσει τη συκοφαντία για αυτόν που ευτυχεί· αν όμως λέγεται κάτι καλό γι' αυτόν βουλώνεις τα' αυτιά σου στον καλό λόγο. Κι ενώ έχεις τέτοια ψυχική διάθεση, γιατί καλύπτεις τη νόσο με την υποκρισία; Πως με μια ολότελα πλαστή φιλία αποθέτεις στην όψη σου το προσωπείο της αγάπης; Γιατί τον υποδέχεσαι με θερμούς χαιρετισμούς και του εύχεσαι να είσαι χαρούμενος και υγιής, αλλά στο βάθος της ψυχής σου εύχεσαι κρυφά τα αντίθετα;

Τέτοιος ήταν ο Κάιν, που τον έπιασε μανία, γιατί φάνηκε ευάρεστος στο Θεό ο Άβελ. Ο φθόνος από μέσα παρακινούσε στο φόνο και η υποκρισία γίνεται ο δολοφόνος. Γιατί, παίρνοντας όψη φιλική και πρόσχαρη, τον οδήγησε μακριά από τους γονείς που θα τον βοηθούσαν, κι έτσι έπειτα αποκάλυψε το φθόνο του με το φόνο. Όποιος λοιπόν βγάζει μέσα από τη ζωή του ανθρώπου τη νόσο αυτή συνάπτει τους ανθρώπους με τη φιλία και την ειρήνη και οδηγεί τους συνανθρώπους του σε φιλική ομογνωμοσύνη, δεν κάνει τάχα έργο δύναμης θεϊκής, περιορίζοντας τα ελαττώματα της ανθρώπινης φύσης κι αναπληρώνοντας τα με την κοινωνία των αγαθών; Γι' αυτό ονομάζει τον ειρηνοποιό «υιό του Θεού», γιατί γίνεται μιμητής του αληθινού θεού όποιος χαρίζει τα δώρα της ειρήνης στη ζωή των ανθρώπων.

«Μακάριοι λοιπόν οι ειρηνοποιοί, γιατί αυτοί θα ονομαστούν υιοί του Θεού». Ποιοι είναι αυτοί; Όσοι μιμούνται τη θεία φιλανθρωπία, όσοι δείχνουν το γνώρισμα της θείας ενέργειας επάνω στη δική τους ζωή. Διαγράφει ολοσχερώς και αφανίζει στο μηδέν, ο χορηγός των αγαθών και Κύριός μας, κάθε τι που είναι έξω από τη φύση του αγαθού και ξένο από αυτό. Αυτό νομοθετεί να κάνεις και συ• να αποβάλεις το μίσος, να σταματήσεις τον πόλεμο, να αφανίσεις το φθόνο, να απομακρύνεις τις διαμάχες, να εξαφανίσεις την υποκρισία, να σβήσεις τη φωτιά της μνησικακίας που κρυφοκαίει μέσα στην καρδιά σου και στη θέση τους να βάλεις όσα παίρνουν θέση μετά την εκβολή των αντιθέσεων τους. Όπως δηλαδή με την υποχώρηση του σκότους έρχεται το φως, έτσι και τη θέση καθενός από αυτά την καταλαμβάνει ο καρπός του Πνεύματος, αγάπη, χαρά, ειρήνη, χρηστότητα, μακροθυμία, όλα ο κατάλογος των αγαθών που δίνει ο Απόστολος.

Πως λοιπόν δεν είναι μακάριος ο διανομέας των θείων δωρεών; Ο μιμητής των χαρισμάτων του Θεού, αυτός που εξομοιώνει όσα καλά πράττει με τη μεγάλη δωρεά του Θεού; Ίσως ο μακαρισμός δεν αφορά μόνο το αγαθό των άλλων. Αλλά, νομίζω, ειρηνοποιός είναι κυρίως αυτός που φέρνει σε συμφωνία ειρήνης τη διάσταση της σάρκας και του πνεύματος, τον εμφύλιο πόλεμο της ανθρώπινης φύσης, όταν παύει πια να λειτουργεί ο νόμος του σώματος, που αντιστρατεύεται το νόμο του πνεύματος, κι αφού δεχτεί το ζυγό της ανώτερης βασιλείας, γίνεται υπηρέτης των θείων διαταγμάτων. Και καλύτερα, ας μη νομίσουμε ότι ο λόγος αυτός δίνει αυτή τη συμβουλή, να θεωρούμε δηλαδή ως διπλή τη ζωή εκείνων που κατόρθωσαν την αρετή,. Αλλά αν εξαλειφθεί από μέσα μας το μεσότοιχο της κακίας του εσωτερικού μας φραγμού, η δυάδα συνενώνεται και γίνεται μονάδα με την ανάκραση τους με το καλύτερο. Επειδή λοιπόν το θεό πιστεύουμε πως είναι απλό και ασύνθετο και ασχημάτιστο, όταν κι ο άνθρωπος ξεπεράσει τη διπλή σύνθεση του με το ειρηνοποιό έργο του και επανέλθει στα ακριβή όρια του αγαθού, αφού γίνει απλό και ασχημάτιστο και αληθινά ένα, ώστε να συμπέσουν το κρυμμένο με το φανερό και το φανερό με το κρυμμένο, τότε αληθινά επιβεβαιώνεται ο μακαρισμός και οι άνθρωποι αυτοί ονομάζονται κυριολεκτικά υιοί του θεού, αφού κρίθηκαν άξιοι για τη μακαριότητα σύμφωνα με την υπόσχεση του κυρίου μας Ιησού Χριστού, στον οποίο ανήκει η δόξα στους αιώνες των αιώνων. Αμήν.

**(ΠΑΤΕΡΙΚΑΙ ΕΚΔΟΣΕΙΣ
«ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ Ο ΠΑΛΑΜΑΣ»
ΓΡΗΓΟΡΙΟΥ ΝΥΣΣΗΣ ΕΡΓΑ
ΤΟΜΟΣ 8ος ΣΕΛ 263-269)**

ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΕΣ ΚΑΙ ΚΗΡΥΓΜΑΤΑ

ΠΑΝΙΕΡΩΤΑΤΟΥ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΟΥ ΠΑΦΟΥ κ.κ. ΓΕΩΡΓΙΟΥ

Κυριακή	13 Ιουλίου	ΠΑΦΟΣ, Αγ. Θεόδωρος
Δευτέρα	14 Ιουλίου(εσπερινός)	ΛΕΤΥΜΠΙΟΥ
Τετάρτη	16 Ιουλίου(εσπερινός)	ΠΟΤΑΜΙΟΥ
Πέμπτη	17 Ιουλίου	ΦΙΛΟΥΣΑ ΚΕΛΟΚΕΔΑΡΩΝ
Πέμπτη	17 Ιουλίου (Εσπερινός)	ΑΝΑΡΙΤΑ
Κυριακή	20 Ιουλίου	ΠΑΦΟΣ, Αγ. Θεόδωρος
Παρασκευή	25 Ιουλίου(εσπερινός)	ΓΕΡΟΣΚΗΠΟΥ, Αγ. Παρασκευή
Σάββατο	26 Ιουλίου	ΓΕΡΟΣΚΗΠΟΥ, Αγ. Παρασκευή
Κυριακή	27 Ιουλίου	ΧΟΛΕΤΡΙΑ

ΘΕΟΦΙΛΕΣΤΑΤΟΥ ΕΠΙΣΚΟΠΟΥ ΑΡΣΙΝΟΗΣ κ. ΝΕΚΤΑΡΙΟΥ

Τρίτη	1 Ιουλίου	ΚΑΤΩ ΠΑΦΟΣ, Αγ. Ανάργυροι
Παρασκευή	4 Ιουλίου(αγρυπνία)	ΠΑΧΥΑΜΜΟΣ
Κυριακή	6 Ιουλίου	ΠΙΣΣΟΥΡΙ
Κυριακή	13 Ιουλίου	ΠΟΛΙΣ ΧΡΥΣΟΧΟΥΣ
Τετάρτη	16 Ιουλίου(εσπερινός)	ΑΓΙΑ ΜΑΡΙΝΑ ΧΡΥΣΟΧΟΥΣ
Πέμπτη	17 Ιουλίου	ΚΡΗΤΟΥ ΜΑΡΟΤΟΥ
Κυριακή	20 Ιουλίου	ΝΕΑ ΔΗΜΑΤΑ
Πέμπτη	24 Ιουλίου(εσπερινός)	ΑΛΕΚΤΟΡΑ
Παρασκευή	25 Ιουλίου(εσπερινός)	ΜΗΛΙΟΥ
Κυριακή	27 Ιουλίου	ΑΚΟΥΡΔΑΛΙΑ ΚΑΤΩ

ΥΠΕΥΘΥΝΟΙ ΣΥΝΤΑΞΗΣ: Θεόδωρος Αντωνιάδης Θεολόγος, Γεώργιος Σαββίδης, Θεολόγος, Δημήτριος Σμυρλής Θεολόγος, Φιλολόγος.

Όλο το περιεχόμενο του παρόντος δελτίου κηρυγμάτων μπορείτε να το βρείτε και στην ιστοσελίδα της Ιεράς Μητροπόλεως Πάφου: www.imparhou.org

ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΠΑΦΟΥ

ΜΗΝΙΑΙΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ
ΚΗΡΥΓΜΑΤΩΝ

Το πρώτον Αποστολικόν κήρυγμα εις την Πάφον

Πράξ. ιγ, 6-12

ΑΥΓΟΥΣΤΟΣ 2014

ΕΤΟΣ ΛΕ΄

ΑΡ.410

ΚΥΡΙΑΚΗ Η' ΜΑΤΘΑΙΟΥ

Απόστολος: Α' Κορ. α' 10-17

Ευαγγέλιο: Ματθ. ιδ' 14-22

3 Αυγούστου 2014

«Και ήσαν το περισσεύον των κλασμάτων δώδεκα κοφίνους πλήρεις»

Ο Κύριος, αγαπητοί μου αδελφοί, μετά από μια κοπιαστική διδασκαλία στις πόλεις της Γαλιλαίας, αποσύρεται σε έρημη τοποθεσία. Επιθυμεί να βρεί λίγη ανάπαυση στο ήσυχο περιβάλλον της ερήμου. Τα πλήθη όμως πολύ γρήγορα μαθαίνουν που είναι και έρχονται κοντά Του. Τρέχουν στον Χριστό, παρ' όλο που ο δρόμος είναι μακρύς, ο κόπος πολύς, η ταλαιπωρία μεγάλη. Δεν έχουν μαζί τους τρόφιμα. Είναι νηστικοί κι όμως δεν εννοούν ν' αποσυρθούν. Δεν θέλουν κατ' ουδένα λόγο ν' αφήσουν τον Κύριο. Ο πόθος τους είναι να μείνουν κοντά Του, ν' ακούσουν την διδασκαλία Του, να δούν τα θαύματά Του, να δεχθούν την ευλογία Του. Και πλησιάζει το βράδυ. Οι Μαθητές υπενθυμίζουν τον Κύριο ότι η ώρα είναι περασμένη και ο τόπος έρημος. Γι' αυτό και Τον παρακαλούν να τους απολύσει. Ο Κύριος όμως δεν θέλει ν' αφήσει τους ανθρώπους αυτούς να γυρίσουν νηστικοί στα σπίτια τους. Θέλει ν' ανταμείψει το ζήλο τους. Διατάζει, λοιπόν, να δώσουν οι Μαθητές τροφές σ' αυτούς. Με πέντε άρτους, όμως και δύο ψάρια που έχουν, ποιος να πρωτοφάει και ποιος να χορτάσει; Τότε καλεί τους Μαθητές Του να Του φέρουν τους άρτους και τα ψάρια, και διατάζει τον κόσμο να χωρισθεί σε ομάδες και να καθίσει πάνω στο χορτάρι. Έπειτα παίρνει τους άρτους και τα ψάρια, κοιτάζει προς τον ουρανό, τα ευλογεί, τα κόβει και τα δίνει στους Μαθητές Του για να τα μοιράσουν στον κόσμο. Και τρώγουν όλοι και χορταίνουν και περισσεύουν. Περισσεύουν συνολικά δώδεκα κοφίνια γεμάτα. Με αφορμή το γεγονός αυτό καλό θα είναι να δούμε κι εμείς σήμερα γιατί μαζεύτηκαν τα περισσεύματα, γιατί το σημειώνει αυτό ο Ευαγγελιστής και τι σημαίνει αυτό για την εποχή μας και ποια η σημασία της ευλογίας Του.

Το ερώτημα, γιατί μάζεψαν οι Μαθητές τα περισσεύματα, έρχεται πολύ φυσιολογικά σαν απορία, σε κάποιο που ακούει αυτό το θαύμα. Γιατί είναι παράδοξο να μαζεύει κάποιος τα τρόφιμα από την έρημο για να τα πάρει στην πόλη, όπου αυτά υπάρχουν άφθονα. Έπειτα και γιατί αυτό ήταν δουλειά πολύ κουραστική. Και στο να τα συγκεντρώσουν και στο να τα μεταφέρουν. Άλλωστε, θα μπορούσαν να πάρουν λίγα κομμάτια μόνο και αν χρειαζόντουσαν και άλλα, ο Κύριος με ένα νέο θαύμα, θα μπορούσε να τα πολλαπλασιάσει. Στο εύλογο αυτό ερώτημα η απάντηση δεν είναι δύσκολη. Όπως μας πληροφορεί ο Ευαγγελιστής Ιωάννης, αυτό ήταν εντολή του ίδιου του Κυρίου, που μάλιστα πρόσθεσε και τον λόγο για τον οποίο έδωσε αυτή την εντολή. «Ίνα μη τι απόληται» (Ιωαν. ΣΤ' 12), δηλαδή, για να μη πάει τίποτε χαμένο. Δεν έχει σημασία, αν υπάρχει πράγματι ανάγκη να μαζευτούν. Ούτε ακόμα έχει σημασία αν ο Ίδιος θα επαναλάμβανε αυτό το θαύμα. Σημασία έχει ότι δεν έπρεπε να πάει τίποτε χαμένο. Θα έλεγε κάποιος πως, μια και όλα αυτά ήταν δώρα του Θεού, που Εκείνος τόσο άφθονα τα χάρισε, δεν υπήρχε λόγος να καθίσουν να μαζέψουν τα περισσεύματα. Όμως αυτό θα ήταν σοβαρό αμάρτημα και αγνωμοσύνη προς τον Θεό που τα δώρισε.

Κι ερχόμαστε στο δεύτερο ερώτημα, αν άξιζε μια τέτοια εκ πρώτης όψεως λεπτομέρεια, να την σημειώσει ο ιερός Ευαγγελιστής. Η επιμονή αυτή του Ευαγγελιστού Ματθαίου, όπως και των λοιπών Ευαγγελιστών, φανερώνει ότι δεν πρόκειται για λεπτομέρεια, αλλά για σημαντικό στοιχείο. Σημαντικό, πρώτα μεν, γιατί υπογραμμίζει την αλήθεια του θαύματος, ότι δηλαδή δεν πρόκειται για κάτι φανταστικό. Ένα φαινόμενο, δηλαδή, αυθυποβολής, αλλά για θαύμα χειροπιαστό, που μπορούσαν να το ελέγξουν και άνθρωποι, που δεν ήταν εκεί και να πουν είδαμε τα δώδεκα κοφίνια γεμάτα με τα

κομμάτια που περίσσευσαν. Σημαντικό, επίσης γιατί αποτελεί έμπρακτη απάντηση και κατεύθυνση στο να αντιμετωπισθούν σ' ένα βαθμό τα οικονομικά προβλήματα όλων των αιώνων και ιδιαίτερα τα προβλήματα της εποχής μας.

Είναι αλήθεια ότι ένα από τα οξύτερα προβλήματα της εποχής μας είναι η οικονομική κρίση. Όσο και αν φαίνεται παράδοξο, στη λύση αυτού του προβλήματος, θα μπορούσε να βοηθήσει η ενέργεια της περισυλλογής των περισσευμάτων. Γιατί δυστυχώς, σήμερα το οικονομικό πρόβλημα είναι κυρίως πρόβλημα υπερκαταναλωτισμού. Καταναλώνουμε, δηλαδή, περισσότερα απ' όσα έχουμε ανάγκη και ταυτόχρονα πετάμε σαν άχρηστα πράγματα που ακόμα είναι χρήσιμα. Ποτέ μας δεν σκεπτόμαστε να μαζέψουμε τα περισσεύματα, τα οποία και πετάμε. Και αυτό δεν ισχύει μόνο για τα τρόφιμα αλλά και για τα ενδύματα και για όλα γενικά τα πράγματα που χρησιμοποιούμε. Επομένως, στο «ίνα μη τι απόληται», υπάρχει μια κατεύθυνση λύσης του προβλήματος για να μην πηγαίνει τίποτε χαμένο. Αρκεί να εγκολπωθούμε αυτό το πνεύμα. Γιατί, αν όλοι το εφαρμόζαμε, θα άλλαζε και γενικότερα η οικονομική κατάσταση. Δεν θα υπήρχε πληθωρισμός και θα έσβηνε το εξωτερικό χρέος της χώρας, εφ' όσον θα εμειώνοντο οι εισαγωγές και όλα τα σχετικά. Βέβαια, τούτο είναι κάτι που δεν εξαρτάται απόλυτα από εμάς. Από εμάς εξαρτάται αν το εφαρμόζουμε στην οικογένειά μας. Αλλά στην εντολή αυτή του Κυρίου, μπορούμε να δούμε και μια ακόμα κρυμμένη διάσταση, τη φροντίδα να μείνει το περιβάλλον καθαρό. Γιατί το περιβάλλον μολύνεται και από την υπερβολική κατανάλωση και σπατάλη και το αλόγιστο πέταγμα στα σκουπίδια χρήσιμων πραγμάτων. Το φαινόμενο τούτο το βλέπουμε πιο έντονα την περίοδο αυτή των θερινών διακοπών.

Κι ερχόμαστε, τέλος, στην σημασία της ευλογίας του Θεού που είναι πλούτος και χορτασμός και περίσσεια και αφθονία. Την ευλογία Του όμως αυτή ο Κύριος δεν την παρέχει στον οποιονδήποτε, αλλά μόνο σ' εκείνους που ζητούν τα πνευματικά και ποθούν τα αιώνια. Οι Γαλιλαίοι εκόρτασαν Λόγο Θεού για το φωτισμό της ψυχής. Εκόρτασαν και τροφή υλική που είχε ανάγκη το σώμα. Εμείς σήμερα στερούμεθα πολλών αγαθών. Φτώχεια, ανεργία, κρίση και ποικίλη κακοδαιμονία μαστίζει τον τόπο μας. Το ψωμί που τρώμε και αυτό δεν μας ευχαριστεί. Δεν χορταίνουμε και δεν μας ικανοποιεί τίποτε γιατί ακριβώς λείπει από μας η ευλογία του Θεού που πληθαίνει και χορταίνει και νοστιμίζει τα πάντα. Εφύγαμε από τον Θεό και ξεχάσαμε την αθάνατη ψυχή μας. Οι περισσότεροι εγκαταλείψαμε την Εκκλησία. Δεν θέλουμε ν' ακούσουμε κήρυγμα. Καταργήσαμε την προσευχή. Περιφρονούμε την θρησκεία και βλασφημούμε τον Θεό. Επαύσαμε να είμαστε χριστιανοί. Γίναμε υλιστές και σαρκολάτρες. Σκεπτόμαστε μόνο την ύλη. Φροντίζουμε μόνο για το σώμα μας. Γι' αυτό κι ο Θεός μας τιμωρεί και γι' αυτό σήκωσε το χέρι από εμάς και πήρε την ευλογία Του.

Αδελφοί μου! Είθε όλοι μας να διδαχθούμε από την σημαντική αυτή λεπτομέρεια του σημερινού Ευαγγελίου, να εγκολπωθούμε δηλαδή το πνεύμα της απλότητας, της αποφυγής, της σπατάλης και του σεβασμού προς το περιβάλλον. Για να ζήσουμε όμορφα όσο χρόνο ο Θεός μας χαρίσει, μέσα στον όμορφο κόσμο Του, που είναι ένα απαύγασμα της αιωνιότητας, προς την οποία βαδίζουμε.

† Ηγούμενος Χρυσορροϊατίσης Διονύσιος

ΚΥΡΙΑΚΗ Θ' ΜΑΤΘΑΙΟΥ

Απόστολος: Α' Κορ. γ' 9 - 17

Ευαγγέλιον: Ματθ. ιδ' 22 - 34

10 Αυγούστου 2014

«Το δε πλοίον ήδη μέσον της θαλάσσης ην, βασανιζόμενον υπό των κυμάτων• ην γαρ εναντίος ο άνεμος;»

Με λίγες και απλές λέξεις παρουσιάζεται, με την χαρακτηριστική κλασική λιτότητα του ευαγγελικού λόγου, αγαπητοί μου αδελφοί, η πραγματικά πολύ δύσκολη θέση που βρίσκονται οι μαθητές του Κυρίου μας. Το πλοίο, ένα ψαροκάϊκο, με επιβάτες τους μαθητές βρίσκεται στο μέσο της θάλασσας. Κτυπιέται από τα αγριεμένα κύματα. Άνεμος ισχυρός πνέει αντίθετα στην πορεία τους για την απέναντι όχθη. Κινδυνεύει να ανατραπεί το πλοίο. Η θάλασσα δεν είναι άλλη από την λίμνη Γεννησαρέτ που με το μέγεθός της δικαιολογώντας την ονομασία θάλασσα, παρουσιάζει ισχυρούς και κάποτε επικίνδυνους κυματισμούς. Τα ψηλά βουνά και οι χαράδρες που την περιβάλλουν δημιουργούν συχνά δυνατά ρεύματα και ισχυρούς ανέμους που σηκώνουν ψηλά κύματα.

Σε μια τέτοια περίπτωση αναφέρεται και η σημερινή περικοπή. Ο Κύριος μετά τον θαυματουργικό χορτασμό του τεραστίου πλήθους των ακροατών Του, των πεντακισχιλίων, που είχε προηγηθεί, έδωσε εντολή στους μαθητές του να περάσουν στην απέναντι όχθη με το πλοίο. Εκείνος, ανέβηκε σε ένα ύψωμα πάνω από την παραλία για να προσευχηθεί, να επικοινωνήσει με τον Πατέρα Του. Και έμεινε εκεί προσευχόμενος. Λίγο πριν τα ξημερώματα πορεύεται προς το πλοiάριο περπατώντας πάνω στη θάλασσα. Οι μαθητές φοβήθηκαν. Δεν Τον κατάλαβαν αμέσως. Νόμισαν ότι είναι φάντασμα. Και όταν τους ενθαρρύνει λέγοντας «εγώ ειμί• μη φοβείσθε», ζητεί ο Πέτρος να τον διατάξει να περπατήσει και αυτός πάνω στα νερά της ταραγμένης θάλασσας. Ο Κύριος τον καλεί. Ο Πέτρος περπατά πάνω στα νερά και κατευθύνεται στον Χριστό. Ξαφνικά αντιμετωπίζει πάνω του ισχυρό τον άνεμο, φοβάται και αρχίζει να βουλιάζει. «Σώσον με, Κύριε», είναι η απελπισμένη κραυγή του, και ο Ιησούς τον πιάνει από το χέρι και τον σώζει, λέγοντάς του: «ολιγόπιστε! εις τι εδίστασας;». Τι φοβήθηκες, ολιγόπιστε; Τόσο λίγη είναι η εμπιστοσύνη σου σε Μένα; Όταν πλέον ανέβηκαν στο πλοiάριο, και σταμάτησε και η τρικυμία, οι επιβάτες του πλοiαρίου, προσκύνησαν τον Κύριο λέγοντας: «αληθώς Θεού υιός ει». Αληθινά είσαι Γιος του Θεού.

Δεν θα σχολιάσω το πραγματικά θαυματουργικό περπάτημα τόσο του Κυρίου, όσο και του Πέτρου πάνω στα τρικυμισμένα νερά της μεγάλης λίμνης. Πρόκειται οπωσδήποτε για μια ανατροπή των φυσικών νόμων, όπως τους έχει παρατηρήσει και περιγράψει η ανθρώπινη λογική. Ωστόσο δεν πρέπει να λησμονούμε ότι Εκείνος που όρισε τους φυσικούς νόμους έχει την δυνατότητα να προκαλεί την προσωρινή αναστολή τους ή και την ανατροπή τους.

Γι αυτό και στην περίπτωσή μας βλέπουμε τον Κύριο της φύσης και του κόσμου να περπατά πάνω στην τρικυμισμένη θάλασσα. Στη συνέχεια καλεί και τον Πέτρο, που για λίγο, κατορθώνει και αυτός να περπατήσει πάνω στη θάλασσα. Αλλά οι δισταγμοί του Πέτρου αφαίρεσαν την δυνατότητα που του παρεχώρησε ο Κύριος. Εκείνη τη στιγμή είδε, και δικαιολογημένα με τα ανθρώπινα μέτρα, βέβαια, τα ψηλά κύματα, ένοιωσε την δύναμη του ανέμου, σκέφτηκε ότι κάτω από αυτόν ήταν πολύ βαθιά ο πυθμένας, και τρόμαξε. Ξέχασε την παρουσία του Κυρίου και τη δύναμή Του. Πίστεψε μόνο στις δικές του δυνάμεις που δεν ήταν προφανώς ικανές να τον σώσουν. Ίσως δεν γνώριζε και

κολύμπι και μάλιστα με τέτοια θαλασσοταραχή! Και ενώ βυθιζόταν σκέφτηκε τον Ιησού. Σώσε με!

Αλλά, αγαπητοί μου, ζούμε και εμείς σε μια τρικυμισμένη θάλασσα. Μια θάλασσα γεμάτη δυσκολίες, ποικίλα προβλήματα. Πιστεύοντας απόλυτα στις δυνάμεις του εαυτού μας αντιμετωπίζουμε την καθημερινότητα της ζωής μας. Ωστόσο, ορθώνονται ξαφνικά μπροστά μας ανυπέρβλητα κύματα, προβλήματα αναπάντεχα. Κινδυνεύουμε να βυθιστούμε στα άλυτα προβλήματά μας και να πνιγούμε, αβοήθητοι. Και για να μην επαναλαμβάνουμε το τι μας συμβαίνει κάθε μέρα, απλώς θα σημειώσω ότι υπάρχουν και αντιμετωπίζουμε προβλήματα και δυσκολίες, προσωπικές, οικογενειακές, κοινωνικές και εθνικές. Θέματα υγείας ή οικονομικά, προσωπικά μας και των παιδιών μας. Είναι φανερό ότι πολλά από αυτά είναι σχεδόν αδύνατο να τα λύσουμε, χωρίς τουλάχιστον, τη βοήθεια κάποιων συνανθρώπων μας. Αλλά για όλα, έχουμε απόλυτη ανάγκη από την θεία βοήθεια. Και βέβαια στην αγωνία μας επάνω, φωνάζουμε Θεέ μου, Παναγία μου επικαλούμενοι την θεία βοήθεια και συμπαράσταση. Ασφαλώς δεν είναι λάθος αυτό. Και καλά κάνουμε. Γιατί δεν πρόκειται να μας αρνηθεί ο Θεός τη βοήθειά Του. Περιμένει πάντοτε και μας παρακολουθεί, έτοιμος να πιάσει το χέρι μας, να μας σώσει.

Και φυσικά, αγαπητοί μου, οι δυσκολίες της ζωής δεν σταματούν πουθενά. Η θεία βοήθεια και η προσφυγή μας σ' αυτήν είναι αναγκαία, και σε μικρές και μεγάλες αντιξοότητες. Η σχέση μας λοιπόν με τον Θεό, δεν μπορεί να είναι περιστασιακή, αλλά συνεχής και συνεπής.

Εκείνο όμως που είναι αναγκαίο, είναι να εναρμονίσουμε τη ζωή μας με το θείο θέλημα. Και ακόμη να μην ξεκινούμε οποιαδήποτε προσπάθειά μας χωρίς πρώτα να επικαλεσθούμε τη συμπαράσταση Εκείνου. «Κύριε κέλευσόν με προς σε ελθείν επί τα ύδατα», ήταν η παράκληση του Πέτρου. Ζήτησε από τον Χριστό να καλέσει να περπατήσει πάνω στη θάλασσα. Αυτό που έλειψε από τον Πέτρο, εκείνη τη στιγμή ήταν η σταθερότητα της πίστης του στον Κύριο. «Ολιγόπιστε, εις τι εδίστασας;» Έδειξε ολιγοπιστία. Είχε δισταγμούς. Λησμόνησε ότι με τη δύναμη του Θεού περπατούσε πάνω στα νερά.

Λησμονούμε και εμείς τις πιο πολλές φορές, ότι είναι αδύνατο να κάνουμε οτιδήποτε χωρίς τη βοήθεια του Θεού. Νομίζουμε ότι μόνο με τις δικές μας δυνάμεις, που και αυτές Εκείνος μας παρεχώρησε, μπορούμε να πετύχουμε το κάθε τι. Αλλά και πάλι ο Θεός δεν θα μας αφήσει εφόσον προσφύγουμε σ' Αυτόν. Ας έχουμε λοιπόν σταθερή, βεβαία και βαθιά την πίστη μας στον Θεό μας, για να αντιμετωπίζουμε με επιτυχία τα καθημερινά μας προβλήματα.

Δ.Γ.Σ.

ΚΥΡΙΑΚΗ Ι΄ ΜΑΤΘΑΙΟΥ

Απόστολος: Α΄ Κορ. 8'9-16

Ευαγγέλιο: Ματθ. ιζ΄ 14-23

17 Αυγούστου 2014

«Τούτο δε το γένος ουκ εμπορεύεται ει μη εν προσευχή και νηστεία»

Ο πατέρας του δαιμονισμένου παιδιού, αγαπητοί αδελφοί, πριν το πάει στον Κύριο, το είχε πάει στους μαθητάς. Αλλά εκείνοι δεν μπόρεσαν να το κάμουν καλά. Γιατί δεν κατόρθωσαν οι απόστολοι να θεραπεύσουν το αξιολύπητο εκείνο πλάσμα; Ο Ιησούς τους είχε δώσει – όπως αναφέρουν σε άλλα σημεία τα Ευαγγέλια – τη δύναμη να διώχνουν ακάθαρτα πνεύματα και να κάνουν και άλλα λογής – λογής θαύματα. Κι όχι μόνο στους δώδεκα είχε δώσει τέτοια χάρη, αλλά και στους άλλους, τους εβδομήκοντα, που καθώς σημειώνει ο ευαγγελιστής Λουκάς γύρισαν κάποτε με χαρά και είπαν στον Κύριο: «Και τα δαιμόνια υποτάσσεται ημίν εν τω ονόματι σου».

Οι δώδεκα, λοιπόν, οι υπερεκλεκτοί, οι πρώτοι, δεν κατόρθωσαν σ' αυτή την περίπτωση να βγάλουν το δαιμόνιο, που είχε φωλιάσει σ' εκείνο το παιδί. Γιατί; Η συνέχεια της περικοπής το δείχνει καθαρά. Την ίδια απορία είχαν και οι μαθηταί. Πήγαν ιδιαίτέρως, όπως ακούσαμε, και ρώτησαν τον Ιησού:

- Γιατί εμείς δεν μπορέσαμε να βγάλουμε τα δαιμόνια;

Και ο Υιός του Θεού τους αποκρίθηκε:

- Εξ αιτίας της απιστίας σας. Σας βεβαιώνω και σας λέγω, ότι αν έχετε πίστη έστω και σαν το σπυρί του σιναπιού, θα πείτε σ' αυτό το βουνό πήγαινε παρά πέρα και θα πάει. Και τίποτε δεν υπάρχει, που να μη μπορείτε να το κάνετε. Αλλά, ειδικά για το διώξιμο των δαιμονίων, μάθετε ότι χρειάζονται, για αυτό δυο όπλα. Μονάχα με τα όπλα αυτά εξοστρακίζεται ο δαίμων από τις ψυχές και τα σώματα. Με ποια όπλα; Την προσευχή και τη νηστεία.

Αν η πίστη σας ήταν κάπως δυνατή, θα είχατε πραγματοποιήσει το θαύμα που έκαμα κατόπιν εγώ. Η δύναμη μου βρισκόταν στα χέρια σας. Αλλά δεν έπρεπε να διστάσετε, να αμφιβάλετε. Σας χρειαζόταν, όμως, ειδικά για μια τέτοια περίπτωση, κι η προσευχή, η θερμή κι επίμονη προσευχή. Κι ακόμα η νηστεία. Θα έπρεπε με τη φλόγα της προσευχής να χτυπήσετε το δαιμόνιο. Και να κινηθείτε εναντίον του με τν ελαφράδα, που χαρίζει η νηστεία, ανταλλάσσοντας την ψυχή από το βάρος του σώματος, από τους δεσμούς με την ύλη.

Αυτή η σύσταση του κυρίου, αγαπητοί αδελφοί, έχει παντοτινή επικαιρότητα. Κι η Εκκλησία σε κάθε τέτοια περίπτωση χρησιμοποιεί τα όπλα αυτής της συστάσεως. Διώχνει τον δαίμονα από τις ψυχές και τα σώματα, θέτοντας κυρίως σ' ενέργεια την προσευχή και τη νηστεία.

Ο διάβολος και οι Άγγελοι του τίποτε άλλο δεν τρέμουν, σε τίποτε άλλο δεν υποχωρούν προτροπάδην, όσο μπροστά στην προσευχή και τη νηστεία.

Η προσευχή δεν είναι μονάχα λόγια που απευθύνουμε στον Κύριο, ζητώντας τη βοήθεια του. Είναι συνάμα και καταπέλτης, που συντρίβει τα τείχη της αμαρτίας κι επιτρέπει στη χάρη την είσοδο μέσα στις ψυχές και μέσα στα σώματα. Είναι πύρινα βλήματα, που κατατροπώνουν τις σκοτεινές δυνάμεις και τις διώχνουν απ' όπου είχαν κάμει κατοχή.

Αλλά στον πόλεμο αυτόν, για να είναι το αποτέλεσμα του η νίκη, χρειάζεται και η νηστεία. Διότι αυτή μαραίνει τα πάθη, ισχυροποιεί την ψυχή και της χαρίζει την ευκινησία εκείνη, που είναι απαραίτητη για τις επιθέσεις εναντίον του Πονηρού.

Πραγματικά, όπως το είπαν τα άψευστα χείλη του Κυρίου, όπως το μαρτυρεί η πείρα της Εκκλησίας, όπως το βλέπει κάθε χριστιανός στον ίδιο του τον βίο, η προσευχή και

η νηστεία είναι τα απαραίτητα και σχεδόν μοναδικά μέσα, για να εκδιωχθεί το πονηρό γένος, για να ελευθερωθούμε από την επήρεια του και την κυριαρχία του.

«Τούτο το γένος ουκ εκπορεύεται ει μη εν προσευχή και νηστεία».

Φιλεύσπλαχνε Κύριε. Αξίωσε μας να χειριστούμε σαν καλοί οπλίται της θείας σου παρατάξεως αυτά τα δυο όπλα, που έβαλες στη διάθεση μας με το νόμο σου. Κάμε μας να τα αγαπήσουμε, να μη τα παρατάμε και να τα κινούμε πάντα εναντίον του εχθρού. Αυτά είναι που δίνουν τη νίκη κι εξασφαλίζουν από την ήττα και την υποχώρηση. Αυτά είναι που και στα χέρια τα δικά σου, όταν έζησες ως άνθρωπος πάνω στη γη, και στα χέρια των αγίων σου, έκαμαν ώστε να καταισχυθεί ο σατανάς και να θριαμβεύσει η βασιλεία σου. Αυτά μένουν και σε μας η εγγύηση για τη μίμηση σου και για τη σωτηρία μας. Αυτά είναι που θα μας εξασφαλίσουν τον αμάραντο στέφανο της νίκης όταν μετά τον αγώνα και τα τρόπαια εδώ κάτω, μας καλέσεις στην εξέδρα του φοβερού σου βήματος, κατά την ημέρα της Κρίσεως, για να μας ανταμείψεις ως αθλοθέτης της.

Γιώργος Σαββίδης

ΚΥΡΙΑΚΗ ΙΑ' ΜΑΤΘΑΙΟΥ

Απόστολος: Α' Κορ. θ' 2-12

Ευαγγέλιο: Μαθθ. ιη' 23-35

24 Αυγούστου 2014

«Ουκ έδει και σε ελεήσει τον συνδουλόν σου, ως και εγώ σε ηλέησα;» (Μαθθ. ιη' 33)

Η συγχώρηση, αγαπητοί μου αδελφοί, είναι βασικό γνώρισμα του χριστιανισμού, η οποία στην ουσία είναι έκφραση αγάπης. Ο Θεός από αγάπη συγχωρεί τον άνθρωπο. Τούτο το επιβεβαιώνει πρώτον με την αποστολή του Υιού στον κόσμο και την σταυρική του θυσία και δεύτερον με την εξουσία που έδωσε στους Μαθητές Του μετά την Ανάσταση να συγχωρούν τις αμαρτίες των ανθρώπων. Είπε ο Κύριος στους Μαθητές του: «Λάβετε Άγιο Πνεύμα. Σε όποιους συγχωρήσετε τις αμαρτίες θα είναι συγχωρημένες• σε όποιους τις κρατήσετε ασυγχώρητες, θα κρατηθούν έτσι» (Ιωάν. κ' 23).

Ο Κύριος επανέρχεται συχνά, μέσα από τη διδασκαλία Του στο θέμα της συγχώρησης. Στην Κυριακή προσευχή (Πάτερ ημών) μας προτρέπει να ζητούμε από το Θεό τη συγχώρηση των αμαρτιών μας και την ίδια στιγμή μας συστήνει να δίνουμε τη διαβεβαίωση ότι κι εμείς θα συγχωρούμε τους δικούς μας οφειλέτες, δηλαδή τους συνανθρώπους μας. «Και άφες ημίν τα οφειλήματα ημών, ως και ημείς αφήμεν τοις οφειλέταις ημών» (Μαθθ. στ' 12). Στη συνέχεια μας διευκρινίζει πως θα λογοδοτήσουμε για τη συμμόρφωση ή μη στην πιο πάνω διαβεβαίωση μας. «Αν συγχωρήσετε τους ανθρώπους για τα παραπτώματά τους, θα σας συγχωρήσει κι εσάς ο ουράνιος Πατέρας σας. Αν όμως δε συγχωρήσετε στους ανθρώπους τα παραπτώματά τους, ούτε και ο Πατέρας σας θα συγχωρήσει τα δικά σας παραπτώματα» (Μαθθ. στ' 14).

Ρώτησε κάποτε ο Πέτρος: «Κύριε πόσες φορές θα οφείλει σ' εμένα ο αδελφός μου και θα τον συγχωρήσω; Ως επτά φορές»; Τότε του λέει ο Ιησούς: «Δε σου λέω ως επτά, αλλά ως εβδομήντα φορές επτά» (Μαθθ. ιη' 21-22).

Με αφορμή την πιο πάνω ερώτηση του Πέτρου, αλλά και διευκρινίζοντας τη δική του απάντηση, διηγήθηκε την παραβολή του κακού δούλου που ακούσαμε στο σημερινό ευαγγέλιο. Όπως είπαμε και πιο πάνω, όλοι οι άνθρωποι θα κλιθούμε να λογοδοτήσουμε τόσο για τις πράξεις μας, όσο και για τις παραλείψεις μας. Ο κάθε άνθρωπος, που έχει το προνόμιο να είναι μέλος της βασιλείας των ουρανών, πέραν των σημαντικών προνομίων που απολαμβάνει, έχει παράλληλα και υποχρεώσεις, όχι μόνο έναντι του βασιλιά, αλλά και όλων των άλλων που είναι μέτοχοι αυτής της βασιλείας.

Βασικά γνώρισματα αυτής της βασιλείας είναι η αγάπη, αλλά και η δικαιοσύνη. Δυο γνώρισματα που το ένα δεν αναιρεί το άλλο, αλλά το ένα συμπληρώνει το άλλο και που θεμελιώνονται στην αρετή της επιείκειας. Μας προτρέπει ο Απόστολος Παύλος: «Το επιεικές υμών γνωστήτω πάσιν ανθρώποις» (Φιλιπ. Δ' 5). Σ' όλους να δείχνετε την καλοσύνη σας.

Αυτή την επιείκεια που εκδηλώνει ο Θεός σε μας, αυτή την επιείκεια καλούμαστε να μεταφέρουμε στις σχέσεις μας με τους άλλους. Όμως η επιείκεια είναι βασικό μας γνώρισμα; Συμπεριφερόμαστε με επιείκεια στο συνάνθρωπο, όπως με επιείκεια μας φέρεται ο θεός;

Ο Θεός φέρθηκε με επιείκεια στον πρώτο δούλο της παραβολής. Όχι μόνο εκδήλωσε φιλανθρωπία, αλλά και του χάρισε το χρέος των δέκα χιλιάδων ταλάντων. Υπέρογκο χρέος αν υπολογιστεί ότι το τάλαντο ισοδυναμεί με διακόσιες σαράντα χρυσές λίρες ή έξι χιλιάδες δηνάρια.

Η συμπεριφορά του πρώτου δούλου του σημερινού Ευαγγελίου είναι αντιφατική. Ενώ ο Κύριος του εκδηλώνει όχι μόνο μακροθυμία, αλλά και του φέρεται με υπερβολική επιείκεια, αφού του χαρίζει το υπέρογκο χρέος, εν τούτοις ο ίδιος αρνείται αυτή την επιείκεια στον σύνδουλο του, έστω κι αν το οφειλόμενο χρέος ήταν ασυγκρίτως μικρότερο, αφού ανερχόταν μόνο στα εκατό δηνάρια!

Και οι δυο δούλοι ζήτησαν ανθρώπινη επιείκεια. Ο πρώτος εξασφάλισε θεία συγκατάβαση, αλλά αρνήθηκε την ίδια στιγμή να προσφέρει στον σύνδουλο του ανθρώπινη επιείκεια. Αντίθετα συμπεριφέρθηκε απάνθρωπα.

Δυστυχώς η πιο πάνω αντίφαση δεν παρατηρήθηκε μόνο στον δούλο της παραβολής. Αυτή η αντίφαση παρατηρείται και σε μας τους χριστιανούς. Γιατί απλούστατα ενώ «πολλά γαρ ππαιόμαι άπαντες» (Ιακ. γ' 1), εν τούτοις ζητούμε το έλεος του Θεού, ενώ την ίδια στιγμή παραμένουμε μνησικάκοι, ασυνεπείς και διπρόσωποι, αφού αρνούμαστε να συγχωρήσουμε τους άλλους ανθρώπους. Ενώ εκκλησιαζόμαστε, νηστεύουμε, προσευχόμαστε και συμμετέχουμε στα μυστήρια, εντούτοις αυτή η πνευματικότητα δεν αντανακλάται πολλές φορές στις σχέσεις μας με το συνάνθρωπο με πράξεις ανοχής και αγάπης.

Είναι σ' αλήθεια εξωφρενικό και παράδοξο να μας ενδιαφέρει η συγχώρηση του Θεού, αλλά να μας εξοργίζει το παραμικρό φταίξιμο του συνανθρώπου μας. Με τον τρόπο αυτό επιβεβαιώνονται και για μας οι λόγοι του Κυρίου προς τους φαρισαίους ότι διυλίζουμε τον κώνωπα και καταπίνουμε την κάμηλο (Ματθ. κγ' 24).

Αδελφοί μοι, εκείνο που χρειαζόμαστε περισσότερο είναι η αυτοκριτική και όχι η κριτική σαν πράξη αυτοδικαίωσης της μνησικακίας μας. Πηγή όλων των αρετών είναι η αγάπη. Όποιος αρνείται ενσυνείδητα να συγχωρήσει, αυτός αρνείται την αγάπη, και κατ'επέκταση αρνείται τον ίδιο το Θεό.

Δυστυχώς αδελφοί μου, μεγάλη είναι η κραυγή που ακούεται σήμερα στα σπίτια μας, στην κοινωνία μας, στην πατρίδα μας και σε ολόκληρο τον κόσμο. Γιατί αφήνουμε τις μικροδιαφορές να εξελιχθούν σε έχθρα και μίσος. Αδειάσαμε τον εαυτό μας από την αγάπη. Η βαναυσότητα έγινε συνώνυμη με τον τρόπο της ζωή μας, άλλοτε σαν ανοχή και άλλοτε σαν ενεργός συμμετοχή. Ως τότε όμως θα κωφεύουμε στη γοερή κραυγή που ακούεται σαν παράκληση: «μακροθύνησον επ' εμοί». Ως ότου δώσουμε θετική απάντηση αμείλιχτο θ' ακούεται το σημερινό ερώτημα του Κυρίου: «Ουκ έδει και σε ελεήσαι τον σύνδουλον σου, ως και εγώ σε ηλέησα». Σ' αυτό το ερώτημα ας φροντίσουμε η απάντηση μας να είναι απάντηση μακροθυμίας. Αμήν.

Θεόδωρος Αντωνιάδης

ΚΥΡΙΑΚΗ ΙΒ' ΜΑΤΘΑΙΟΥ

Απόστολος: Εβρ. θ' 1-7

Ευαγγέλιο: Ματθ. ιθ' 16-26

31 Αυγούστου 2014

«Ει θέλεις τέλειος είναι ... δεύρο ακολούθει μοι» (Ματθ. ιθ' 21)

Πολλές φορές η εικόνα που εκπέμπουμε προς τα έξω, προς τους άλλους ανθρώπους, είναι διαφορετική από αυτή που δεχόμαστε από μέσα και τούτο γιατί όταν ο καθένας μας βρεθεί μόνος, τότε η συνείδηση σαν αντικειμενικός, αλλά και αυστηρός παρατηρητής μας αποκαλύπτει μια τραγική πραγματικότητα. Δηλαδή, ενώ έχουμε πληθώρα υλικών αγαθών, εν τούτοις δε νιώθουμε ευτυχισμένοι. Επίσης όταν η εφαρμογή του νόμου του Θεού καταντά μια πράξη τυπική και πάλι δεν αισθανόμαστε πληρότητα. Νιώθουμε ένα «κενό» μέσα μας που μας προκαλεί λύπη αντί την αναμενόμενη χαρά.

Αυτό το «κενό», αυτό το ανικανοποίητο συναίσθημα που συνοδεύεται από λύπη, αισθάνεται και ο άνθρωπος του σημερινού ευαγγελίου, για τούτο και απευθύνεται στον Ιησού προκειμένου να πάρει και τις σωστές απαντήσεις. Και πολύ σωστά έπραξε, γιατί ο Ιησούς είναι ο μόνος που μπορεί να δώσει απάντηση στο ερώτημα που αφορά την αιώνια ζωή και άρα και τη σωτηρία του ανθρώπου. Γιατί ο Ιησούς είναι ο μόνος από τον οποίο μπορεί να προέλθει η σωτηρία. Είναι ο μόνος που μπορεί να οδηγήσει τον άνθρωπο στη σωτηρία. Μετά από τις προϋποθέσεις που έθεσε, η προτροπή που του απευθύνει είναι «δεύρο ακολούθει μοι».

Ο Απόστολος Πέτρος είναι σαφής και κατηγορηματικός στο θέμα της σωτηρίας: «Ουκ έστιν εν άλλω ουδενί η σωτηρία, ουδέ γαρ όνομα έστιν έτερον υπό τον ουρανόν το δεδομένο εν ανθρώποις εν ω δει σωθήναι ημάς» (Πραξ. δ' 12). Δηλαδή, «Από κανέναν άλλο δεν μπορεί να προέλθει η σωτηρία ούτε υπάρχει άλλο πρόσωπο κάτω από τον ουρανό δοσμένο στους ανθρώπους με το οποίο να μπορούμε να σωθούμε».

Από κανένα άλλο, λοιπόν, δεν μπορεί να προέλθει η σωτηρία εκτός από τον Ιησού. Γιατί ο Ιησούς ως Θεός είναι τέλειος, είναι ο τέλειος. Κατά συνέπεια και όποιος θέλει να γίνει τέλειος θα πρέπει να μιμηθεί τον τέλειον Θεόν, τον Ιησού. Όμως πως θα γίνει κατορθωτό το έργο της τελείωσης; Απάντηση στο ερώτημα αυτό δίνει σήμερα ο Ιησούς.

Στο έργο της τελείωσης συμβάλλουν τρεις σημαντικοί παράγοντες. Πρώτον η θέληση του ανθρώπου. Δεύτερον η εφαρμογή των εντολών του Θεού με αποκορύφωμα εκείνη της αγάπης και τρίτον το να ακλουθεί σταθερά τον Ιησού απαλλαγμένος από οποιεσδήποτε υλικές εξαρτήσεις.

Πρώτος σημαντικός παράγοντας, λοιπόν είναι η θέληση του ανθρώπου. Ναι μεν ο Θεός θέλει να σωθούν όλοι οι άνθρωποι, αλλά αυτό το δώρο δεν το προσφέρει αναγκαστικά. Για τούτο και στο σημερινό ευαγγέλιο προτάσσει δυο φορές το «ει θέλεις». Αν θέλεις να μπεις στη ζωή, αν θέλεις να γίνεις τέλειος. Η σωτηρία και κατ' επέκταση η τελείωση αν και είναι δώρα του Θεού την ίδια στιγμή μετατρέπονται και σε άθλημα. Κατά τον Απόστολο Παύλο: «Εάν δε και αθλή τις, ου στεφανούται, εάν μη μομίμως αθλήση» (Β' Τιμ. β' 5). Κι όταν κάποιος μετέχει σε αθλητικούς αγώνες, δεν παίρνει το στεφάνι της νίκης, αν δεν αγωνιστεί σύμφωνα με τους κανόνες.

Και τους κανόνες δεν πρέπει απλά να τους γνωρίζουμε. Τους κανόνες πρέπει να τους εφαρμόζουμε. Αυτή την αναγκαιότητα της πράξης και όχι μόνο της θεωρητικής γνώσης, αναγνωρίζει και ο άνθρωπος του σημερινού ευαγγελίου αρχικά μέσα από την ερώτηση «Τι αγαθόν ποιήσω» και στη συνέχεια στην απάντηση που δίνει στον Ιησού μετά από τη σύσταση «τήρησον τα εντολάς» ότι; «Πάντα ταύτα εφυλαξάμην εκ νεότητος μου».

Είναι αξιοσημείωτο το γεγονός ότι και οι έξι εντολές, την εφαρμογή των οποίων συνιστά ο Ιησούς, έχουν σχέση με τον άνθρωπο και όχι το Θεό. Η αληθινή πίστη και Θεογνωσία περνά μέσα από την αγάπη προς τον συνάνθρωπο. Για τούτο και επιβεβαιώνει στην περικοπή που αναφέρεται στην δεύτερα παρουσία και την τελική κρίση ότι «εφ' όσον εποιήσατε ενί τούτων των αδελφών μου των ελαχίστων, εμοί εποιήσατε» (Ματθ. κε' 40).

Η εφαρμογή των εντολών το Θεού δεν είναι πράξη που περιορίζεται μόνο στον τύπο, είναι πράξη ουσίας. Είναι πράξη συνειδητή. Η ενσυνειδητη πράξη πάλιν δεν εξαντλείται σε μια στιγμιαία εκδήλωση, αλλά είναι τρόπος ζωής εφ' όρου ζωής. «Δεύρο ακολουθήθει μοι» είπε σήμερα ο Ιησούς. Έλα να με ακολουθήσεις. Αγώνίζομαι, λοιπόν, σημαίνει ότι εφαρμόζω το νόμο του Θεού στην καθημερινή μου ζωή. Σε όλους τους τομείς της καθημερινής ζωής μου, είτε είναι ατομικοί, είτε οικογενειακοί είτε κοινωνικοί, οι εντολές του Θεού αποτελούν για μένα φάρο καθοδηγητικό. Για τούτο δεν μπορώ τη μια στιγμή να καθοδηγούμαι από το νόμο του Θεού και την άλλη να τον αγνοώ ή και να τον ποδοπατώ. Πως θα ζητήσω από το Θεό «και άφες ημίν τα οφειλήματα ημών» Τη στιγμή που αγνοώ τη δική μου δέσμευση «ως και ημείς αφιέμεν τοις οφειλέταις ημών» με το να αρνούμαι πεισματικά να συγχωρήσω στους άλλους. Σαν άνθρωποι και σαν Χριστιανοί ζητούμε από το Θεό συγκατάβαση, αγάπη, κατανόηση και όταν έρθει η σειρά μας απαντούμε με απάθεια, ακόμα και σκληρότητα. Με τον τρόπο αυτό εκπροσωπούμε ένα Χριστιανισμό που περιορίζεται σε ληξιαρχική πράξη ζωής και θανάτου. Κι ενώ δεχόμαστε το δώρο της ζωής, με τις πράξεις μας μετατρέπουμε τόσο τη ζωή μας, όσο και τη ζωή των συνανθρώπων μας σε ένα διαρκή θάνατο. Και τούτο γιατί αφήσαμε τις μικροδιαφορές μας να εξελιχθούν σε μίσος και επειδή αδειάσαμε τον εαυτό μας από τη μοναδική συνεκτική δύναμη την αγάπη. Η σκληρότητα έγινε συνώνυμη με τον τρόπο της ζωής μας, άλλοτε σαν ανοχή και άλλοτε σαν συνενοχή.

Αδελφοί μου, στώμεν καλών. Ας ξυπνήσουμε από το λήθαργο. Ας αναλογιστούμε την αγάπη του Θεού που εκδηλώνεται καθημερινά σε μας. Η αναγνώριση αυτής της προσφοράς ας εκφραστεί με τον τερματισμό της μνησικακίας. Διαφορετικά ο δρόμος που άνοιξε με αγάπη θα κλείσει με δικαιοσύνη, αφού κατά την προειδοποίηση του Κυρίου: «Έτσι θα κάνει και σε σας ο ουράνιος Πατέρας μου, αν ο καθένας δεν συγχωρήσει τα παραπτώματα του αδελφού του με όλη του την καρδιά». Ας υπακούσουμε σ' αυτή την προτροπή. Αμήν.

Θεόδωρος Αντωνιάδης

ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΕΣ ΚΑΙ ΚΗΡΥΓΜΑΤΑ

ΠΑΝΙΕΡΩΤΑΤΟΥ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΟΥ ΠΑΦΟΥ κ.κ. ΓΕΩΡΓΙΟΥ

Κυριακή	3 Αυγούστου	ΝΑΤΑ
Τρίτη	5 Αυγούστου(Εσπερινός)	ΔΡΥΜΟΥ
Τετάρτη	6 Αυγούστου	ΣΤΑΤΟΣ-ΑΓΙΟΣ ΦΩΤΙΟΣ
Κυριακή	10 Αυγούστου	ΠΑΧΥΑΜΜΟΣ
Πέμπτη	14 Αυγούστου(Εσπερινός)	ΙΕΡΑ ΜΟΝΗ ΧΡΥΣΟΡΡΟΪΑΤΙΣΣΗΣ
Παρασκευή	15 Αυγούστου	ΙΕΡΑ ΜΟΝΗ ΧΡΥΣΟΡΡΟΪΑΤΙΣΣΗΣ
Κυριακή	17 Αυγούστου	ΠΩΜΟΣ
Τρίτη	19 Αυγούστου	ΤΡΕΜΙΘΟΥΣΑ
Κυριακή	24 Αυγούστου	ΣΙΜΟΥ
Παρασκευή	29 Αυγούστου	ΑΓΙΟΣ ΙΩΑΝΝΗΣ
Παρασκευή	29 Αυγούστου(Εσπερινός)	ΜΑΝΔΡΙΑ,Αγ.Βρυαίνη
Κυριακή	31 Αυγούστου	ΠΟΛΕΜΙ

ΘΕΟΦΙΛΕΣΤΑΤΟΥ ΕΠΙΣΚΟΠΟΥ ΑΡΣΙΝΟΗΣ κ. ΝΕΚΤΑΡΙΟΥ

Κυριακή	3 Αυγούστου	ΓΟΥΔΙ
Τρίτη	5 Αυγούστου(Εσπερινός)	ΚΙΣΣΟΝΕΡΓΑ
Τετάρτη	6 Αυγούστου	ΑΥΔΗΜΟΥ
Κυριακή	10 Αυγούστου	ΓΙΟΛΟΥ
Πέμπτη	14 Αυγούστου(Εσπερινός)	ΚΙΝΟΥΣΑ
Παρασκευή	15 Αυγούστου	ΙΕΡΑ ΜΟΝΗ ΤΡΟΟΔΙΤΙΣΣΗΣ
Κυριακή	17 Αυγούστου	ΠΕΡΙΣΤΕΡΩΝΑ
Κυριακή	24 Αυγούστου	ΑΚΟΥΡΔΑΛΙΑ ΑΝΩ

ΥΠΕΥΘΥΝΟΙ ΣΥΝΤΑΞΗΣ: Θεόδωρος Αντωνιάδης Θεολόγος, Γεώργιος Σαββίδης, Θεολόγος, Δημήτριος Σμυρλής Θεολόγος, Φιλόλογος.

Όλο το περιεχόμενο του παρόντος δελτίου κηρυγμάτων μπορείτε να το βρείτε και στην ιστοσελίδα της Ιεράς Μητροπόλεως Πάφου: www.imparhou.org

ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΠΑΦΟΥ

ΜΗΝΙΑΙΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑΤΩΝ

Το πρώτον Αποστολικόν κήρυγμα εις την Πάφον

Πράξ. ιγ, 6-12

ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΣ 2014

ΕΤΟΣ ΛΕ΄

ΑΡ.411

ΚΥΡΙΑΚΗ ΠΡΟ ΤΗΣ ΥΨΩΣΕΩΣ

Απόστολος: Γαλ. στ' 11-18

Ευαγγέλιο: Ιωάν. γ' 13-17

7 Σεπτεμβρίου 2014

«Οὕτω γὰρ ἠγάπησεν ὁ Θεὸς τὸν κόσμον, ὥστε τὸν υἱὸν αὐτοῦ τὸν μονογενῆ ἔδωκεν» (Ιωάν. γ' 16)

Η αγάπη του Θεού προς τον άνθρωπο, εκδηλώθηκε με πολλούς τρόπους δια μέσου των αιώνων. Αποκορύφωμα αυτής της αγάπης η αποστολή του Υιού του εις τον κόσμο και ιδιαίτερα η Σταυρική του θυσία. Παρά την αποστασία των ανθρώπων ο Θεός ενεργεί με αγάπη. Μάλιστα και όταν ο Θεός γίνεται άνθρωπος, εντούτοις δεν έρχεται για να κρίνει, να δικάσει ή να καταδικάσει τον άνθρωπο, αλλά έρχεται «ίνα σωθεί ο κόσμος δι' αυτού». Ιδιαίτερα σημαντική η αποκάλυψη αυτή. Ο Υιός του Θεού δεν έρχεται απλά για να οδηγήσει τον άνθρωπο στη σωτηρία, αλλά και αποκαλύπτει ότι Αυτός θα είναι ο Σωτήρας του κόσμου. Αυτή την αλήθεια επιβεβαιώνει αργότερα και ο Απόστολος Πέτρος: «Ουκ ἔστιν ἐν ἄλλῳ ουδενί ἡ σωτηρία ουδὲ γὰρ ὄνομα ἔστιν ἕτερον ὑπὸ τὸν ουρανὸν τὸ δεδομένον ἐν ἀνθρώποις ἐν ᾧ δεῖ σωθῆναι ἡμᾶς» (Πραξ. δ' 12). Δηλαδή «από κανέναν άλλο δεν μπορεί να προέλθει η σωτηρία, ούτε υπάρχει άλλο πρόσωπο κάτω από τον ουρανό δοσμένο στους ανθρώπους με το οποίο μπορούμε να σωθούμε».

Ο Σταυρός, λοιπόν, του Υιού του Θεού, του Ιησού δεν είναι απλά ένα γεγονός ιστορικό, αλλά είναι γεγονός ιδιαίτερα σημαντικό για τον κάθε άνθρωπο που θα πιστέψει σ' Αυτόν και θα θελήσει να σωθεί. Όπως είπε σήμερα και στο Νικόδημο: «Ἴνα πᾶς ὁ πιστευὼν εἰς αὐτὸν μὴ ἀπόληται, ἀλλ' ἔχει ζωὴν αἰώνιον». Πρέπει να υψωθεί ο Υιός του ανθρώπου, ώστε όποιος πιστεύει σ' αυτόν να μη καθεί αλλά να ζήσει αιώνια. Όπως με τη θέληση του ο άνθρωπος αποκήρυξε την προσφορά του θεού για την αιώνια ζωή, έτσι και τώρα με τη θέληση του και μέσα από την πίστη του θα πρέπει να αποδεχθεί τη νέα προσφορά του Θεού για την αιώνια ζωή. Μάλιστα η αγάπη του Θεού οικονομεί με τέτοιο τρόπο, που η σταυρική θυσία να είναι γεγονός επαναλαμβανόμενο κάθε φορά που τελείται το Μυστήριο της Θείας κοινωνίας, ούτως ώστε ο κάθε άνθρωπος δια μέσου των αιώνων να γίνεται κοινωνός και άρα συμμετοχος αυτής της θυσίας. Και κοινωνός και συμμετοχος σ' αυτή τη σταυρική θυσία του Κυρίου, σημαίνει αποδοχή της λυτρωτικής της αξίας, αλλά και ενεργός μεταφορά της στην καθημερινή μας ζωή. Ακούσαμε να λέει ο Απόστολος Παύλος: «Ὅσο γὰρ γιὰ μένα δε θέλω ἄλλη ἀφορμὴ γιὰ καύχηση ἐκτὸς ἀπὸ τὸ σταυρὸν τοῦ Κυρίου μας Ἰησοῦ Χριστοῦ, τὸ σταυρὸν ποῦ πάνω του πέθανε ὁ κόσμος γιὰ μένα κι ἐγὼ γιὰ τὸν κόσμο. Γιατί γιὰ ὅσους ἀνήκουν στὸν Ἰησοῦ Χριστό... ὅλοι εἶναι νέα δημιουργήματα».

Ο Σταυρός, λοιπόν του Κυρίου μας Ιησού Χριστού δε μας σώζει άβουλα και παθητικά, αλλά μας μεταμορφώνει στην προσωπική και καθημερινή ζωή μας. Ο Απόστολος Παύλος είναι ιδιαίτερα αποκαλυπτικός «Χριστῷ συνεσταύρωμαι ζῶ δε οὐκέτι ἐγώ, ζε δε ἐν ἐμοὶ Χριστός. Ὁ δε νυν ζῶ ἐν σαρκί, ἐν πίστει ζῶ τῆ του υιοῦ του Θεοῦ του ἀγαπήσαντος με και παραδόντος εαυτὸν ὑπερ ἐμοῦ. Ουκ ἀθετῶ τὴν Χάριν του Θεοῦ» (Γαλ. Β' 20-21).

Ο Χριστός δεν πέθανε κάποτε πάνω στο σταυρό. Ο Χριστός πέθανε για μένα, για σένα, για όλους και για τον καθένα ξεχωριστά. Μετά από αυτό πως αποδέχομαι αυτό το γεγονός και πως αυτό επηρεάζει τη ζωή μου; Ακούσαμε πιο πάνω τον Απόστολο Παύλο να ομολογεί: «Ἐγὼ πεθάνει στὸ σταυρὸ μαζί με τὸ Χριστό. Και δε ζῶ πια ἐγώ, ἀλλὰ ζε στὸ πρόσωπο μου ὁ Χριστός. Κι ἡ τωρινὴ σωματικὴ μου ζωὴ εἶναι ζωὴ βασισμένη στὴν πίστη μου στὸν Υἱὸ του Θεοῦ που με ἀγάπησε και πέθανε ἐκούσια γιὰ χάρη μου». Αυτή

η συναίσθηση της αγάπης του Θεού με μεταμορφώνει ριζικά στην καθημερινή μου ζωή και με κάνει να είμαι όντως Χριστιανός. Σαν χριστιανός ενεργώ μέσα στα πλαίσια του θελήματος του Θεού, κι αν κάποτε από αδυναμία απομακρυνθώ από αυτό, μόλις μου υποδειχθεί ή μόλις το αντιληφθώ, τότε είμαι έτοιμος να το διορθώσω. Μέσα στα πλαίσια αυτά αναγνωρίζω ότι ο Χριστός είναι το κέντρο του κόσμου και όχι ο εαυτός μου. Ο Χριστός ως το φως του κόσμου προσφέρει νόημα και σκοπό στη ζωή μου. Μου προσφέρει μια ζωή που ξεπερνά το θάνατο, κι αυτή δεν είναι άλλη από την αιώνια ζωή για την οποία ο Κύριος μας οδηγήθηκε θεληματικά πάνω στο Σταυρό.

Μάλιστα αυτή την ύψωση πάνω στο Σταυρό ο Κύριος την παρουσιάζει σαν ύψιστη αναγκαιότητα «ούτως υψωθήναι δει τον Υιόν του ανθρώπου», είπε σήμερα στο Νικόδημο. Δει, πρέπει. Αυτή είναι η μόνη επιλογή, που επιβάλλει η αγάπη του Θεού. Όπως στην Παλαιά Διαθήκη ο Θεός όχι μόνο ελευθερώνει, αλλά και σώζει το λαό του με την ύψωση του χάλκινου φιδιού, έτσι και τώρα προσφέρει σαν υπέρτατη πράξη αγάπης του Θεού τη δική του θυσία στο σταυρό προκειμένου να σωθεί από το θάνατο η ανθρωπότητα που προσβλήθηκε από το φίδι της αμαρτίας. Έτσι ο σταυρός του Χριστού και στη συνέχεια η ανάσταση του θα έχουν σαν σκοπό την απελευθέρωση του ανθρώπου από τα δεσμά του Άδη, όπως εκφραστικά παρουσιάζεται στην εικόνα της Αναστάσεως.

Αδελφοί μου, αν ισχύει η έκφραση «μια εικόνα χίλιες λέξεις», αυτό ισχύει απόλυτα με την εικόνα του Εσταυρωμένου. Την ίδια ώρα μπορούμε να πούμε ότι στην περίπτωση της εικόνας του εσταυρωμένου αυτή μπορεί να εκφραστεί κυριολεκτικά με μια μόνο λέξη, τη λέξη «αγάπη». Και τούτο γιατί αυτή εκφράζει διαχρονικά όχι μόνο την ουσία του Θεού, αλλά και τις διαδοχικές ενέργειες του Θεού υπέρ του κόσμου και του ανθρώπου, με αποκορύφωμα τη σταυρική του θυσία. Αυτή η ύψιστη προσφορά του θεού είχε διπλό στόχο. Πρώτον για να μη χαθεί ο κόσμος και δεύτερον για να έχει ο κόσμος «ζωήν αιώνιον». Η δωρεά του θεού είναι διαχρονικά παρούσα, όπως και οι ευεργετικές ακτίνες του ήλιου. Αν εμείς, μέσα από το σύννεφο των αμαρτιών και της απιστίας μας δεν μπορούμε να γίνουμε δέκτες της δωρεάς του Θεού την ευθύνη δεν θα τη φέρει ο Θεός, αλλά εμείς. Ας μην εμποδίζουμε τη χάρη του Θεού από του να φτάσει κοντά μας. Ας γίνουμε ένα σύγχρονο ηλιοθερμικό πάρκο που θα δέχεται την ακτινοβολία της χάριτος του θεού και που στη συνέχεια θα ζωογονεί τον εαυτό του και τους γύρω του. Αμήν.

Θεόδωρος Αντωνιάδης

Η ΠΑΓΚΟΣΜΙΟΣ ΥΨΩΣΗ ΤΟΥ ΤΙΜΙΟΥ ΚΑΙ ΖΩΟΠΟΙΟΥ ΣΤΑΥΡΟΥ

Απόστολος: Α' Κορ. Α' 18-24

Ευαγγέλιο: Ιωάν. ΙΘ' 6-11, 13-20, 25-28 και 30

14 Σεπτεμβρίου 2014

Η δύναμη του Σταυρωμένου Λυτρωτή μας

Από την μέρα που πάνω στο φρικτό Γολγοθά στήνεται ο Σταυρός του Χριστού, αγαπητοί μου αδελφοί, το σύμβολο της αδοξίας γίνεται σύμβολο δόξης και το σύμβολο της ατιμίας γίνεται σύμβολο σωτηρίας και ηθικής ωραιότητας. Με το Θείο αίμα Του, που άφθονο χύνεται πάνω στον Σταυρό από τα άγια χέρια και τα άκρανα πόδια Του, ο Ιησούς μας εξαγοράζει από την αρχαία κατάρτα. Παράλληλα όμως καθαγιάζει και τον Σταυρό και τον καταγλαΐζει με το άπλετο φως της άπειρης θείας αγάπης, της τέλει αγιότητας και της πλήρους δικαιοσύνης. Και από σύμβολο φρίκης καθιστά αυτόν χρυσό κρίκο του ουρανού και της γης και τον μεταβάλλει έτσι σε ασφαλισμένο γεφύρι για εύκολη μετάβαση του ανθρώπου στην αιώνια μακαριότητα.

Είναι πράγματι, μεγάλο και τρομακτικό το πλήγμα που υφίσταται στον Σταυρό η ανθρώπινη κακία. Και είναι μεγάλο και τρομακτικό το πλήγμα γιατί ο Σταυρός του Χριστού σημειώνει το τέλος του κόσμου της αμαρτίας και γίνεται η αρχή της παλιγγενεσίας του ανθρώπου. Πάνω σ' Αυτόν βρίσκουν την οριστική και τέλεια καταδίκη τους ο ανθρώπινος εγωϊσμός και η υλιστική και κτηνώδης ιδεολογία του κόσμου. Αντίθετα η αγάπη προς όλους, η συγγνώμη, η ανεξικακία, η ταπεινοφροσύνη και η αυταπάρνηση μαζί με πολλές άλλες ουράνιες αρετές, από τον Σταυρό διαχέονται στις ανθρώπινες ψυχές για να ιδρύσουν πάνω στην γη το κράτος του χριστιανικού πολιτισμού και της ευαγγελικής ηθικής ωραιότητας.

Το κράτος του Σταυρωμένου αιώνιου Βασιλιά μας, δεν περιορίζεται μόνο στα στενά όρια των Ιεροσολύμων και της Παλαιστίνης. Εξέρχεται πιο πέρα από αυτά και επιτελεί θαυμάσιες κατακτήσεις στις καρδιές όλων των ανθρώπων. Η Ασία και η Ευρώπη, η Αθήνα και η Ρώμη, προσφέρουν την προσκύνηση και την λατρεία τους στον κατάδικο του Γολγοθά. Δεν έχει στέμμα ο Σταυρωμένος Λυτρωτής και Βασιλιάς μας. Αντί για στέμμα φορεί στην κεφαλή ένα αγκάθινο στεφάνι. Δεν κρατά σκήπτρο. Αντί αυτού έχει μόνο καλάμι στο δεξί Του χέρι. Δεν φέρει βασιλική πορφύρα. Αντί αυτής φορεί κόκκινη χλαμύδα. Δεν ακούει επαίνους, αλλά χλευασμούς. Δεν δέχεται φιλήματα αγάπης, αλλά πτυσίματα ντροπής. Και το τέλος Του; Είναι τέλος κακούργου. Πεθαίνει κατάδικος περιφρονημένος για να αναδειχθεί δια μέσου των αιώνων νικητής και θριαμβευτής. Οι προσκυνητές Του αυξάνουν συνεχώς. Οι λατρευτές Του πολλαπλασιάζονται. Ο Σταυρωμένος Κύριος βασιλεύει και η βασιλεία Του κατακτά αδιάκοπα έδαφος στις καρδιές των ανθρώπων, παρά τον πόλεμο και την αντίδραση μιας μερίδας από αυτούς. Η μερίδα αυτή των ανθρώπων που είναι οι εχθροί Του, Τον διαβάλλει, Τον ατιμάζει και Τον πολεμά. Τον πολεμά και τον διώκει άγρια. Οι Φαρισαίοι Τον αποκαλούν πλάνο και αγύρτη. Οι αρχιερείς του εβραϊκού λαού Τον κηρύττουν σφετεριστή των δικαιωμάτων του Θεού. Ο Νέρων ορκίζεται να Τον εξοντώσει. Ο Τραϊανός συστηματοποιεί τον διωγμό εναντίον Του. Ο Δέκιος ορύεται, ο Διοκλητιανός λυσοά. Ο Άρειος αμφισβητεί την θεότητα Του και συνταράσσει την Εκκλησία για ένα αιώνα. Ο Ιουλιανός ο παραβάτης μελετά και αποφασίζει και ενεργεί την εξάλειψη του ονόματός Του. Οι λόγιοι και οι επιστήμονες εν ονόματι της επιστήμης και του ορθού λόγου επιτίθενται εναντίον Του. Ο Γάλλος Ρενάν χλευάζει και εμπαιξεί κατά τον χυδαιότερο τρόπο την θεότητα του Σταυρωμένου Κυρίου μας. Ο Γερμανός Στράους αρνείται να Τον προσκυνήσει. Οι πλανώμενοι και μεγαλόσχημοι εχθροί Του, αρχαίοι και νέοι, βάλλουν ακατάπαυστα εναντίον Του με τα

βέλη της απιστίας και της πλάνης. Παρά δε τον λυσιώδη αγώνα που διεξάγουν εναντίον Του, ο Σταυρωμένος Λυτρωτής μας ζει. Διαφεύγει τις συκοφαντίες των Εβραίων και ντροπιάζει τους σοφούς του κόσμου. Μωραίνει τους δήθεν συνετούς και συντρίβει τους εχθρούς Του και τους καθιστά υποπόδιο των ποδών Του.

Αυτό αποδεικνύει ότι ο Σταυρωμένος Λυτρωτής μας είναι δύναμη, δύναμη Θεού. Δεν είναι απλός άνθρωπος, αλλά Θεός τέλειος και αληθινός, αφού καμιά δύναμη και καμιά σοφία και επιστήμη και μάθηση δεν μπόρεσε να σείσει το κράτος Του και να εξαλείψει το όνομά Του. Το μνημόσυνο άλλων μεγάλων και τρανών του κόσμου εξαφανίστηκε. Οι κατακτήσεις τους απωλέσθησαν. Το κράτος τους κατέρρευσε. Ο Σταυρωμένος όμως βασιλεύει και εκτείνει ακατάπαυστα το κράτος της βασιλείας Του. Δεν πρέπει λοιπόν να απομένει έστω και η ελάχιστη αμφιβολία για την δύναμη του Σταυρού. Ας μαίνονται οι νεώτεροι Νέρωνες και ας πληθαίνουν οι εχθροί Του. Ας βεβηλώνουν τον Σταυρό Του, τις Εκκλησίες Του οι βάρβαροι και άπιστοι κατακτητές των ιερών χωμάτων μας. Δεν θ' αργήσει η μέρα που και αυτοί θα ακούσουν «το είναι σκληρό για σε να κλωσάς πάνω στα σιδερένια καρφιά των βουκέντρων», χωρίς βέβαια να υπάρχει και γι' αυτούς η ελπίδα του ελέους του Θεού.

Όμως, όπως πάντοτε έτσι και σήμερα, ο Σταυρός του Κυρίου αποτελεί πηγή δύναμης. Ο Σταυρωμένος Κύριος για μας τους πιστούς είναι «Δύναμη Θεού» (Α' Κορ. Α' 23). Η αήττητη δύναμή Του που έλαμψε στον Γολγοθά και που θεμελιώθηκε πάνω στον Σταυρό, δωρίζεται σήμερα, δια μέσου των Ιερών Μυστηρίων της Εκκλησίας σε κάθε πιστό. Με την δύναμή Του αυτή γινόμαστε και εμείς δυνατοί και τρέπουμε σε φυγή τον διάβολο. Γιατί, ο μισάνθρωπος διάβολος φρίττει μπροστά στην σταυρική θυσία του Κυρίου και πρέπει να ξέρουμε ότι με την δύναμή Του η ψυχή μας ελευθερώνεται από τα πάθη και προοδεύει στην αρετή. Με την δύναμη του Σταυρωμένου αποκτούμε την δύναμη εκείνη ώστε να μπορέσουμε και εμείς να ανεβούμε το ένα μετά το άλλο όλα τα σκαλοπάτια που οδηγούν στον ουρανό. Και πρέπει αυτό να το καταλάβουμε όλοι, ότι δεν έχουμε άλλο στήριγμα και άλλη καταφυγή. Η σταυρική θυσία είναι το θεμέλιο που στηρίζονται οι ελπίδες μας τόσο για το πρόσκαιρο, όσο και για το αιώνιο μέλλον μας.

Αδελφοί μου! Εκείνο που πρέπει σήμερα να επισημάνουμε είναι ότι τα τελευταία χρόνια, που θα μπορούσαν να αποκληθούν χρόνια αποστασίας και υποβάθμισης της πίστης, ο Σταυρός δεν έχει την πρώτη θέση στις καρδιές μας και τούτο είναι εξόχως επικίνδυνο τόσο για τον καθένα μας ξεχωριστά, όσο και για το έθνος ολόκληρο. Γι' αυτό και χρειάζεται αναβαπτισμός στις μεγάλες ηθικές αξίες και βαθειά πίστη στο Χριστό και στον Σταυρό του. Πηγή χαρισμάτων είναι ο Πανσεβάσμιος Σταυρός. Πηγή ανεξάντλητος από την οποία αναβλύζουν συνεχώς τα νάματα της Θείας Χάριτος. Γι' αυτό καλό θα είναι, στις δύσκολες μέρες που ζούμε σήμερα να καταφεύγουμε σ' Αυτόν με πίστη για να ανακουφιζόμαστε και να παίρνουμε τόνωση στον δρόμο της ζωής μας. Να παίρνουμε νέες δυνάμεις, για να συνεχίσουμε την πορεία μας, φορτωμένοι ο καθένας μας με τον σταυρό του και να ακολουθούμε Εκείνον που υψώθηκε στον Σταυρό για να μας χαρίσει την αιώνια λύτρωση και μακαριότητα. Είθε η εφετινή επέτειος της Ύψωσής Του να αποτελέσει κίνητρο για ένα τέτοιο αναβαπτισμό.

Ηγούμενος Χρυσορροϊατίσης Διονύσιος

ΚΥΡΙΑΚΗ ΜΕΤΑ ΤΗΝ ΥΨΩΣΗ ΤΟΥ ΤΙΜΙΟΥ ΣΤΑΥΡΟΥ

Απόστολος: Γαλ. β' 16 - 20

Ευαγγέλιον: Μαρκ. η' 34 - θ' 1

21 Σεπτεμβρίου 2014

«Οστις θέλει οπίσω μου ακολουθείν, απαρνησάσθω εαυτόν και αράτω τον σταυρόν αυτού, και ακολουθείτω μοι.»

Δύο οι προϋποθέσεις για όποιον θέλει ειλικρινά να με ακολουθεί, λέγει ο Κύριος, αγαπητοί μου. Όποιος θέλει να είναι πιστός ακόλουθος, οπαδός του Χριστού, πρέπει να απαρνηθεί τον εαυτόν του, δηλαδή κάθε τι που τον κρατά δέσμιο μακριά από τον Χριστό. Αυτό δεν φαίνεται να είναι δύσκολο, αν το περάσει κάποιος επιπόλαια. Είμαστε όλοι δεμένοι με πολλές συνήθειες που δύσκολα δεχόμαστε να τις αλλάξουμε. Πολλές από αυτές, πολύ ή λιγότερο δεν συμφωνούν με τον νόμο του Θεού. Είναι όμως εύκολες και ευχάριστες. Μας παρασύρουν σε ολισθηρούς δρόμους και δεν έχουμε μόνοι μας, την δύναμη να περιορίσουμε τον κατήφορο που μας οδηγούν και να σταματήσουμε την λανθασμένη αντιμετώπιση των καθημερινών μας προβλημάτων.

Η δεύτερη προϋπόθεση όμως έχει ιδιαίτερο βάρος πραγματικό και συμβολικό. Ο Κύριος μας, φορτώθηκε τον βαρύ σταυρό Του, πηγαίνοντας στον χώρο του μαρτυρίου Του. Ο σταυρός όμως αυτός ήταν όλο εκείνο το φορτίο των αμαρτιών μας που σήκωσε για χάρη μας. Αν λοιπόν, αγαπητοί μου αδελφοί, Εκείνος φορτώθηκε τις αμαρτίες μας και δέχτηκε τον αιμωτικό σταυρικό θάνατο, μετά τα φοβερά βασανιστικά άγια πάθη Του, τι πρέπει εμείς να κάνουμε; Να αποβάλουμε τον κακό μας εαυτό.

Σκεφτείτε ακόμη, αγαπητοί μου, ότι ο σταυρός αποτελεί το σύμβολο της θρησκείας μας. Τον βρίσκουμε παντού, μπροστά μας. Είναι αυτό το ιερό σύμβολο που μας χαρακτηρίζει. Είμαστε Χριστιανοί όταν φέρουμε τον σταυρό. Συνηθίζουμε να λέμε στις καθημερινές συζητήσεις: Αυτός κουβαλά τον σταυρό του για χαρακτηρίσουμε τα ανυπέρβλητα ή πολύ σοβαρά προβλήματα που έχει στη ζωή του. Είναι δύσκολη η ζωή μας, αγαπητοί μου. Είναι κοινό μυστικό ότι πολλά προβλήματα βρίσκουμε καθημερινά μπροστά μας. Γιαυτό ζητούμε την βοήθεια του Εσταυρωμένου. Συνήθως υπάρχουν περισσότεροι από ένας τρόποι, να τα αντιμετωπίσουμε. Υπάρχουν οι εύκολοι τρόποι, που χωρίς πολλή σκέψη, χωρίς προβληματισμούς, τους προτιμούμε. Φέρνουν άμεσα και ευχάριστα αποτελέσματα. Επιδεικνύουμε και στους άλλους τα κατορθώματά μας και τους παροτρύνουμε να μας μιμηθούν. Και το κάνουν χωρίς πολλή συζήτηση. Άραγε πόση σχέση έχουν αυτές οι επιλογές μας με τον νόμο του Θεού. Το σκεφτήκαμε; Μήπως θα έπρεπε πριν επιλέξουμε την εύκολη λύση να την μελετήσουμε σε βάθος. Να δούμε τα υπέρ και τα κατά. Και κυρίως να δούμε αν συμβαδίζουν με το θέλημα του Θεού. Και να ζητήσουμε τη βοήθειά Του. Να αναλύσουμε με προσοχή, μήπως οι πράξεις ενοχλούν, μήπως βλάπτουν τους άλλους ανθρώπους. Ή ακόμη αν παραδειγματίζουν και παρασύρουν αδύνατους χαρακτήρες να μιμηθούν πράξεις που δεν χαρακτηρίζονται για την ηθική τους βάση. Κοντά στις ύποπτα εύκολες λύσεις, υπάρχουν και οι δύσκολες. Απαιτούν κόπο, χρόνο και θυσίες. Γιαυτό κάποιος διερωτώνται γιατί αυτές και όχι τις άλλες. Και κάποτε μας κοροϊδεύουν γιατί δεν προτιμήσαμε τα εύκολα. Με πίστη στη βοήθεια του Θεού επιλέγουμε συνειδητά τα δύσκολα. Επιλέγουμε και εκείνα που μας καταπονούν. Επιλέγουμε το καθήκον που μας επιβάλλει ο θείος νόμος. Θα χρειαστεί να θυσιάσουμε ευχάριστες συνήθειες. Να περιορίσουμε την καλοπέραση μας. Να στερηθούμε υλικά ή και την ησυχία μας για τον πλησίον μας. Για τον πιστό δεν υπάρχει περιορισμός θυσιών. Για κάποιους οι θυσίες μπορεί να είναι και αυτή η ζωή τους ακόμη. Τέτοια παραδείγματα δεν υπήρξαν μόνο στους πρώτους χριστιανικούς χρόνους, αλλά

ακόμη και σήμερα ακούμε να καταδικάζονται και να θανατώνονται άνθρωποι για τη χριστιανική τους πίστη. Και σημειώνει η σημερινή περικοπή: «ὅς δ' ἂν ἀπολέσῃ τὴν ἑαυτοῦ ψυχὴν ἕνεκεν ἐμοῦ καὶ τοῦ εὐαγγελίου, οὗτος σώσει αὐτήν». Σαφῆς ἡ διαβεβαίωση τοῦ Κυρίου μας. Ἄν κάποιος θυσιάσει τὴν πρόσκαιρη ζωὴ του γιὰ τὸν Χριστὸ καὶ γιὰ τὴν πίστη του, αὐτὸς θὰ τὴν σώσει στὴν αἰωνιότητα. Ὅλη μας ἡ ζωὴ θὰ πρέπει νὰ σχεδιάζεται καὶ νὰ οργανώνεται, ἐνῶ ἡ σκέψη μας θὰ κατευθύνεται στὸ αἰώνιο μέλλον μας. Ἡ ἀντιμετώπιση αὐτὴ θὰ μας ἀπαλλάσσει ἀπὸ πολλές στενοχώριες, ἀφοῦ θὰ ἐμπιστευόμαστε στὸ Θεό. Χωρὶς νὰ παύσουμε νὰ ἐνδιαφερόμαστε γιὰ τὴν ἀντιμετώπιση τῆς καθημερινότητος μετὰ τὰ πολλὰ καὶ ποικίλα προβλήματα, δὲν θὰ ξεχνούμε ὅτι ὁ σκοπὸς μας εἶναι ἀλλοῦ. Καὶ αὐτὸ θὰ εἰρηνεύει τὴν ψυχὴ μας γιὰτὶ θὰ νοιώθουμε ὅτι δὲν εἴμαστε μόνοι μας στὸν ἀγῶνα μας. Ἐχομε βοηθὸ καὶ συμπαραστάτη τὸν Κύριο μας. Ἀμήν.

Δ.Γ.Σ.

ΚΥΡΙΑΚΗ Α' ΛΟΥΚΑ

Απόστολος: Β' Κορ. 8' 6-10

Ευαγγέλιο: Λουκ. ζ' 1-11

28 Σεπτεμβρίου 2014

«Έξελθε απ' εμού, ότι ανήρ αμαρτωλός ειμι, Κύριε»

Ο Πέτρος, αγαπητοί αδελφοί, επρόκειτο ύστερα από λίγο να ενωθεί με τον Χριστό για πάντα. Η καρδιά του είχε ήδη πιαστεί στο αγκίστρι της Χάριτος. Κι όμως, τα πρώτα λόγια που ανεβαίνουν στα χείλη του, είναι λόγια αποπομπής και απωθήσεως.

Καταλαβαίνοντας μονομιάς, από το ξαφνικό, θαυμαστό γέμισμα των δικτύων, ποιος πραγματικά ήταν ο επιβάτης εκείνος της ψαρόβαρκάς του, ο Σίμων Πέτρος νοιώθει την ανάγκη να τον παρακαλέσει να βγει απ' αυτή. Το πρώτο που αντιλαμβάνεται όποιος έλθει σε επαφή με τον Θεό, είναι η ίδια του η αναξιοσύνη και αμαρτωλότητα. Κι ενώ φαίνεται ότι ο ποθητότατος Ιησούς πρέπει να αγκαλιαστεί αμέσως, η καρδιά που τον ανακαλύπτει και τον αγαπά, τον σπρώχνει στην αρχή μακριά.

Τα μισοσάπια σανίδια, όπου πατά ο Ιησούς, είναι τόπος ανάξιος για να τον υποβαστάζουν. Ανήκουν στον Πέτρο και μοιάζουν, στα μάτια του φτωχού ψαρά, τόσο πολύ με την ψυχή το. «Έξελθε απ' εμού, Κύριε, - του λέγει - ότι ανήρ αμαρτωλός ειμί». Η ίδια αιτία, που κάνει τον Ιησού να βρίσκεται εκεί, η ίδια κάνει τον Κηφά να λέγει στον Ιησού να φύγει. Ο Υιός του Θεού βρίσκεται εκεί ακριβώς γιατί ο Πέτρος είναι αμαρτωλός. Γιατί είχε έλθει στον κόσμο; Για να ζητήσει και να σώσει το απολωλός. Αλλά και ο Πέτρος, ακριβώς επειδή νοιώθει τον εαυτό του αμαρτωλό, αποδιώχνει τον Άγιο και Αναμάρτητο. Τι παράδοξη, αλλά και τι δικαιολογημένη, αγαπητοί αδελφοί, αυτή η στάση του Πέτρου! Όποιος αληθινά μετανοεί και αναγεννάται, δεν βιάζεται να ανοίξει οικειότητα με τον Χριστό. Στέκεται μακριά, όπως στάθηκε μακριά και ο τελώνης της παραβολής, στην παράμερη γωνιά του φόβου, της συντριβής, της προετοιμασίας, των δακρύων, των αναστεναγμών. Δεν προχωρεί, δεν κάνει βήματα αλόγιστα και επιπόλαια. Υποχωρεί και συμμαζώνεται. Βρίσκεται στην αρχή της σοφίας - της αληθινής γνώσεως του Θεού - και η αρχή αυτή δεν κυριαρχείται από άλλο αίσθημα παρά από τον φόβο του Κυρίου και την ταπείνωση.

Στα θεμέλια της αναγεννήσεως, που ανοίγει η μετάνοια, συναντάς τον φόβο του Θεού και την ταπείνωση, που φαίνονται σαν να απωθούν τον Χριστό. Αλλά το δικό τους «έξελθε» είναι στη γλώσσα του Πνεύματος, στη γλώσσα που εννοεί ο Θεός, το γνήσιο «ελθέ».

Υπάρχει, αγαπητοί αδελφοί, ένα σύστημα κανόνων καλής συμπεριφοράς στις σχέσεις μας με τον Θεό. Συμπεριφοράς όχι επιφανειακής, αλλά εσωτερικής. Δεν είναι σωστό ούτε φυσικό, σ' όποιον αληθινά μετανοεί, να πει στον Θεό «έλα», «μείνε κοντά μου», όταν έλθει. Πριν απ' αυτό, έχει τη θέση του το «έξελθε απ' εμού», που είπε ο Σίμων Πέτρος.

Ποιος είμαι εγώ που επισκέπτεσαι, Κύριε; Είμαι ένα τίποτε και μάλιστα ένα δυσώδες και βεβροβρωμένο τίποτε. Πώς να σε κρατήσω, να σε φιλοξενήσω, να συνοικήσω μ' εσένα, χωρίς προηγουμένως να πλυθώ καλά με τα δάκρυα μου; Έρχεσαι ακριβώς γι' αυτόν τον σκοπό, για να με κάμεις καθαρό. Αλλά εφόσον δεν είμαι ακόμη, πώς να σε υποδεχτώ, τον Πανάγιο και Άωμο; Δεν είμαι άξιος να εισέλθεις κάτω από τη στέγη της ψυχής μου. Δος μου μονάχα τον φόβο σου, την ταπείνωση και την πολύ μετάνοια, ώσπου να αποκτήσω μ' αυτά το ένδυμα γάμου, τον λευκό χιτώνα της ανανήψεως. Κι έτσι, τότε, θα είναι φυσικό να βρίσκομαι κοντά σου, να είμαι οικείος σου.

Δεν εισάκουσε ο Ιησούς την παράκληση του Πέτρου. Δεν βγήκε από το πλοίο, αλλά έμεινε και συνήψε εκεί τον αρραβώνα αυτής της ψυχής μαζί του. Την κάλεσε, μάλιστα, πολύ ψηλά. Κάλεσε τον Πέτρο για απόστολο του. Και συγκρόνωνς, τίμησε με ανάλογο

τρόπο και τον τόπο που ιδιοκτήτης του ήταν ο Πέτρος. Μετέβαλε το σαθρό καϊκι σε άμβωνα και καθισμένος στην κουπαστή του μίλησε στον όχλο, που βρισκόταν στην ακρογιαλιά.

Με το να του πεις το ταπεινό και συντηριμμένο «έξελθε απ' εμού», δεν σημαίνει ότι μπορείς να ανακόψεις τη φόρα του Χριστού προς εσένα, να αναχαιτίσεις την είσοδο του στην ψυχή σου. Ίσα – ίσα, αυτή η παράκληση είναι η καλύτερη πρόσκληση, που τον κάνει να μπει και να μείνει για πάντα. Αυτά τα λόγια – αυτή τη συναίσθηση που εκφράζουν – περιμένει, για να μας αναγνωρίσει δικούς του και να μας γεμίσει με τα υπερφυή δώρα της Χάριτός του.

Όπως συμπεριφέρθηκε στον Πέτρο, συμπεριφέρεται και στον καθένα μας. Αν μιμηθούμε τον φτωχό εκείνο ψαρά της Καπερναούμ, που έγινε ο κορυφαίος των μαθητών του.

Ας ακούσουμε, λοιπόν, αγαπητοί αδελφοί, το σάλπισμα που μας απευθύνεται από το σημερινό ευαγγελικό ανάγνωσμα. Είναι ένα σάλπισμα όχι προελάσεως, αλλά υποχωρήσεως. Ας ξαναρχίσουμε τον χριστιανικό μας βίο από την αρχή, που ίσως δεν την κάναμε καλά. Ας μάθουμε να στεκόμαστε μακριά από τον Θεό, για να μπορέσουμε έτσι αληθινά να βρεθούμε κοντά του. Δηλαδή, ας συναισθανθούμε βαθιά την αναξιοσύνη μας και την ενοχή μας κι ας περάσουμε στην αγάπη του Θεού μέσα από τη μοναδική θύρα που βγάζει εκεί: μέσα από τον φόβο του Κυρίου.

Γιώργος Σαββίδης

ΓΡΗΓΟΡΙΟΥ ΝΥΣΣΗΣ ΛΟΓΟΣ Η΄

«Μακάριοι όσοι καταδιώκονται εξαιτίας της δικαιοσύνης γιατί είναι δική τους η βασιλεία των ουρανών»

Η σειρά της υψηλής διδασκαλίας αυτών των μαθημάτων τοποθετεί στον όγδοο βαθμό την ανάπτυξη του ρητού αυτού. Εγώ νομίζω ότι είναι καλό να εξηγήσουμε πρώτα ποιο είναι το μυστήριο της 'όγδοης' στον Προφήτη που προτάσσεται σε δυο ψαλμούς, καθώς και τι είναι ο μακαρισμός και η νομοθεσία της περιτομής, που φυλάγονται στο νόμο για την όγδοη ημέρα. Ίσως έχει ο αριθμός αυτός κάποια συγγένεια με τη μακαριότητα της όγδοης, μακαριότητας που σαν κορυφή όλων των μακαρισμών βρίσκεται στο ανώτατο σημείο της αγαθής ανάβασης. Γιατί κι εκεί ο Προφήτης με το αίνιγμα της ογδότης δηλώνει την αναστάσιμη ημέρα και ο καθορισμός δίνει ένδειξη την επάνοδο του ανθρώπου που μολύνθηκε στην καθαρότητα και την αληθινή φύση του· η περιτομή πάλι εννοεί την αποβολή των νεκρών δερμάτων, που ντυθήκαμε μετά την παρακοή όταν είχαμε γυμνωθεί από τη ζωή. Και εδώ η μακαριότητα της ογδότης περιέχει την αποκατάσταση στους ουρανούς όσων είχαν εκπέσει στη δουλειά και ανακλήθηκαν πάλι από τη δουλειά στη βασιλεία.

«Μακάριοι», λέει, «είναι όσοι καταδιώχτηκαν για χάρη μου· γιατί σ' αυτούς ανήκει η βασιλεία των ουρανών». Αυτό είναι το πέρας των αγώνων που είναι αρεστοί στο Θεό, το βραβείο των αγώνων, το έπαθλο των ιδρώτων, να αξιωθούν τη βασιλεία των ουρανών. Η ελπίδα της ευτυχίας δεν περιπλανιέται γύρω από άστατα και μεταβαλλόμενα πράγματα. Γιατί για όσα μεταβάλλονται και αλλοιώνονται είναι ο γύρω από τη γη χώρος. Όσον αφορά εκείνα που φαίνονται και εκδηλώνονται στον ουρανό δεν γνωρίζουμε κανένα που να μην είναι ίδια πάντοτε και όμοια με τον εαυτό του, αλλά στον ουρανό τα πάντα προχωρούν κατά σειρά και τάξη και ακολουθία στο δικό τους δρόμο. Βλέπεις λοιπόν το υπερβολικό μέγεθος της δωρεάς; Δε χαρίζει τις μεγάλες αυτές δωρεές στα μεταβαλλόμενα, για να επηρεάσει τις αγαθές ελπίδες μας κάποιος φόβος μεταβολής, αλλά, υποσχόμενος βασιλεία των ουρανών, δείχνει ότι είναι αναλλοίωτη και πάντοτε η ίδια η δωρεά που ελπίζουμε.

Η απορία που μου γεννιέται από όσα λέμε είναι η εξής· πρώτα γιατί και στους δυο, τόσο στους φτωχούς στο πνεύμα όσο και σ' αυτούς που καταδιώκονται για χάρη του απονέμει το ίδιο βραβείο. Γιατί αυτοί που παίρνουν το ίδιο έπαθλο, αυτοί έχουν να δείξουν και τους ίδιους αγώνες. Έπειτα πως αφού διαχώρισε τους προς τα δεξιά και τους προς τ' αριστερά, τους καλεί στη βασιλεία των ουρανών, τιμώντας τους για διαφορετικούς λόγους; Γιατί μιλώντας εκεί για τη συμπόνια, τη μεταδοτικότητα των αγαθών και τη φιλαλληλία δεν αναφέρει καθόλου την πνευματική πτώχεια ούτε τον καταδιωγμό για χάρη εκείνου, μολονότι φαίνεται με την πρόχειρη εξέταση ότι αυτά διαφέρουν πολύ μεταξύ τους. Τι κοινό έχουν η πνευματική πτώχεια με το διωγμό; Ή αυτά πάλι κατά τι συμφωνούν με τα αποτελέσματα της συμπόνιας από αγάπη; Έδωσε τροφή κάποιος σ' αυτόν που πεινούσε ή φορέματα στο γυμνό ή φιλοξένησε στο σπίτι του τον οδοιπόρο ή πρόσφερε στον κατάκλειστο στο σπίτι του άρρωστο την κατάλληλη περιποίηση. Τι κοινό έχουν αυτά με την πτώχεια και την καταδίωξη, σύμφωνα με τον ορισμό των έργων αυτών; Αυτός περιποιείται τις συμφορές των άλλων· ενώ εκείνον και οι δυο, τόσο αυτός που είναι πτωχός όσο και ο καταδιωκόμενος έχουν ανάγκη από αυτούς που θα τους περιποιηθούν. Το τέλος όμως είναι ίδιο για όλους. Κατά τον ίδιο τρόπο δηλαδή οδηγεί στον ουρανό εκείνον που έγινε πτωχός στο πνεύμα κι αυτόν που καταδιώκεται για χάρη του και αυτούς που έδειξαν συμπόνια στο συνάνθρωπο τους. Τι θα απαντήσουμε στην απορία

αυτή; Ότι όλα συνδέονται μεταξύ τους συγκλίνοντας και συμφωνώντας στον ίδιο σκοπό. Και η πτώχεια είναι εύκολη να απολακτιστεί και η φιλοπτωχεία δεν είναι ξένη από την πτώχεια. Αλλά νομίζω είναι καλά να ερευνησουμε πρώτα το ρητό αυτό και έπειτα να εξετάσουμε τη συμφωνία και το νόημα όσων εκθέσαμε.

«Μακάριοι είναι όσοι καταδιώχτηκαν εξαιτίας της δικαιοσύνης». Από πού καταδιώχτηκαν και από ποιον; Η πρόχειρη θεώρηση μας πηγαιίνει στο στάδιο των μαρτύρων και υποδηλώνει το δρόμο της πίστης. Γιατί καταδίωξη εννοεί την έντονη επιδίωξη της ταχύτητας από εκείνον που τρέχει. Και μάλλον υπονοεί και τη νίκη στο τρέξιμο. Γιατί όποιος τρέχει δεν μπορεί να νικήσει αλλιώς, αν δεν αφήσει πίσω του αυτόν που τρέχει μαζί του. Επειδή λοιπόν, τόσο αυτός που τρέχει για το βραβείο της ουράνιας κλήσης όσο και αυτός που καταδιώκεται εξαιτίας του βραβείου από τον εχθρό, έχουν και οι δυο πίσω τους ο ένας τον ανταγωνιστή του και ο άλλος τον διώκτη του, και οι δυο αυτοί εκτελούν το δρόμο του μαρτυρίου και ενώ καταδιώκονται στους αγώνες της πίστης, ωστόσο δε συλλαμβάνονται, φαίνεται ότι το αποκορύφωμα της μακαριότητας που ελπίζουμε το πρόταξε στους τελευταίους λόγους σαν ένα στεφάνι. Είναι αληθινά μακάριο να καταδιώκεσαι για χάρη του Κυρίου. Για ποιο λόγο; Επειδή το να εκδιώκεσαι από το κακό γίνεται αιτία να βρεθείς στο αγαθό. Η απομάκρυνση δηλαδή από το πονηρό, γίνεται αφορμή να σημειωθεί το αγαθό. Και αγαθό και ανώτερο από κάθε αγαθό είναι ο ίδιος ο Κύριος, προς τον οποίο σπεύδει αυτός που καταδιώκεται. Είναι λοιπόν αληθινά μακάριος όποιος χρησιμοποιεί τον εχθρό ως συνεργάτη του για το αγαθό. Επειδή η ζωή του ανθρώπου βρίσκεται στο σύνορο του αγαθού και του χειρότερου, όπως όποιος γλιστρήσει από την αγαθή και ουράνια ελπίδα πέφτει στο βάραθρο, έτσι και όποιος απομακρυνθεί από την περιοχή της αμαρτίας και απαλλαγεί από τη φθορά βαδίζει προς τη δικαιοσύνη και την αφθαρσία. Όστε η καταδίωξη που ασκούν οι τύραννοι κατά των μαρτύρων εμφανίζεται στο πρόχειρο κοίταγμα ότι είναι οδυνηρή στην αίσθηση, ενώ ο σκοπός όσων γίνονται υπερβαίνει κάθε μακαριότητα. Είναι καλύτερα όμως να καταλάβουμε το νόημα του λόγου με παραδείγματα.

Ποιος δε γνωρίζει πόσο θεωρείται βαρύτερο να σε επιβουλεύονται παρά να σ' αγαπούν; Αυτό ωστόσο που φαίνεται ως βαρύ και δύσκολο γίνεται συχνά σε πολλούς αιτία στη ζωή για ευτυχία, όπως μαρτυρεί ο λόγος για τον Ιωσήφ. Οι αδελφοί του τον επιβουλεύτηκαν και τον απομάκρυναν από τη συντροφιά τους και με την πώληση του έγινε βασιλιάς των επιβουλευτών του· δε θα έφτανε ίσως σε τόσο μεγάλο αξίωμα, αν δεν του άνοιγε το δρόμο προς τη βασιλεία ο φθόνος, μ' εκείνη την επιβουλή. Όπως λοιπόν αν προέλεγε στον Ιωσήφ κάποιος που γνώριζε το μέλλον ότι θα σε επιβουλεύουν και θα γίνεις μακάριος, έτσι στα πρόχειρα δε θα φαινόταν πιστευτός σε όποιον τον άκουγε και θα πρόσεχε το άμεσο κακό. Γιατί δε θα φανταζόταν ότι είναι δυνατό από κακή προαίρεση να προέλθει αγαθό τέλος. Έτσι λοιπόν κι εδώ. Ο διωγμός που εξεγείρουν οι τύραννοι κατά των πιστών, επειδή προκαλεί μεγάλο πόνο στις αισθήσεις, κάνει δύσκολα αποδεκτή στους πιο σαρκικούς την ελπίδα της βασιλείας μέσω των οδυνηρών. Αλλά ο Κύριος μη λαμβάνοντας υπόψη την σαθρότητα της ανθρώπινης φύσης, προαναγγέλλει στους πιο ασθενείς ποιο είναι το πέρας του αγώνα τους, ώστε με την ελπίδα της βασιλείας να αντιμετωπίσουν εύκολα τον πρόσκαιρο πόνο των οδυνηρών.

Γι' αυτό λοιπόν χαιρέται ο μεγάλος Στέφανος που τον περικύκλωσαν και τον λιθοβολούσαν και σαν μια ευχάριστη δροσιά δέχεται το σώμα το αλλεπάλληλο χαλαζοβολητό από πέτρες, ανταμείβοντας με ευλογίες τους μιαιρούς φονείς του ζητώντας στην προσευχή του να μη ληφθεί υπόψη η αμαρτία τους. Γιατί και την υπόσχεση είχε ακούσει και την ελπίδα είδε ότι συμφωνούσε με όσα του συνέβηκαν. Επειδή είχε ακούσει ότι όποιοι καταδιώκονται για χάρη του Κυρίου εισέρχονται στη βασιλεία των ουρανών, είδε με τα μάτια του την ώρα του διωγμού του αυτό που προσδοκούσε. Ενώ αυτός έκανε την ομολογία του, του φανερώνεται αυτό που έλπιζε, ανοίγει ο ουρανός,

σκύβει από τον υπερκόσμιο χώρο η θεία δόξα επάνω στον αγώνα του αθλητή, ο ίδιος εκείνος για τον οποίο ο αθλητής μαρτυρούσε. Η στάση του αγωνοθέτη δηλώνει με σύμβολο τη συμμαχία του με τον αγωνιζόμενο, για να μάθουμε με αυτό ότι ο ίδιος είναι και αυτός που ορίζει τους αγώνες και εκείνος που συμπαρατάσσεται με τους αγωνιστές του κατά των αντιπάλων τους. Ποιος θα μπορούσε λοιπόν να είναι πιο μακάριος από εκείνον που καταδιώκεται για χάρη του Κυρίου, που έχει το προνόμιο να έχει συναγωνιστή του τον αγωνοθέτη;

**(ΠΑΤΕΡΙΚΑΙ ΕΚΔΟΣΕΙΣ
«ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ Ο ΠΑΛΑΜΑΣ»
ΓΡΗΓΟΡΙΟΥ ΝΥΣΣΗΣ ΕΡΓΑ
ΤΟΜΟΣ 8ος ΣΕΛ. 271-279)**

ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΕΣ ΚΑΙ ΚΗΡΥΓΜΑΤΑ

ΠΑΝΙΕΡΩΤΑΤΟΥ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΟΥ ΠΑΦΟΥ κ.κ. ΓΕΩΡΓΙΟΥ

Δευτέρα	1 Σεπτεμβρίου (Εσπερινός)	ΜΗΛΙΑ
Τρίτη	2 Σεπτεμβρίου	ΠΕΡΙΣΤΕΡΩΝΑ
Παρασκευή	5 Σεπτεμβρίου(Εσπερινός)	ΛΕΜΟΝΑ
Κυριακή	7 Σεπτεμβρίου	ΚΑΘΗΚΑΣ
Κυριακή	7 Σεπτεμβρίου (Εσπερινός)	ΧΛΩΡΑΚΑ
Δευτέρα	8 Σεπτεμβρίου	ΛΥΣΟΣ
Σάββατο	13 Σεπτεμβρίου(Εσπερινός)	Ι.Μ. ΣΤΑΥΡΟΥ ΜΙΝΘΗΣ
Κυριακή	14 Σεπτεμβρίου	ΟΜΟΔΟΣ
Παρασκευή	19 Σεπτεμβρίου(Εσπερινός)	ΠΙΣΣΟΥΡΙ
Κυριακή	21 Σεπτεμβρίου	ΓΑΛΑΤΑΡΙΑ
Παρασκευή	26 Σεπτεμβρίου	ΠΡΑΣΤΕΙΟ ΑΥΔΗΜΟΥ
Κυριακή	28 Σεπτεμβρίου	Ι. Μ. ΑΓ.ΝΕΟΦΥΤΟΥ

ΘΕΟΦΙΛΕΣΤΑΤΟΥ ΕΠΙΣΚΟΠΟΥ ΑΡΣΙΝΟΗΣ κ. ΝΕΚΤΑΡΙΟΥ

Δευτέρα	1 Σεπτεμβρίου (Εσπερινός)	ΠΕΡΙΣΤΕΡΩΝΑ
Τρίτη	2 Σεπτεμβρίου	ΠΕΡΙΣΤΕΡΩΝΑ
Κυριακή	7 Σεπτεμβρίου	ΛΑΡΝΑΚΑ
Κυριακή	7 Σεπτεμβρίου (Εσπερινός)	ΘΕΛΕΤΡΑ
Δευτέρα	8 Σεπτεμβρίου	ΓΙΟΛΟΥ
Κυριακή	14 Σεπτεμβρίου	ΣΤΑΥΡΟΣ ΨΩΚΑΣ
Κυριακή	21 Σεπτεμβρίου	ΠΕΓΕΙΑ
Κυριακή	28 Σεπτεμβρίου	Ι. Μ. ΑΓ.ΝΕΟΦΥΤΟΥ

ΠΑΝΟΣΙΟΛΟΓΙΩΤΑΤΟΥ ΑΡΧΙΜΑΝΔΡΙΤΟΥ κ. ΤΥΧΙΚΟΥ

Παρασκευή	5 Σεπτεμβρίου (Εσπερινός)	ΑΝΩΓΥΡΑ
Σάββατο	6 Σεπτεμβρίου	ΛΕΜΟΝΑ
Κυριακή	7 Σεπτεμβρίου	ΣΑΛΑΜΙΟΥ
Κυριακή	7 Σεπτεμβρίου (Εσπερινός)	ΓΙΟΛΟΥ
Δευτέρα	8 Σεπτεμβρίου	Ι. Μ. ΣΑΛΑΜΙΩΤΙΣΣΗΣ
Σάββατο	13 Σεπτεμβρίου (Εσπερινός)	ΑΡΜΙΝΟΥ
Κυριακή	14 Σεπτεμβρίου	Ι. Μ. ΣΤΑΥΡΟΥ ΜΙΝΘΗΣ
Κυριακή	21 Σεπτεμβρίου	ΜΕΣΑΝΑ

ΚΗΡΥΓΜΑΤΑ ΘΕΟΛΟΓΟΥ

ΠΑΥΛΟΣ ΑΡΚΟΥ

Κυριακή 7 Σεπτεμβρίου : ΜΑΝΔΡΙΑ
Κυριακή 21 Σεπτεμβρίου: ΝΙΚΟΚΛΕΙΑ
Κυριακή 28 Σεπτεμβρίου: ΚΟΥΚΛΙΑ

ΥΠΕΥΘΥΝΟΙ ΣΥΝΤΑΞΗΣ: Θεόδωρος Αντωνιάδης Θεολόγος, Γεώργιος Σαββίδης, Θεολόγος, Δημήτριος Σμυρλής Θεολόγος, Φιλόλογος.

Όλο το περιεχόμενο του παρόντος δελτίου κηρυγμάτων μπορείτε να το βρείτε και στην ιστοσελίδα της Ιεράς Μητροπόλεως Πάφου: www.imparhou.org

ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΠΑΦΟΥ

ΜΗΝΙΑΙΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ

ΚΗΡΥΓΜΑΤΩΝ

Το πρώτον Αποστολικόν κήρυγμα εις την Πάφον

Πράξ. ιγ, 6-12

ΟΚΤΩΒΡΙΟΣ 2014

ΕΤΟΣ ΛΕ΄

ΑΡ.412

ΚΥΡΙΑΚΗ Β' ΛΟΥΚΑ

Απόστολος: Β' Κορ. στ' 16-18, ζ' 1

Ευαγγέλιο: Λουκ. στ' 31-36

5 Οκτωβρίου 2014

«Αγαπάτε τους εχθρούς υμών»

Το Ιερό Ευαγγέλιο που ακούσαμε σήμερα, αγαπητοί μου αδελφοί, είναι ένα μέρος από την περίφημη επί του Όρους Ομιλία του Κυρίου ημών Ιησού Χριστού. Και μολονότι μικρή αυτή η περικοπή, περιέχει ύψιστα διδάγματα για μας τους χριστιανούς. Και πρώτο είναι αυτό που ονομάστηκε «χρυσός κανόνας» της χριστιανικής ζωής και συμπεριφοράς. «Όπως θέλετε να σας συμπεριφέρονται οι άνθρωποι», μας λέει, «έτσι ακριβώς να συμπεριφέρεσθε κι εσείς σ' αυτούς». Μέσα από τις λίγες αυτές γραμμές αναπηδούν αλήθειες ύψιστης σημασίας και μέγιστης σπουδαιότητας. Αλήθειες που λύνουν κατά τρόπο τέλει το λεγόμενο κοινωνικό πρόβλημα με το οποίο ασχολούνται επί αιώνες σοφοί και νομοθέτες, χωρίς να επιτύχουν το επιθυμητό. Με τον ερχομό, όμως, του Κυρίου στον κόσμο και όσον αφορά στις σχέσεις μεταξύ μας, άρχισε να ισχύει μια νέα τάξη πραγμάτων. Δεν είναι πλέον αρκετές οι εκδηλώσεις της φυσικής καλοσύνης και ευγένειας. Τώρα δεν έχει και τόσο μεγάλη αξία να κάμνεις το καλό μόνο σε κάποιον που σε εκτιμά και σε αγαπά. Τώρα είναι αξιόλογη και θεάρεστη η διαγωγή σου, όταν αγαπάς και ευεργετείς ακόμα και τους εχθρούς σου. Γι' αυτό και η αγάπη προς τους εχθρούς είναι το άλφα και το ωμέγα της πίστης μας. Με την ευκαιρία αυτή, καλό θα είναι να δούμε κι εμείς σήμερα, ποια είναι η σημασία της αρετής αυτής και πως είναι δυνατό να την αποκτήσουμε.

Είναι αλήθεια ότι αμέτρητοι και αναρίθμητοι είναι οι νόμοι και οι διατάξεις που εθέσπισαν οι άνθρωποι για να ρυθμίσουν τις μεταξύ τους σχέσεις. Ο τελειότερος των σοφών της αρχαιότητας, ο περίφημος Σωκράτης, έφθασε στο σημείο να πει «ότι δεν πρέπει να εκδικείσαι και να μισείς αυτόν, που σε μισεί και θέλει το κακό σου». Δεν μπόρεσε όμως να διανοηθεί και να πει ότι πρέπει και να τον αγαπάς. Έκτοτε πάρα πολλοί ασχολήθηκαν και ασχολούνται μέχρι σήμερα με το θέμα αυτό. Αναρίθμητα τα άρθρα και τα διατάγματα που εψήφισαν και ψηφίζονται καθημερινά για να υπάρξει τάξη, ειρήνη, ευρυθμία και αρμονική συμβίωση στις διάφορες κοινωνίες. Πανδέκτες νόμων, κώδικες και καταστατικοί χάρτες, τελειοποιούνται κάθε τόσο και εκσυγχρονίζονται και τίθενται σ' εφαρμογή, για την εξασφάλιση και περιφρούρηση της ζωής, της τιμής, της περιουσίας και των δικαιωμάτων του ανθρώπου. Οι ειδικοί και νομομαθείς τα χάνουν μέσα στο λαβύρινθο αυτό και στον κυκεώνα των αμέτρητων νόμων. Και είναι λυπηρό ότι παρ' όλες τις προσπάθειες, τους μόχθους και τους κόπους τους τίποτε δεν κατόρθωσαν να κάμουν μέχρι τη στιγμή αυτή γιατί λείπει η αγάπη.

Όμως, το να αγαπούμε εκείνους που μας αγαπούν, μας λέει και πάλιν ο Κύριος, δεν έχει καμιά ιδιαίτερη αξία, αφού και οι αμαρτωλοί αγαπούν αυτούς που τους αγαπούν. Επίσης το να κάμνουμε καλό σ' εκείνους που μας ευεργετούν, είναι εύκολο και συνηθισμένο πράγμα. Άλλωστε και οι αμαρτωλοί κάμνουν το ίδιο πράγμα. Και ο Κύριος προχωρεί πέρα από αυτά. Αντίθετα, λει, εσείς ν' αγαπάτε τους εχθρούς σας, να κάμνετε το καλό και να δανείτε, χωρίς να περιμένετε να πάρετε πίσω τίποτα. Η εντολή αυτή είναι κάτι το πρωτόκουστο. Κάτι αντίθετο προς τα αισθήματα και τις τάσεις του φυσικού ανθρώπου, ο οποίος δεν μπορεί να την αποδεχθεί ούτε και να την κατανοήσει, εφ' όσον ζει έξω από την περιοχή της Θείας Χάριτος. Γιατί αυτός εννοεί και εφαρμόζει την πρωτόγονη δικαιοσύνη και τον νόμο της εκδίκησης και της ανταπόδοσης. Την εντολή αυτή της αγάπης, μόνο ο αναγεννημένος χριστιανός μπορεί να την εννοήσει και να την

εφαρμόσει στην πράξη. Και τούτο γιατί μόνο ο χριστιανός θεωρεί την αμαρτία σαν ασθένεια και τον αμαρτωλό σαν ασθενή, άξιο, όχι εκδίκησης, μίσους και ανταπόδοσης του κακού, αλλά επιείκειας, αγάπης, θεραπείας και συγχώρησης.

Είναι λυπηρό, που για μια μερίδα ανθρώπων, η σπουδαιότατη αυτή αρετή είναι ουτοπία. Για μας τους Χριστιανούς, όμως, όχι μόνο είναι ουτοπία αλλά εκεί όπου υπάρχει το πνεύμα του Θεού είναι και γίνεται πραγματικότητα. Γιατί η αγάπη είναι καρπός του Αγίου Πνεύματος (Γαλ. Ε' 22). Και όταν ο άνθρωπος διαποτίζεται με τη Χάρη του Αγίου Πνεύματος, έχει τη δυνατότητα να αγαπήσει και τον εχθρό του. Με την δύναμη του Αγίου Πνεύματος αποκτά την ψυχική δύναμη και το σθένος που απαιτούνται, για ν' ανεβεί την υψηλή αυτή και δύσβατη κορυφή. Κι εδώ, αξίζει να θυμηθούμε το παράδειγμα του Αγίου Πρωτομάρτυρος και Αρχιδιακόνου Στεφάνου. Ο Άγιος, όπως, γνωρίζουμε από τις Πράξεις των Αποστόλων, έδειξε τόσην αγάπη προς τους εχθρούς του, ώστε ενώ τον λιθοβολούσαν, προσευχόταν στο Θεό να μη λογαριάσει σ' αυτούς την αμαρτία αυτή (Πράξ. Ζ', 60). Και αυτό γιατί ο Άγιος ήταν ενωμένος με τη πηγή της δύναμης και του αγιασμού. Ήταν άνθρωπος πνευματικός και ακέραιος με την πλήρη έννοια των λέξεων. Και σαν τέτοιος εμπνεόταν από το Άγιο Πνεύμα σ' όλες τις εκδηλώσεις της ζωής του.

Το παράδειγμα του Αγίου Στεφάνου το μιμούνται κατόπιν και πολλοί άλλοι πανένδοξοι μάρτυρες και θεοφόροι Πατέρες και άγιοι της Εκκλησίας μας. Όλοι αυτοί παίρνουν δύναμη δια μέσου των Ιερών Μυστηρίων της Εκκλησίας μας από το Πανάγιο Πνεύμα και έχουν κάμει την αγάπη προς τους εχθρούς καθεστώς στη ζωή τους και πραγματικότητα, που προκαλεί θαυμασμό και αυτών των απίστων. Βέβαια, η θαυμαστή αυτή πραγματικότητα δεν προκαλείται μαγικά. Χρειάζεται προς τούτο και μεγάλη προσπάθεια από μέρους μας. Γιατί δεν είναι μόνο δώρο ουράνιο η αρετή. Είναι και κατόρθωμα του ανθρώπου. Κατόρθωμα ηρωϊκό που αρχίζει με τον πόλεμο κατά του εαυτού μας. Κατόρθωμα που απαιτεί γενναιότητα και αποφασιστικότητα και κόπο και αγώνα. Είναι ανάγκη να κτυπηθεί και να συντριβεί το εγώ, που θίγεται συνήθως και λυπείται και στεναχωρείται αμέσως με την εχθρική συμπεριφορά του άλλου. Μόνο όταν πέσει το οχυρό του εγωϊσμού, θα μπορέσουμε να αγαπήσουμε και τους εχθρούς μας.

Χρειάζεται, λοιπόν, υπομονητική και συστηματική καλλιέργεια της αυτοθυσίας και της αυταπάρνησης, για να πάρουμε κατόπιν και τον εύχυμο καρπό της αγάπης προς τους εχθρούς. Αν κατορθώσουμε, με την βοήθεια του Θεού, να μισήσουμε την ψυχή μας στον κόσμο αυτό (Ιωάνν. ΙΒ', 25). Αν δηλαδή μάθουμε τον εαυτό μας να μην επιζητεί παντού και πάντοτε την άνεση και την ευκολία του, αλλά να ευχαριστείται με τον αγώνα και τις θυσίες για τον Χριστό, τότε είναι πολύ πιθανό ότι θα δοκιμάσουμε κι εμείς τη γλυκύτατη χαρά, που χαρίζει η αρετή που λέγεται αγάπη προς τους εχθρούς.

Αδελφοί μου! Με θλίψη βλέπουμε ότι στις μέρες μας επικρατεί όχι ο Νόμος του Ευαγγελίου αλλά ο νόμος της ζούγκλας. Βλέπουμε το δίκιο του ισχυρού και το μίσος να βασιλεύουν, δυστυχώς και σ' αυτή την Ευρώπη, με αποτέλεσμα όλοι μας να έχουμε κυριευθεί από άγχος και αίσθημα ανασφάλειας. Το θλιβερό τούτο αποτέλεσμα της αποστασίας από τον Θεό, μας λέει ότι μόνο η δικαιοσύνη και η αγάπη, που ο Κύριος νομοθετεί, μπορούν να κάμουν ανθρώπινη και ειρηνική την ζωή μας. Ας ευχηθούμε, ο Πανάγαθος Θεός να φωτίσει τους ισχυρούς της γης να αλλάξουν νοοτροπία και να επικρατήσει στην γη η πολυπόθητη ειρήνη.

Ηγούμενος Χρυσορροιατίσσης Διονύσιος

ΚΥΡΙΑΚΗ Δ' ΛΟΥΚΑ

Απόστολος: Γαλ. β' 16 - 20

Ευαγγέλιον: Λουκ. η' 4 - 15

12 Οκτωβρίου 2014

Οι «υπό μεριμνών και πλούτου και ηδονών του βίου πορευόμενοι συμπνίγονται και ου τελεσφορούσι»

Τέσσερις κατηγορίες ανθρώπων παρουσιάζει η σημερινή παραβολή για τη σχέση μας με τον λόγο του Θεού, αγαπητοί μου αδελφοί. Με απλό και κατανοητό τρόπο περιγράφει ο Κύριος μας στην παραβολή του σπορέως που ακούσαμε σήμερα, τους τύπους αυτών των ανθρώπων.

Είναι μια μερίδα χριστιανών που σχεδόν αδιάφορα και μόνο για τους τύπους, ακούουν τον λόγο του Θεού αλλά η ζωή τους είναι συνυφασμένη με πράξεις αμαρτωλές, που μέσα στις οποίες έχουν συνηθίσει να ζουν, δεν τους αφήνουν να σκεφτούν σοβαρά και να ασχοληθούν με την ψυχή τους και το αιώνιο μέλλον τους.

Άλλοι πάλι εντελώς επιπόλαιοι και με χαρά δέχονται τον λόγο του Θεού. Δεν μπορούν να συλλάβουν το βαθύτερο νόημα και να το εφαρμόσουν στην καθημερινή τους ζωή. Δεν προχωρούν πιο πέρα. Ύστερα από λίγο ξέχασαν αυτά που άκουσαν. Ξέχασαν το καθήκον τους και έμειναν αμετάβλητοι, σαν να μην άκουσαν τίποτε.

Το τρίτο είδος των ανθρώπων που σημειώνει η παραβολή, είναι ίσως οι πολυπληθέστεροι. Δεν αδειάζουν. Δεν τους μένει χρόνος για να μελετήσουν τον θείο λόγο, να εμβαθύνουν σ' αυτά που άκουσαν. Τους απασχολεί η καθημερινότητα. Η βασανιστική μερίμνα. Τι θα κάνω σήμερα. Πως θα αντιμετωπίσω τα πολλά χρονίζοντα ή καινούργια προβλήματα. Δυστυχώς, αγαπητοί μου, ο σύγχρονος τρόπος ζωής, είναι τόσο σύνθετος, για να μη πω μπερδεμένος, που μας απασχολεί μέρα νύχτα. Η συνεχής προσπάθεια μας να κατακτήσουμε τον κόσμο, να κερδίσουμε περισσότερα αγαθά, να αποκτήσουμε γνώσεις, γνώσεις πολλές, δεν μας αφήνουν χρόνο να ασχοληθούμε και με την ψυχή μας. Η ψυχική μας υγεία δεν περιλαμβάνεται στα σχέδια μας. Ξεχνούμε να δούμε τον εαυτό μας. Και όχι μόνο όσον αφορά τη θρησκευτική ανάγκη της ψυχής μας, την ανάγκη οικοδόμησης μιας στενότερη σχέσης με τον Θεό. Γιατί αυτή η παραμέληση της ψυχής μας, στις λίγες στιγμές της ανάπαυσής μας, μας κάνει να συνειδητοποιούμε τη μοναξιά μας. Κι όμως ζούμε μόνοι ενώ συνωστιζόμαστε μέσα σε ένα πλήθος κόσμου που μας περιβάλλει. Είναι δραματική η κατάσταση του σύγχρονου ανθρώπου. Χάσαμε την απλότητα στην καθημερινή μας ζωή. Περιορίσαμε την ζωντανή επικοινωνία μας με τους άλλους. Οι διάφορες μορφές των πολυμέσων, μάς έχουν κυριολεκτικά κατακτήσει, ή μάλλον μας έχουν υποδουλώσει. Ζούμε σε ένα ψεύτικο, ιδεατό κόσμο, που σχεδόν δεν έχει σχέση με την πραγματικότητα. Εντονότερα παρακολουθούμε αυτό το γεγονός στη νέα γενιά, στα παιδιά μας, χωρίς δυστυχώς να μπορούμε να αντιδράσουμε,. Που να μείνει χρόνος να δούμε την ψυχή μας, τον εσωτερικό μας κόσμο. Τα καλύπτει όλα ένας κορνιαχτός από ήχους παράξενους, ξένες φωνές, εικόνες της φαντασίας.

Και ο λόγος του Θεού; Είναι ο λόγος του Θεού, ο σπόρος ο «πεσών εις τας ακάνθας»! Μόλις έσκασε ο σπόρος το πρώτο του φυλλαράκι και τα αγκάθια, δυνατότερα αυτά, δεν του έδωσαν περιθώρια, όχι ανάπτυξης αλλά και αυτής της ύπαρξης. Το έπνιξαν!

Ήρθαμε σήμερα εδώ στον ναό του Θεού, ίσως νοιώθοντας την ανάγκη να επικοινωνήσουμε με τον Θεό. Για να προσευχηθούμε. Ίσως βρισκόμαστε εδώ από μια συνήθεια. Όπως και να έχει το πράγμα, είμαστε εδώ στον χώρο της προσευχής. Πόσες φορές συλλαμβάνουμε το μυαλό και τη σκέψη να φεύγουν και να ασχολούνται με κάποια βασανιστικά προβλήματα της ημέρας. Και είναι τόσα πολλά, αγαπητοί μου. Και

φυσικά δεν αποτελεί έγκλημα το ότι για μια στιγμή περιπλανήθηκε η σκέψη μας κάπου που μας πονά, σε κάτι που είναι εξαιρετικά επείγον, σε ένα σοβαρό και δυσεπίλυτο πρόβλημα δικό μας ή της οικογένειας μας. Δεν είναι έγκλημα. Είναι ευκαιρία να επαναφέρουμε γρήγορα τη σκέψη μας εδώ, αναθέτοντας τα προβλήματα που μας απασχολούν στον Κύριο, εντεινοντας τις προσευχές μας. Αναφερόμενος ο Κύριος στην περίπτωση αυτών των ανθρώπων, σημειώνει «ούτοι εισιν οι ακούσαντες, και υπό μεριμνών και πλούτου και ηδονών του βίου πορευόμενοι συμπνίγονται και ου τελεσφορούσι». Επαναλαμβάνω, αγαπητοί μου αδελφοί, είμαστε πολλοί από εμάς που ακούσαμε τον λόγο του Θεού, αλλά οι φροντίδες, η προσπάθειες πλουτισμού, η προσήλωση στην ικανοποίηση ηδονών, πνίγουν το ενδιαφέρον μας για την ψυχή μας, δεν μας αφήνουν χρόνο και ενδιαφέρον να πράξουμε έργα αγαθά, ευχάριστα στον Θεό. Είναι πράγματι λυπηρό γιατί ο σύγχρονος άνθρωπος πλουτισμένος με γνώσεις, με ραγδαίες τεχνολογικές κατακτήσεις, παρασύρεται στα εφήμερα και αφήνει ακαλλιέργητο τον εαυτό του, αλλά και την ψυχή του μόνιμα διψασμένη και στερημένη. Πνιγμένη στα αγκάθια των τεχνολογικών επιτυχιών του, αλλά και των πολλών αποτυχιών του.

Καιρός να ξυπνήσουμε, αγαπητοί μου. Κάθε μέρα γίνεται όλο και πιο φανερό, πόσο ανεδαφικά στηρίξαμε τις επιτυχίες μας. Πόσο ανασφαλείς είναι οι κατακτήσεις μας. Πόσο επικίνδυνη είναι η προσήλωση στην τεχνολογική πρόοδο. Πόσο μεγάλο λάθος είναι να στηρίζουμε την ευτυχία στα φθαρτά και εφήμερα αλλά και αβέβαια υλικά αγαθά. Κανείς εκέφρων, δεν πρότεινε να εγκαταλείψουμε τον πολιτισμό με τα επιτεύγματά του, που με κατάλληλο χειρισμό βελτιώνουν τη ζωή μας. Πρέπει ωστόσο, αγαπητοί μου, να δούμε και την ψυχή μας. Να σκεφτούμε το αιώνιο μέλλον μας. Να μην ακούμε μόνο τον λόγο του Θεού, αλλά να προσπαθούμε να τον μετατρέπουμε σε πράξη, σε τρόπο ζωής. Έτσι μπορούμε να γίνουμε η αγαθή γη, η τέταρτη κατηγορία των ανθρώπων της παραβολής, η γη που θα προσφέρει εκατονταπλάσιο καρπό. Ας μη πιστεύουμε ότι θα λύσουμε όλα τα προβλήματα μόνοι μας. Νομίζετε ότι ο Δημιουργός μας, θα έκλεινε τα αυτιά Του, σε ό,τι μας ωφελεί. Όχι, αγαπητοί μου αδελφοί. Ο Κύριος είναι πάντοτε δίπλα μας. Ακούει τις προσευχές μας. Γνωρίζει τι είναι καλό για τον καθένα μας και μας το προσφέρει αφειδώλευτα. Ας αφαιρέσουμε αγκάθια και τριβόλους, ας περιορίσουμε τις πολλές μέριμνες για πρόσκαιρα και φθαρτά. Να κοιτάξουμε βαθιά την ψυχή μας και εγκαταστήσουμε εκεί τον Κύριο μας.

Δ.Γ.Σ.

ΚΥΡΙΑΚΗ Γ' ΛΟΥΚΑ

Απόστολος Β' Κορ. ια 31-33, ιβ' 1-9

Ευαγγέλιο: Λουκ. ζ' 11-16

19 Οκτωβρίου 2014

«Μη κλαίε' και προσελθών ήψατο της σορού... και ειπε νεανίσκε, σοι λέγω, εγέρθητι» (Λουκ. ζ' 13-14)

Ο θάνατος είναι το αποκορύφωμα της τραγωδίας του ανθρώπου, σαν αποτέλεσμα της παρακοής των πρωτοπλάστων. «Δια τούτο, κατά τον Απόστολο Παύλο, ώσπερ δι' ενός ανθρώπου η αμαρτία εις τον κόσμον εισήλθε και δια της αμαρτίας ο θάνατος, και ούτως εις πάντας ανθρώπους ο θάνατος διήλθεν, εφ' ω πάντες ήμαρτον» (Ρωμ. ε' 12). Εις το εξής ο θάνατος είναι συνδεδεμένος με όλους τους ανθρώπους. Η ζωή και ο θάνατος είναι οι καταστάσεις που παρουσιάζονται στην καθημερινότητα του ανθρώπου και που εναλλάσσονται «εν ριπή οφθαλμού». Ιδιαίτερα αυτή η απροσδόκητη διακοπή της ζωής και μάλιστα νέων ανθρώπων συγκλονίζει τον άνθρωπο. Παρά το ότι ο θάνατος είναι γεγονός αναπόφευκτο, εντούτοις, ο απροσδόκητος θάνατος, και μάλιστα νέων ανθρώπων, προκαλεί θρήνους και οδυρμό πολύ. Ο άνθρωπος δεν μπορεί να συμβιβαστεί με το φαινόμενο του θανάτου. Εναγώνιο το ερώτημα «γιατί;»

Σε τέτοιες στιγμές δε χρειάζεται να κρίνουμε με βάση τη λογική τις πράξεις ή τα λόγια των ανθρώπων. Εκείνο που χρειάζεται είναι η στήριξη των ανθρώπων, είτε αυτοί είναι ξένοι, είτε συγγενείς, είτε και ο εαυτός μας ακόμα. Και αυτή η στήριξη έρχεται να μας την προσφέρει το σημερινό ευαγγέλιο μέσα από αυτά που διαδραματίζονται στην πόλη της Ναϊν. Ιδιαίτερα δε από τα παρήγορα λόγια του Ιησού προς την μητέρα: «μη κλαίε» και προς τον νεκρό νεανίσκο «σοι λέγω εγέρθητι».

Παρήγορο κι ελπιδοφόρο το μήνυμα προς την διπλά πονεμένη μάνα. Παρήγορο κι ελπιδοφόρο όμως το μήνυμα και για τους κατοίκους της Ναϊν και κατ' επέκταση σε όλους τους ανθρώπους δια μέσου των αιώνων. Στη σημερινή συνάντηση ζωής και θανάτου νικητής προβάλλει η ζωή η οποία εκπροσωπείται δια του Ιησού και κατά την οποία επιβεβαιώνεται ότι αυτός είναι «η ανάστασις και η ζωή» (Ιωάν. ια' 25) και ότι όποιος πιστεύει σ' αυτόν κι αν ακόμα πέθανε, θα ζήσει. Αν, το «μη κλαίε», ήταν το παρήγορο μήνυμα, τότε το «εγέρθητι» ήταν η επαλήθευση της ελπίδας, η οποία, κατά τον Απόστολο Παύλο, «τελικά δεν απογοητεύει». «Η δε ελπίς ου καταισχύνει» (Ρωμ. ε' 5). Και πραγματικά δεν απογοητεύσε τη μητέρα, όπως και δεν θα απογοητεύσει κανένα. Γιατί, συνεχίζει ο Απόστολος Παύλος, ο Χριστός παρ' όλο που ήμασταν ακόμη ανίκανοι να κάνουμε το καλό, πέθανε για μας τους ασεβείς... Ο Θεός... έδειξε την αγάπη του για μας, γιατί ενώ εμείς ζούσαμε ακόμα στην αμαρτία, ο Χριστός έδωσε τη ζωή του για μας. Τώρα, λοιπόν, αφού ο Θεός μας απάλλαξε από την καταδίκη, με τη μεσολάβηση του σταυρικού θανάτου του Χριστού, πολύ περισσότερο ο ίδιος θα μας σώσει κι από τη μέλλουσα οργή» (Ρωμ. ε' 6-9).

Κατά συνέπεια, το «μη κλαίε» σαν προτροπή ιδιαίτερα δε σαν μήνυμα ελπίδας και παρηγοριάς, απευθύνεται και σε μας σήμερα. «Μη κλαίε» γιατί τώρα μέσα από τη σταυρική θυσία του Χριστού προσφέρεται στον καθένα μας η δυνατότητα υπέρβασης του θανάτου, ο οποίος κατά τον υμνωδό, ναι μεν «βασιλεύει, αλλ' ουκ αιωνίζει».

Ο θάνατος εις το εξής αποκτά προσωρινό χαρακτήρα ως την ώρα της κοινής αναστάσεως, κατά την Δευτέρα παρουσία του Κυρίου. Και τούτο γιατί ο Ανάσταση του Χριστού συνέβαλε στη νίκη κατά του θανάτου και έγινε η απαρχή της αναστάσεως όλων των νεκρών. Κατά συνέπεια, αν κι εμείς πιστεύουμε ότι ο Χριστός πέθανε και αναστήθηκε, τότε και ο Θεός «τους κοιμηθέντας δια του Ιησού άζει συν αυτώ» (Α' Θεσ. Δ' 14). Έτσι

και ο Θεός αυτούς που πέθαναν πιστεύοντας στον Ιησού θα τους αναστήσει για να ζήσουν μαζί του.

Αυτή η θέση και ιδιαίτερα αυτή η πίστη είναι πολύ σημαντική για τον καθένα από μας. Διαφορετικά, κατά τον Απόστολο Παύλο, «ει, εν τη ζωή ταύτη ηλιπικότες εσμέν εν Χριστώ μόνον, ελεινότεροι πάντων ανθρώπων εσμέν» (Α' Κορ. ιε' 19). Δηλαδή, αν η Χριστιανική μας ελπίδα περιορίζεται μόνο σ' αυτή τη ζωή, τότε είμαστε οι πιο αξιοθρήνητοι απ' όλους τους ανθρώπους. «Η αλήθεια όμως είναι πως ο Χριστός έχει αναστηθεί, κάνοντας την αρχή για την ανάσταση όλων των νεκρών» (Α' Κορ. ιε' 20).

Αυτή η τελευταία επισήμανση του Αποστόλου Παύλου είναι ιδιαίτερα σημαντική για όλους. Γιατί τώρα το κέντρο βάρους της ζωής βρίσκεται στο χώρο της αιώνιας και όχι της τωρινής ζωής. Όμως, παρά το ότι ο Χριστός δημιούργησε την κατάσταση της αιωνιότητας, εν τούτοις δεν περιφρόνησε την τωρινή ζωή. Απόδειξη η σημερινή ανάσταση του γιού της χήρας της Ναϊν. Απόδειξη η ανάσταση της κόρης του Ιάειρου, καθώς και του Λάζαρου. Και στις τρεις περιπτώσεις ο Ιησούς δεν εφάνερωσε μόνον ότι είναι ο Κύριος της ζωής και του θανάτου, αλλά και μέσα στα πλαίσια της φιλανθρωπίας του παρέδωσε και τους τρεις στις οικογένειες τους. Σε καμιά περίπτωση δεν αξίωσε να τον ακολουθήσουν, ή να τον υπηρετούν. Ιδιαίτερα δε, δεν θέλησε να τους χρησιμοποιήσει σαν αποδεικτικό στοιχείο του θριάμβου του πάνω στο θάνατο.

Ο Ιησούς δε φέρεται εγωιστικά. Φέρεται μόνο ως Θεός νικητής του θανάτου, αλλά και ως φιλάνθρωπος. Μέσα από την προστακτική εντολή «Νεανίσκε σοι λέγω εγέρθητι», νεαρέ σε διατάζω να σηκωθείς, ήταν κατά βάθος μια διαταγή της ζωής προς το θάνατο. Ήταν μια πρόκληση του νικητή της ζωής προς τον ηττημένο από το θάνατο άνθρωπο και την ίδια στιγμή είναι ένα δυνατό μήνυμα ελπίδας για όλους τους ανθρώπους δια μέσου των αιώνων. Όποιος αποδέχεται αυτή τη διδασκαλία και βρίσκεται κοντά στο Χριστό, ζώντας την παρουσία του μέσα στην Εκκλησία, τότε αυτός δεν αγωνιά για το θάνατο, αλλά έχει σαν στόχο την «εν Χριστώ ζωή» και άρα την αιώνια σύνδεση μαζί του.

Αδελφοί μου, είμαστε θνητοί σε σχέση με την τωρινή ζωή. Όμως την ίδια στιγμή είμαστε πλασμένοι για την αιωνιότητα. Αυτό σημαίνει πως στη ζωή δεν ενεργούμε σαν «μελλοθάνατοι», αλλά σαν άνθρωποι, που προσδοκούν και περιμένουν «ανάσταση νεκρών και ζωή του μέλλοντος αιώνος». Αυτή η σκέψη, αυτή η πίστη, θα μας οδηγήσει σε μια καλύτερη συμπεριφορά έναντι των συνανθρώπων μας, αλλά και έναντι της ζωής και των αγαθών της. Ακόμα και έναντι του θανάτου, που όταν επιτρέπει ο Θεός να μας επισκέπτεται, θα γίνεται αφορμή για στενότερη σύνδεση με το Θεό, αναγνωρίζοντας ότι «η ζωή υμών κέκρυπται συν των Χριστώ εν τω Θεώ» (Κολ. γ' 3). Αμήν.

Θεόδωρος Αντωνιάδης

ΚΥΡΙΑΚΗ ΣΤ' ΛΟΥΚΑ

Απόστολος: Β' Τιμ. β' 1-10

Ευαγγέλιο: Λουκ. η' 26-39

26 Οκτωβρίου 2014

«Εδεσμείτο αλύσει... και διαρρήσων τα δεσμά ηλαύνετο υπό του δαίμονος εις τας ερήμους».

Ο δαιμονιζόμενος, που ο Κύριος απελευθέρωσε στη χώρα των Γαδαρηνών, είναι, αγαπητοί αδελφοί, ένα σύμβολο που πρέπει να ελκύσει την προσοχή μας πολύ. Ο άνθρωπος εκείνος, όπως διηγείται η ευαγγελική περικοπή που ακούσαμε, είχε κυριευθεί από πολλά δαιμόνια – ολόκληρη λεγεώνα – που πολύ τον βασάνιζαν και τον είχαν φέρει σε δεινό κατάντημα. Ο ιερός Λουκάς διηγείται σήμερα, περιγράφοντας την κατάσταση αυτού του δαιμονιζόμενου, ότι οι δικοί του τον έδεσαν με αλυσίδες και του περνούσαν στα πόδια σιδερένιους δακτυλίους, για να τον ακινητούν και να τον φυλάνε έτσι ακίνδυνο για τον εαυτό του και τους άλλους. Αλλά εκείνος – ή μάλλον τα πονηρά πνεύματα που στρατοπέδευαν μέσα του – έκαναν κάτι απίστευτο. Το έδιναν τόση δύναμη στο κορμί, ώστε κατόρθωσε να σπάξει τα δεσμά του. Και τότε, κεντρίζοντας του τα μέλη, τον έοπρωναν κι έβγαινε σε ερημικούς τόπους. Εκεί κατέληγε, φεύγοντας σαν ατίθασο κτήνος, κάτω από το μαστίγωμα του δαίμονος.

Εικόνα, λοιπόν, είναι πολλών ο δαιμονιζόμενος εκείνος, εικόνα και σύμβολο όλων εκείνων, που ζώντας έξω από το Άγιο Πνεύμα, έξω από τον ζυγό του Χριστού, είναι παραδομένοι στα άλογα πάθη, στην ακαλίνωτη αμαρτία, τον ηνίοχο Διάβολο. Εικόνα και σύμβολο όλων εκείνων, που το σώμα τους και η ψυχή τους είναι κατεχόμενη χώρα από τον Πονηρό και τις λεγεώνες του και δεν υπακούουν παρά μονάχα στις δικές του προσταγές.

Δεν μοιάζουν, βέβαια, εξωτερικά με τον δαιμονιζόμενο της σημερινής περικοπής. Δεν περιφέρονται γυμνοί, ούτε τους φορτώνουν με σίδερα, όπως εκείνον. Δεν τρέπονται στους ακατοίκητους χώρους όπως εκείνος. Είναι, εξωτερικά, ομαλοί άνθρωποι. Αλλά μόνο επιφανειακά. Στο βάθος τους, ωστόσο, είναι ακριβώς ίδιοι με τον δαιμονιζόμενο των Γαδάρων, ενεργούν όπως εκείνος, τους συμβαίνουν παρόμοια και απaráλλαχτα πράγματα.

Οι ανθρώπινοι νόμοι, αυτοί που φτιάχνουν οι γήινες πολιτείες, έχουν γενικά ένα καλό σκοπό: να περιορίσουν, να αιχμαλωτίσουν, να φυλάξουν τα πάθη του καθενός ανθρώπου, ώστε να μη κινηθούν, να μην εκδηλωθούν με καταστρεπτικό τρόπο για τους γύρω του. Είναι αλυσίδες και χειροπέδες και δεσμά, που εμποδίζουν τον άπληστο να κλέψει και να αρπάξει, τον αιμοδιψή να σκοτώσει, τον ακόλαστο να ασελήσει, τον άσεμνο να σκανδαλίσει. Αλλά δεν κατορθώνουν πάντα, ούτε και για πολύ, να αποσοβήσουν τις καταστροφές. Όπως ο δαιμονιζόμενος εκείνος, έτσι πολλοί αμαρτωλοί πετυχαίνουν, πότε ο ένας και πότε ο άλλος, πότε γρήγορα και πότε αργότερα, να θραύουν αυτά τα δεσμά, να ξεφεύγουν και να ανατρέπουν τα εμπόδια. Ο απόστολος Παύλος λέγει κάπου για τους ανθρώπινους νόμους και για τις γήινες εξουσίες, ότι ο ίδιος ο Θεός τους παρεχώρησε τη μάχαιρα που φορούν, όπως ο ίδιος ο Θεός ασφαλώς ενέπνεε τους οικείους του δαιμονιζόμενου της σημερινής περικοπής να του κλείνουν χέρια και πόδια στα σίδερα. Αλλά το κακό έχει πολλή δύναμη, ακριβώς τη δύναμη που την εικόνα της δίνει η σημερινή περικοπή με τη λεπτομέρεια που ακούσαμε. Όπως ο δαιμονιζόμενος έθραυσε τα δεσμά του, έτσι και κάθε κυριευμένος από τον διάβολο, κάθε αμαρτωλός και άπιστος συντριβεί πολλές φορές τους φραγμούς των ανθρώπινων νόμων.

Προσέξτε, όμως, αγαπητοί αδελφοί, και στο υπόλοιπο μέρος του στίχου που προτάξαμε. Αφού ο δαιμονιζόμενος έσπαζε τα δεσμά του και έκανε ασφαλώς κακό γύρω του, κατέληγε στις ερήμους. Εκεί τον ήλαυνε, εκεί τον έσπρωχνε ο δαίμονας. Και σ' αυτόν, λοιπόν, το δεύτερο μέρος, η αντιστοιχία είναι πλήρης. Το ίδιο συμβαίνει σε κάθε άνθρωπο, που είναι υποχείριος του διαβόλου, δεν έχει ελευθερωθεί από τον Χριστό, δεν αναγεννήθηκε με το βάπτισμα και τη μετάνοια. Κάνει το κακό, συντριβοντας τα δεσμά των νόμων και της συνειδήσεως του, αλλά που καταλήγει; Μήπως εκεί που θα ήθελε ο ίδιος; Όχι, αλλά στις ερήμους. Αδικεί και ασωτεύει, αλλά δεν πετυχαίνει τη χαρά και την ικανοποίηση που ονειρευόταν μέσα στις αδικίες και τις ηδονές. Καταλήγει στην έρημο, δηλαδή στο μεγάλο κενό της μη ικανοποίησης, της πικρίας, της απογνώσεως. Καταλήγει στη μυστηριώδη έρημο των διαψεύσεων. Καταλήγει στο τίποτε, στον θάνατο. Αυτό είναι το μεγάλο και το μοναδικό κέρδος, η αποκλειστική απολαβή, το τέρμα της αμαρτίας. Ο θάνατος, που συμβολίζεται στη σημερινή περικοπή από τις ερήμους. Το λέγει ρητά ο θείος Παύλος, το μαρτυρεί η πείρα όλων των αμαρτωλών, το διατρανώνει η μια ημέρα στην άλλη από γενεά σε γενεά: τα οψώνια της αμαρτίας είναι ο θάνατος. Μονάχα ο Χριστός σώζει απ' αυτόν τον θάνατο. Μονάχα η Χάρη του Κυρίου, χωρίς να προστρέχει στη βοήθεια των αλυσίδων, που είναι οι νόμοι των γήινων πολιτειών, πραγματοποιεί το θαύμα της απελευθερώσεως του ανθρώπου από τον δαίμονα, το θαύμα της ημερώσεως του, της σωτηρίας του από τον αιώνιο θάνατο.

Γιώργος Σαββίδης

ΓΡΗΓΟΡΙΟΥ ΤΟΥ ΘΕΟΛΟΓΟΥ
ΛΟΓΟΣ ΚΒ'
Ειρηνικός δεύτερος

Ω ειρήνη αγαπητή, όνομα και πράμα γλυκύ, το οποίο έχω δώσει εις τον λαόν και το οποίον μου έχει ανταποδώσει! Δεν γνωρίζω εάν η φωνή όλων είναι γνήσια και αντάξια προς το Πνεύμα και δεν πρόκειται δια δημοσίας συνθήκας αι οποίαι αθετούνται παρά το ότι έχει κληθή ως μάρτυς ο Θεός, εις τρόπον ώστε και η κατάκρισις μας διά την αθέτηση των να είναι μεγαλυτέρα. Ω ειρήνη αγαπητή, η διαρκής φροντίς και το καύχημα μου, η οποία, όπως λέγεται, και ανήκει εις τον Θεόν και ο Θεός ανήκει εις αυτήν, και η οποία είναι Θεός και αυτοθεός, όπως εις το, «η ειρήνη του Θεού» και, «ο Θεός της ειρήνης» και, «αυτός είναι η ειρήνη μας». Και όμως παρ' όλα αυτά δεν την σεβόμεθα. Ω ειρήνη αγαπητή, το αγαθόν το οποίον επαινείται μεν από όλους, αλλά διαφυλάσσεται μόνον από ολίγους, που μας έχεις εγκαταλείψει και έχει περάσει ήδη τόσος χρόνος από τότε; «Και πότε θα μας ξαναέλθεις; Διότι σε ποθώ πολύ και σε αγαπώ πολύ περισσότερο από τους άλλους ανθρώπους. Και όταν είσαι παρούσα σε περιποιούμαι και όταν λείπεις σε καλώ να επιστρέψεις με πολλούς θρήνους και δάκρυα, με τα οποία ούτε ο Ιακώβ ο πατριάρχης έκλαυσε την Ιωσήφ, ο οποίος είχε μεν πωληθεί από τους αδελφούς του και δεν είχαν αρπαγεί από το θηρίον, όπως ενόμιζεν. Ούτε ο Δαβίδ έκλαυσεν έτσι τον Ιωνάθαν τον φίλον του, ο οποίος είχε φονευθεί εις τον πόλεμον, ή αργότερα τον υιόν Αβεσσαλώμ. Από τους οποίους ο μεν Ιακώβ, σπαρασσόμενος από την πατρικήν του αγάπην, εφώναζεν ότι ήρπασε τον Ιωσήφ κακόν και ανήμερον θηρίον και έβαλε μπροστά του το καταματωμένον ένδυμα του παιδιού του και το αγκάλιαζε σαν να ήτο η σάρκα του παιδιού υποφέρων φοβερά αλλά και παρηγορούμενος με αυτό. Ο δε Δαβίδ πότε μεν καταράται τα όρη εις τα οποία έγινε ο πόλεμος λέγων, «όρη Γελβουέ, είθε να μη πέσει επάνω σας ούτε βροχή ούτε δροσιά», ή «πως εκάθη το τόξον και η δύναμις του Ιωνάθαν», άλλοτε δε πάλιν προσπαθεί να δικαιολογήσει, ωσάν να μην είχε κάνει κανένα κακόν, εκείνον ο οποίος είχε προσπαθήσει να φονεύσει τον πατέρα του και κάνει σπονδάς εις τον νεκρός, ίσως ακριβώς επειδή ελυπείτο περισσότερο δια το παιδί επειδή είχε υψώσει χείρα κατά του πατρός του. Διότι αυτό ακριβώς σημαίνει πατήρ. Εκείνον τον οποίον επολέμησεν ως εχθρόν όταν του επετέθη, τον επόθησεν ως φίλον όταν απέθανεν. Και έτσι η φύσις ενίκησεν την έχθραν, από την οποίαν δεν υπάρχει τίποτε πιο βίαιον.

Είναι δε φοβερόν και το να ευρίσκεται η κιβωτός εις χείρας αλλοφύλων, να έχει κατεδαφισθεί η Ιερουσαλήμ και να πατήται από τους εχθρούς, οι υιοί της Σιών, οι τίμιοι και ισάξιοι με τον χρυσόν, να πορευώνται εις την αιχμαλωσίαν και να παραμένουν ακόμη και σήμερα διεσκορπισμένοι και να αποτελούν λαόν ξένον και πάροικον εις την οικουμένην. Είναι δε επίσης φοβερά και εκείνα τα οποία βλέπομεν και ακούομεν σήμερα. Χώραι αι οποίαι επαναστατούν και μυριάδες αι οποίαι φονευόνται, και γη η οποία αποκάμνει από τα αίματα και τα πτώματα, και λαός ξενόγλωσσος ο οποίος πορεύεται εις την ξένην χώραν ωσάν να είναι ιδική του. Ας μη κατηγορήσει κανείς δι' ανανδρίαν εκείνους οι οποίοι ηγωνίσθησαν πριν από ημάς, διότι αυτοί είναι εκείνοι οι οποίοι παρ' ολίγον να έπαιρναν ολόκληρον την οικουμένην με το μέρος των, αλλά ας κατηγορήσει την κακίαν μας και την ασέβειαν η οποία επικρατεί κατά της Τριάδος. Αυτά είναι φοβερά και πολύ περισσότερο από φοβερά. Ποίος από εκείνους οι οποίοι έχουν πάθει κάτι, ή έχουν υποφέρει μαζί με τους άλλους, και οι οποίοι γνωρίζουν να δοκιμάζουν συμφοράς, θα αντείπη; Αλλά τίποτε δεν είναι τόσον μέγα όσον η ειρήνη η οποία διώκεται, η ευπρέπεια και η τάξις της Εκκλησίας, η οποία έχει απογυμνωθεί, και το παλαιόν αξίωμα το οποίον έχει καταλυθεί. Και η τάξις έχει τόσον πολύ αναστραφή, ώστε προηγουμένως είχαμε γίνει λαός και έθνος, μολονότι προηγουμένως δεν είμεθα τίποτε από τα δυο, τώρα διατρέχουμε τον κίνδυνον, ενώ είμεθα λαός πολύ μεγάλος και

έθνος, να καταλήξωμεν πάλιν, αφού διασκορπιστήκαμε, να μην είμεθα ούτε λαός ούτε έθνος, όπως είμεθα εις την αρχήν, όταν ακόμη δεν σε είχαμεν αρχηγόν, και δεν είχαμε συνενωθεί κάτω από το ίδιον όνομα και τάγμα.

Και πραγματικά φαίνεται ότι είναι ευκολότερον να προκαλέσει κανείς την αποτυχίαν παρά να διατηρήσει την ευτυχίαν. Έτσι συνέβη και με μας οι οποίοι, όταν μεν επολεμούμεθα είχαμεν γίνει ισχυρότεροι από τους διωγμούς και είχαμεν ομονοήσει, μετά δε από την συγκέντρωσιν μας έχομεν χωρισθεί. Διότι ποιος ορθώς σκεπτόμενος δεν θα θρηνούσε δια την παρούσαν κατάστασιν; Ποιος δε θα ημπορέσει να εύρει λόγους ικανούς να περιγράψουν το μέγεθος της συμφοράς; Να ειρηνεύουν μεν οι λησταιί, τους οποίους έχει συνδέσει η κακία, εκείνοι οι οποίοι υπηρετούν τους τυράννους, ή εκείνοι οι οποίοι συμμετέχουν εις κλοπάς, εις στάσεις ή εις συνωμοσίας, οι συνεργοί εις μοιχείας, ακόμη δε και οι σχηματισμοί των χορών και τα τάγματα των στρατών και τα πληρώματα των πλοίων – διότι θα παραλείψω να ομιλήσω δια τους κλήρους οι οποίοι διαιρούνται εξ' ίσου, δια τας αντιθέτους πολιτείας, δια την διαδοχήν των λειτουργιών και αρχών, αι οποίαι προχωρούν κατά νόμον και κατά τάξιν, ακόμη και την πολυεγκωμισμένην εκείνην σοφοστική ή γραμματικην, δια να μη λέγω φιλοσοφίαν, δια την οποίαν λυσοά και γίνεται εκτός εαυτήν η φιλοδοξία των νέων – και αυτήν μεν να την βλέπει κανείς να παρουσιάζει ωρισμένας διαφωνίας, αλλά ως επί το πλείστον να ειρηνεύει, ημάς δε ανικάνους να πλησιάζωμεν ο ένας τον άλλο και να ομονοήσωμεν, και να μη ημπορούμεν να συμφωνήσωμεν, ούτε να ευρεθεί κάποιος λόγος ο οποίος να ημπορεί να θεραπεύσει αυτήν την ασθένειαν, αλλά ως διδάσκαλοι και οπαδοί της κακίας και όχι της αρετής, να ευρίσκωμεν μεν πολλάς αφορμάς δια πρόκλησιν διασπάσεως και συγκρούσεων, να φροντίζωμεν δε ελάχιστα, ή και καθόλου, δια την ομόνοιαν. Αν και όταν μεν στασιάζουν αυτοί, η στάσις δεν οδηγεί σε τίποτε φοβερόν. Μάλιστα δε είναι και καλύτερον να διαφωνούν από αυτούς παρά να έχουν όλοι το ίδιο φρόνημα. Διότι ποιος λογικός άνθρωπος θα ημπορούσε να επαινέσει την ομογνωμίαν η οποία επιδιώκει το κακόν;

Ημάς δε εάν μας ερωτούσε κάποιος, «τι θεωρείτε πιο πολύτιμον και τι εκτιμάτε περισσότερο»; Θα ημπορούσαμε να του απαντήσωμεν αμέσως, «την αγάπη». Διότι «ο Θεός μας είναι η αγάπη», όπως έχει ειπεί το άγιον Πνεύμα, και αυτό το πράγμα ευχαριστείται να ακούει περισσότερο από οτιδήποτε άλλο ο Θεός. Ποιος δε είναι το κύριον θέμα του νόμου και των προφητών; Ο ευαγγελιστής δεν θα άφηνε να απαντήσωμεν τίποτε άλλο από αυτό. Δια ποιον λόγον λοιπόν, ημείς οι οποίοι ανήκομεν εις την αγάπην, και μισούμεν και μισούμεθα; Και ημείς οι οποίοι ανήκομεν εις την ειρήνην διεξάγομεν ένα ακήρυκτον και ακατάπαυστον πόλεμον; Και ενώ ανήκομεν εις τον ακρογωνιαίον λίθον διαφωνούμεν και συγκρούομεθα; Και ενώ ανήκομεν εις τον Λόγον είμεθα γεμάτοι από τόσην σιωπήν, ή παραλογισμόν ή τρέλλαν, ή δεν ξέρω αλλιώς να το ονομάσω, ώστε εις την τροφήν και τον ύπνον και το τραγούδι και τας πιο αισχροάς απολαύσεις, όπως λέγουν, υπάρχει κορεσμός, και υπάρχει κορεσμός εις όλα, όχι μόνον εις τα δυσάρεστα αλλά ακόμη και εις τα πιο ευχάριστα και τα πάντα αναμιγνύονται και μεταπηδούν το ένα εις το άλλο. Εις ημάς όμως δεν υπάρχουν όροι εις το να κτυπά και να κτυπάται κανείς, όχι μόνον εν σχέση προς τους αλλοδόξους, οι οποίοι διαφέρουν ως προς δόγματα της πίστεως (διότι αυτό θα ήτο ολιγώτερον κακόν και ο ζήλος δι' επαινετά πράγματα αποτελεί επαρκή αιτιολογίαν, όταν περιορίζεται μέσα εις ωρισμένα όρια), αλλά και προς τους ομοδόξους, οι οποίοι πολεμούν επίσης τους αλλοδόξους και αγωνίζονται δια τα ίδια πράγματα. Αυτό δε ακριβώς είναι το χειρότερον και το πιο φοβερό.

ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΕΣ ΚΑΙ ΚΗΡΥΓΜΑΤΑ

ΠΑΝΙΕΡΩΤΑΤΟΥ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΟΥ ΠΑΦΟΥ κ.κ. ΓΕΩΡΓΙΟΥ

Κυριακή	5 Οκτωβρίου(Εσπερινός)	ΠΑΦΟΣ,Αγ.Κενδέας
Πέμπτη	9 Οκτωβρίου	ΜΑΝΔΡΙΑ
Κυριακή	12 Οκτωβρίου	ΚΕΛΟΚΕΔΑΡΑ
Παρασκευή	17 Οκτωβρίου(Εσπερινός)	ΚΟΥΚΛΙΑ
Κυριακή	19 Οκτωβρίου	ΠΡΟΔΡΟΜΙ
Δευτέρα	20 Οκτωβρίου (Εσπερινός)	ΕΠΙΣΚΟΠΗ
Τετάρτη	22 Οκτωβρίου(Εσπερινός)	ΚΟΝΙΑ
Σάββατο	25 Οκτωβρίου(Εσπερινός)	ΠΑΦΟΣ,Αγ.Δημήτριος
Κυριακή	26 Οκτωβρίου	ΚΑΤΩ ΠΛΑΤΡΕΣ
Τρίτη	28 Οκτωβρίου	ΠΑΦΟΣ, Άγιος Θεόδωρος

(Θα προστεί της καθιερωμένης Δοξολογίας με την ευκαιρία της εθνικής επετείου)

ΘΕΟΦΙΛΕΣΤΑΤΟΥ ΕΠΙΣΚΟΠΟΥ ΑΡΣΙΝΟΗΣ κ. ΝΕΚΤΑΡΙΟΥ

Κυριακή	5 Οκτωβρίου	ΠΟΛΙΣ ΧΡΥΣΟΧΟΥΣ
Παρασκευή	11 Οκτωβρίου(Εσπερινός)	ΚΙΣΣΟΝΕΡΓΑ
Κυριακή	12 Οκτωβρίου	ΑΝΑΒΑΡΓΟΣ
Σάββατο	18 Οκτωβρίου	ΚΟΥΚΛΙΑ
Κυριακή	19 Οκτωβρίου	ΓΕΡΟΣΚΗΠΟΥ,Αγ.Παρασκευή
Κυριακή	19 Οκτωβρίου(Εσπερινός)	ΠΟΛΙΣ ΧΡΥΣΟΧΟΥΣ
Σάββατο	25 Οκτωβρίου(Εσπερινός)	ΦΟΙΤΗ
Κυριακή	26 Οκτωβρίου	ΠΑΡΑΜΑΛΙ
Τρίτη	28 Οκτωβρίου	ΠΟΛΙΣ ΧΡΥΣΟΧΟΥΣ

(Θα προστεί της καθιερωμένης Δοξολογίας με την ευκαιρία της εθνικής επετείου)

ΠΑΝΟΣΙΟΛΟΓΙΩΤΑΤΟΥ ΑΡΧΙΜΑΝΔΡΙΤΟΥ κ. ΤΥΧΙΚΟΥ

Κυριακή	5 Οκτωβρίου	ΚΙΣΣΟΥΣΑ
Δευτέρα	6 Οκτωβρίου	ΠΑΦΟΣ,Αγ.Κενδέας
Πέμπτη	9 Οκτωβρίου	ΚΕΡΕΠΙ
Κυριακή	12 Οκτωβρίου	ΒΑΣΑ ΚΟΙΛΑΝΙΟΥ
Κυριακή	19 Οκτωβρίου	ΚΑΛΛΕΠΕΙΑ
Τρίτη	21 Οκτωβρίου	ΕΠΙΣΚΟΠΗ
Πέμπτη	23 Οκτωβρίου	ΚΟΝΙΑ
Σάββατο	25 Οκτωβρίου(Εσπερινός)	ΝΙΚΟΚΛΕΙΑ
Κυριακή	26 Οκτωβρίου	ΠΑΦΟΣ,Αγ.Δημήτριος
Πέμπτη	30 Οκτωβρίου	ΣΤΑΤΟΣ-ΑΓ.ΦΩΤΙΟΣ

ΚΗΡΥΓΜΑΤΑ ΘΕΟΛΟΓΩΝ

ΧΑΡΑΛΑΜΠΟΣ ΠΑΠΑΣΑΒΒΑΣ

Κυριακή 5 Οκτωβρίου : ΘΕΛΕΤΡΑ

Κυριακή 26 Οκτωβρίου : ΑΝΑΡΙΤΑ

ΠΑΥΛΟΣ ΑΡΚΟΥ

Κυριακή 12 Οκτωβρίου : ΓΟΥΔΙ

Κυριακή 19 Οκτωβρίου : ΚΑΝΝΑΒΙΟΥ

Κυριακή 26 Οκτωβρίου : ΧΟΛΕΤΡΙΑ

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ ΜΠΙΤΣΙΟΥΝΗΣ

Κυριακή 12 Οκτωβρίου : ΜΕΣΟΓΗ

Κυριακή 19 Οκτωβρίου: ΑΡΟΔΕΣ

Κυριακή 26 Οκτωβρίου: ΣΤΑΤΟΣ-ΑΓ.ΦΩΤΙΟΣ

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΣΑΒΒΙΔΗΣ

Κυριακή 5 Οκτωβρίου : ΤΙΜΗ

Κυριακή 19 Οκτωβρίου : ΛΕΜΠΑ

ΥΠΕΥΘΥΝΟΙ ΣΥΝΤΑΞΗΣ: Θεόδωρος Αντωνιάδης, Θεολόγος, Γεώργιος Σαββίδης, Θεολόγος, Δημήτριος Σμυρλής, Θεολόγος, Φιλολόγος.

ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΠΑΦΟΥ

ΜΗΝΙΑΙΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ

ΚΗΡΥΓΜΑΤΩΝ

Το πρώτον Αποστολικόν κήρυγμα εις την Πάφον

Πράξ. ιγ, 6-12

ΝΟΕΜΒΡΙΟΣ 2014

ΕΤΟΣ ΛΕ΄

ΑΡ.413

ΚΥΡΙΑΚΗ Ε' ΛΟΥΚΑ

Απόστολος: Γαλ. β' 16 - 20

Ευαγγέλιον: Λουκά ιστ' 19 – 212 Νοεμβρίου 2014

«Τέκνον, μνήσθητι ότι απέλαβες συ τα αγαθά σου εν τη ζωή σου»

Υπήρχαν και πάντοτε θα υπάρχουν διαφορές ανάμεσα στους ανθρώπους ως προς την οικονομική τους κατάσταση. Άλλοι βρίσκονται στην οικονομική κορυφή, άλλοι στην τέλεια φτώχεια και αρκετοί μεταξύ των δύο ακραίων καταστάσεων. Πολλοί και ποικίλοι είναι οι λόγοι, τα αίτια που δημιουργείται αυτή η διαφοροποίηση μεταξύ μας. Αλλά και πολλές προσπάθειες έγιναν διαχρονικά, ειλικρινείς και μη, χωρίς αποτέλεσμα τις περισσότερες φορές, για να εξομαλυνθούν οι κραυγαλέες διαφορές. Ωστόσο το πρόβλημα παραμένει και οι συνέπειές του είναι φανερές και στη σημερινή εποχή.

Γι αυτό, αγαπητοί μου αδελφοί, παραμένει επίκαιρη και η σοβαρή διαφορά που τονίζεται στη σημερινή παραβολή που ακούσαμε. Ακραία η διαφορά μεταξύ του πλούσιου που «ενεδιδύσκετο πορφύραν και βύσσον ευφραινόμενος καθ' ημέραν λαμπρῶς» και του πτωχού Λάζαρου, που «εβέβλητο προς τον πυλώνα αυτού ηλωμένος και επιθυμῶν χορτασθῆναι από των ψυχίων των πιπτόντων από της τραπέζης του κυρίου». Ο ένας ντυμένος πλούσια, καλοπερνούσε με κάθε λαμπρότητα. Η κύρια του φροντίδα πως θα περάσει καλύτερα πως θα ζήσει με περισσότερη άνεση αυξάνοντας τα αγαθά του. Ο άλλος φτωχός, και ρακένδυτος, με πληγές στο σώμα του, καθισμένος στην εξώπορτα του πλούσιου, περίμενε να χορτάσει την ατέλειωτη πείνα του από τα ψίχουλα που έπεφταν από το τραπέζι του πλουσίου, ενώ οι σκύλοι έγλυφαν τις πληγές του. Η μοναδική καθημερινή του σκέψη και φροντίδα ήταν πως θα μπορέσει να βρει λίγη τροφή για να ηρεμήσει το διαμαρτυρόμενο στομάχι του.

Στην παραβολή αυτή ο Κύριος ζωγραφίζει παραστατικότερα και τονίζει έντονα τις δύο ακραίες αλλά όχι απίθανες περιπτώσεις για να υποδηλώσει τα κοινωνικά καθήκοντα που ο καθένας έχει προς τον πλησίον του. Συγχρόνως όμως με έντονη αλλά και σαφέστατη περιγραφή παρουσιάζει τις χαρακτηριστικές συνέπειες και τα επακόλουθα της σημερινής ζωής και συμπεριφοράς του πλούσιου και του φτωχού Λάζαρου.

Σε δύο επίπεδα κινούνται τα δύο διαφορετικά πρόσωπα της παραβολής. Το γήινο επίπεδο: Ο ένας καθημερινά δυστυχεί και υποφέρει. Ο άλλος περνά τη ζωή πλουσιοπάροχα και ανέμελα. Το άλλο επίπεδο: το μελλοντικό, το αιώνιο, η βασιλεία των ουρανών, που παρουσιάζεται ως η συνέπεια με τη διαφορετική και την εντελώς αντίθετη πορεία του καθενός από τα δύο πρόσωπα.

Φυσικά ο τονισμός της συνέπειας, του επακόλουθου του σημερινού τρόπου ζωής που παίρνει αιώνιες διαστάσεις, ηχεί σαν ένα προειδοποιητικό καμπανάκι για τον άνθρωπο που χρειάζεται να αμειφθεί ή να πιεστεί ή και να απειληθεί, για να προσπαθήσει, να εγκαταλείψει την αφροντισιά και την καλοπέραση του. Περιληπτικά σημειώνει ο Κύριος για να τονίσει τη διαφορά και τη συνέπεια: ο Λάζαρος, ο φτωχός χαίρεται και ο πλούσιος υποφέρει. Ίσως να προσέξατε ότι δεν κατηγορείται και δεν τιμωρείται ο πλούσιος για κακές πράξεις, αλλά για την υπονοούμενη παράλειψη αγαθοεργίας. Μόλις μερικά άχρηστα ψίχουλα που έπεφταν από την πλούσια τράπεζα του πλούσιου είχε στη διάθεση του ο φτωχός Λάζαρος. Κι αυτά όχι επειδή του τα προσέφερε. Δεν μπήκε στον κόπο να τον δει, να τον συμπονέσει, να δει τις ατέλειωτες ανάγκες του. Χωρίς σχεδόν να θυσιάσει τον πλούτο του, με πολύ λίγα θα έκαμε ανεκτή τη ζωή στον δυστυχή Λάζαρο.

Ας γυρίσουμε όμως στην ωμή και καθημερινή πραγματικότητα. Και σήμερα υπάρχουν οικονομικές ή και ταξικές διαφορές. Δεν λύνονται με καταναγκασμούς, με νόμους, αλλά

ούτε και με μεγαλόστομες διακηρύξεις. Κι όμως αυτό το αδύνατο για τις ανθρώπινες οικονομικές θεωρίες, μπορεί να το δραστικά περιορίσει αλλά και να λύσει η θρησκεία μας με τις ευαγγελικές εντολές και οδηγίες και κυρίως την αγάπη.

Περνούμε μια πολύ δύσκολη οικονομική κρίση. Για όλους μας έχει πέσει το επίπεδο της ζωής μας χαμηλότερα. Υπάρχουν όμως και πολλοί συνάνθρωποι μας που και πριν προσπαθούσαν να λύσουν σοβαρά προβλήματα. Σήμερα λοιπόν βρίσκονται σε χειρότερη κατάσταση και κάποιοι αντιμετωπίζουν και προβλήματα διατροφής και επιβίωσης. Οικογένειες με παιδιά στην ανάπτυξη τους, ηλικιωμένοι άρρωστοι και ανήμποροι με χαμηλά ή ανύπαρκτα εισοδήματα, ζουν γύρω μας.

Θα αδιαφορήσουμε;

Ο πλούσιος της παραβολής, αγαπητοί μου, από το ύψος του τραπεζιού, τρώγοντας, πίνοντας και διασκεδάζοντας, δεν έβλεπε τι γινόταν στην πόρτα του σπιτιού του. Δεν έβλεπε την προσωποποίηση της δυστυχίας που ήταν ο Λάζαρος.

Δεν τον κατηγόρησε και δεν τον τιμώρησε ο Κύριος, για κάτι που θα το ονομάζαμε έγκλημα, αλλά για την αδιαφορία του.

Πόσο απλά και με πόσο λίγα και με ελάχιστη προσπάθεια, μπορούμε να κερδίσουμε πολλά και αιώνια! Τι μας ζητά με την παραβολή αυτή ο Κύριός μας; Λέγει λοιπόν: Ανοίξτε τα μάτια σας, κοιτάξτε γύρω σας. Μη μένετε προσηλωμένοι στον εαυτόλη σας και στην προσωπική σας ικανοποίηση και καλοπέραση. Δώστε κάτι από τα περισσεύματά σας. Συμπονέστε αυτόν που υποφέρει. Δώστε λίγη αγάπη. Προσθέστε με πραγματικό ενδιαφέρον λίγη ψυχή, ένα γλυκό λόγο, λόγο παρηγορίας. Και μην πείτε: Μα δεν μας περισσεύει τίποτε. Μειώστε τις ανόητες και δαπανηρές ανάγκες σας.

Και όλα αυτά δεν είναι μόνο επενδύσεις για το αιώνιο μέλλον μας. Είναι μήπως λίγη, αγαπητοί μου αδελφοί, η ευχαρίστηση που νοιώθουμε δίνοντας κάτι, μικρό ή μεγάλο, δεν έχει καμιά σημασία. Αλλά συγχρόνως βοηθούμε στη λύση κάποιων προβλημάτων των συνανθρώπων μας. Λύνουμε προβλήματα που δεν λύνουν νόμοι, διαταγές και ανεδαφικές διακηρύξεις. Και, αγαπητοί μου, ας μην ξεχνούμε, εξασφαλίζουμε τις μελλοντικές απολαβές μας, από τις σημερινές σε αγαθοεργές πράξεις, επενδύσεις μας.

Δ.Γ.Σ.

ΚΥΡΙΑΚΗ Ζ' ΛΟΥΚΑ

Απόστολος: Εβρ. ζ' 26-28, η' 1-2

Ευαγγέλιο: Λουκ. η' 41-56

9 Νοεμβρίου 2014

«Θυγάτηρ μονογενής ην αυτό ως ετών δώδεκα... Και γυνή ούσα εν ρύσει αίματος από ετών δώδεκα...»

Τίποτε φαίνεται ότι δεν είναι περιττό, αγαπητοί αδελφοί, στο ιερό κείμενο της Αγίας Γραφής. Ακόμη και οι πιο ασήμαντες, επιφανειακά, λέξεις, όσες δίνουν την εντύπωση ότι τοποθετήθηκαν για να επιβοηθούν τις άλλες ή ακόμη και όσες δείχνουν ότι δηλώνουν μια τυχαία λεπτομέρεια, ανακαλύπτει κανείς, κάποτε, ότι κρύβουν ένα ιδιαίτερο νοηματικό θησαυρό, έχουν μέσα τους – σαν πολύτιμες πυξίδες – ένα μικρό Ευαγγέλιο μέσα στο Ευαγγέλιο.

Δυο θαύματα του Κυρίου έχουμε αυτή την ώρα ενώπιον μας. Την ίαση της αιμορροούσας γυναίκας και την ανάσταση της μικρής κόρης του αρχισυναγώγου.

Μπορούμε, βέβαια, να βρούμε – εκτός από τη χρονική τους αλληλουχία – κάμποσα κοινά σημεία ανάμεσα σ' αυτά τα περιστατικά. Και στα δύο, παραδείγματος χάριν, αμείβεται από τον Κύριο η πίστη. Στο ένα, η πίστη της ανώνυμης άρρωστης, που τον άγγιξε μέσα στον όχλο. Και στο άλλο, η πίστη του πατέρα, του Ιαείρου. Επίσης, στο πρώτο θαύμα του, ο Χριστός μάς διδάσκει, ότι είναι κάποτε απαραίτητη η υλική επαφή για να έλθει το αποτέλεσμα της πίστεως, η οποία, βέβαια, παραμένει πάντα η κυρία αιτία που το προκαλεί. Και στο επόμενο, επίσης, κάνει ο ίδιος ολόκληρη διαδρομή, μπαίνει στο σπίτι του Ιαείρου, μιλά από κοντά στη νεκρή παιδίσκη κι έτσι την ανασταίνει, ενώ παντοδύναμος καθώς είναι, θα μπορούσε από μακριά να φέρει το ίδιο αποτέλεσμα, όπως είχε κάμει σε μια άλλη σχεδόν όμοια περίπτωση, που όλοι τη θυμόμαστε: όταν σήκωσε τον δούλο του εκατόνταρχου. Ένα τρίτο κοινό σημείο, πάλι εξόφθαλμα φανερό, ανάμεσα στα δυο θαύματα, είναι ότι και στις δυο περιπτώσεις ο Ιησούς θεραπεύει και αποκαθιστά κάτι που αφορά το σώμα. Θα μπορούσαμε δε να αναζητήσουμε και άλλα τέτοια παράλληλα στα ομοζυγα αυτά θαύματα και θα τα βρίσκαμε εύκολα.

Υπάρχουν, όμως, και μερικά, που δεν προβάλλουν ευθύς στην αντίληψη μας. Ή, αν προβάλλουν, δεν βρίσκουμε εύκολα το ωραίο νόημά τους.

Ένας, λοιπόν, απ' αυτούς τους κρυμμένους νοηματικούς θησαυρούς, που απαντώνται αμφίπλευρα στο δίπτυχο της σημερινής ευαγγελικής περικοπής, ας ελκύσει την προσοχή μας.

Πρόκειται για τον αριθμό δώδεκα. Η αιμορροούσα γυναίκα, που ο Ιησούς σταμάτησε τη ρύση της, ο ιερός ευαγγελιστής σημειώνει ότι είχε δώδεκα χρόνια σ' αυτή την αρρώστια. Εξ' άλλου, η μικρή κόρη του Ιαείρου, που ο Υιός του Θεού ανέστησε, ήταν ηλικίας δώδεκα χρόνων.

Αυτές οι αντίστοιχες δωδεκαετίες δεν οιστρηλατούν ευθύς τον λογισμό μας να αναζητήσει κάποια αιτία, κάποιο σκοπό, στο γεγονός ότι αναφέρονται από το θεόπνευστο κείμενο. Μας φαίνεται, ότι είναι δυο λεπτομέρειες ιστορικής απλώς φύσεως. Πληροφορώντας μας, ότι η γυναίκα εκείνη υπέφερε δώδεκα χρόνια από την αιματόρροια, θέλησε ίσως ο ευαγγελιστής να μα δείξει ότι είχε υποφέρει πολύ σ' αυτή τη δοκιμασία. Αναφέροντας επίσης την ηλικία της μικρής αναστημένης, ο ιερός Λουκάς, μπορεί να έκαμε για να μας δείξει πόσο ιδιαίτερα ευσυμπάθητος είναι ο Ιησούς προς την τρυφερή ηλικία, προς τα παιδιά.

Αυτά μπορείς να υποθέσεις, όταν σταθείς μπροστά στις δυο παράλληλες δωδεκαετίες της σημερινής περικοπής, στα χρόνια της ηλικίας που είχε η θυγατέρα του Ιαείρου και στα χρόνια κατά τα οποία υπέφερε συνεχώς από την αρρώστια της η αιμορροούσα γυναίκα. Αλλά η κάθοδος στο χρυσωρυχείο των ευαγγελικών νοημάτων - όπως λέγει κάπου ο Ωριγένης - δεν έχει σταμάτημα.

Η θεία οικονομία κανόνισε να γίνουν αυτά τα δυο θαύματα το ένα ευθύς μετά το άλλο, ίσως και γιατί κρύβουν τις δυο αντίθετες καταστάσεις που ήλθε ο Χριστός να αντιμετωπίσει νικηφόρα στον κόσμο, περιπτώσεις που ακριβώς ο αριθμός δώδεκα, ο ίδιος και στις δυο, σε κεντρίζει να προσέξεις τη συντυχία τους εδώ.

Η κόρη του Ιαείρου, που ο Χριστός ανασταίνει συμβολίζει την ανθρώπινη χαρά που τη σταματά μια οριστική λύπη. Κι ο Χριστός, θριαμβευτής πάνω στο κακό, ανατρέποντας και παραμερίζοντας τη λύπη εκείνη, κάνει ώστε η χαρά να συνεχιστεί.

Στα δώδεκα εκείνα χρόνια που ζούσε η παιδίσκη, ώσπου να της κλείσει τα βλέφαρα ο θάνατος, ήταν για τους γονείς της μια ακριβή χαρά, η μεγαλύτερη ίσως από τις χαρές σ' αυτόν τον κόσμο. Γιατί, αλήθεια, ποια χαρά ανάμεσα σε όσες η φυσική κατάσταση επιτρέπει στον άνθρωπο να απολαύσει, μπορεί να συγκριθεί με την πατρική και τη μητρική χαρά για το παιδί μας;

Μια χαρά, λοιπόν, πολύ υψηλή, πήρε η θεία οικονομία εδώ, για να δείξει ότι ο Ιησούς ήλθε να εξασφαλίσει όλες τις ευλογημένες χαρές.

Η γυναίκα, εξ' άλλου, που ο Χριστός τής σταμάτησε τη ρύση του αίματος, είναι ένα σύμβολο των μεγάλων φυσικών δεινών, που μαστίζουν το ανθρώπινο γένος σαν συνέπειες του προπατορικού αμαρτήματος και από τα οποία ο Υιός του Θεού μας απαλλάσσει με την Χάρη του.

Τα δώδεκα εκείνα χρόνια, κατά τα οποία άδειαζαν αδιάκοπα οι φλέβες της αιμορροούσης, τα γέμιζε ένας πόνος μεγάλος, μια δυστυχία φρικτή. Ήταν ένα είδος παρατεταμένου θανάτου, που συνόψιζε όλα τα δεινά του ανθρώπινου γένους και τα αντιπροσώπευε. Και βλέπεις εδώ, ότι την παρατεταμένη και πυκνή αυτή θλίψη ο Ιησούς τη σταματά.

Δώδεκα έτη είναι ο χρονικός κύκλος που τριγυρίζει αυτά τα δυο σύμβολα: Της χαράς, που εξασφαλίζει ο Ιησούς. Και του πόνου που σταματά ο Ιησούς. Τι άρα να θέλει να πει ο ισοστάσιος αυτός χρόνος διαρκείας στις δυο περιπτώσεις; Ίσως όχι τίποτε άλλο παρά αυτό: ότι δεν είναι λιγότερη η χαρά από τον πόνο στον κόσμο και αντίστροφα.

Σ' αυτές, λοιπόν, τις ισομεγέθεις καταστάσεις ήλθε ο Υιός του Θεού να κάμει ώστε η μια να εξαφανιστεί και η άλλη να συνεχισθεί.

Ίδου ένα από τα κρυφά διδάγματα, που βγαίνουν από τις σχέσεις των δυο σημερινών θαυμάτων, δίδαγμα φωτισμένο από μια ασήμαντη φαινομενικά λέξη, τον αριθμό δώδεκα.

Γιώργος Σαββίδης

ΤΟΥ ΕΥΑΓΓΕΛΙΣΤΟΥ ΜΑΤΘΑΙΟΥ

Απόστολος: Α' Κορ. 8' 9-16

Ευαγγέλιο: Ματθ. 9' 9-13

16 Νοεμβρίου 2014

«Παράγων ο Ιησούς εκείθεν είδεν άνθρωπον καθήμενον επι το τελώνιον, Ματθαίον λεγόμενον, και λέγει αυτώ· ακολούθει μοι. Και αναστάς ηκολούθησεν αυτώ» (Ματθ. 9' 9).

Μια από τις κατηγορίες που διετύπωσαν κατά καιρούς οι Γραμματείς και οι Φαρισαίοι εναντίον του Ιησού ήταν ότι είναι «τελωνών φίλος και αμαρτωλών» (Ματθ. 1α' 19) και ότι «αμαρτωλούς προσδέχεται και συνεσθίει αυτοίς» (Λουκ. 1ε' 2). Απάντηση στις πιο πάνω κατηγορίες δίνει σήμερα ο Ιησούς λέγοντας ότι «δεν έχουν ανάγκη από γιατρό οι υγιείς αλλά οι άρρωστοι. Και πηγαίνετε να μάθετε τι σημαίνει έλεος θέλω και όχι θυσία. Γιατί δεν ήρθα να καλέσω σε μετάνοια τους δικαίους αλλά τους αμαρτωλούς».

Μέσα από την απάντηση αυτή αποκαλύπτει ότι ο οποιοσδήποτε αμαρτωλός είναι απλά άρρωστος και όταν του προσφερθεί η κατάλληλη ευκαιρία και η κατάλληλη θεραπεία τότε μπορεί να γίνει και πάλι υγιής. Αυτή δε την θεραπεία μπορεί να την προσφέρει ο Ιησούς ως αναμάρτητος και Θεός. Γιατί, σε αντίθεση με τους ανθρώπους που αγαπούν την αμαρτία αλλά αποστρέφονται τους αμαρτωλούς, λες και οι ίδιοι είναι αναμάρτητοι, ο Θεός, που είναι στ' αλήθεια αναμάρτητος, αποστρέφεται την αμαρτία, όχι όμως και τον αμαρτωλό άνθρωπο. Μάλιστα και ο πιο μεγάλος αμαρτωλός, όταν του δοθεί η κατάλληλη ευκαιρία, θα έχει τη δυνατότητα να μετανοήσει και να σωθεί, αλλά και να γίνει «σκεύος εκλογής» και πολύτιμος συνεργάτης του Θεού στο έργο της σωτηρίας των ανθρώπων.

Τα πιο πάνω τα επιβεβαίωσε σήμερα ο Ιησούς με την πρόσκληση προς τον Ματθαίο να τον ακολουθήσει και την άμεση ανταπόκριση του, αφού σηκώθηκε αμέσως και τον ακολούθησε. Ο Ματθαίος, του οποίου τιμούμε σήμερα τη μνήμη ήταν ως προς το επάγγελμα τελώνης. Ένα επάγγελμα ταυτισμένο με την αρπαγή, την αδικία και την αουδοσία. Ένα επάγγελμα μισητό από τους ανθρώπους, ιδιαίτερα δε μισητοί εκείνοι που το ασκούσαν.

Κι όμως ένα τέτοιο άνθρωπο ο Ιησούς επιλέγει όχι μόνο να τον καλέσει σε μετάνοια και σωτηρία, αλλά τον καλεί να γίνει συνεργάτης στο έργο της βασιλείας του Θεού. Και ο τελώνης Ματθαίος, παρά την αμαρτωλότητα του, εκπλήσσει ευχάριστα. Στην πρόσκληση του Ιησού «ακολούθει μοι» ο Ματθαίος απαντά άμεσα, αφού σηκώθηκε και τον ακολούθησε. Η χάρη του Θεού που έχει τη δυνατότητα να μεταμορφώνει και να αγιάζει, μεταμόρφωσε πραγματικά τον Ματθαίο και τον κατέστησε ικανό να γίνει ένας από τους δώδεκα μαθητές του Ιησού, αλλά και ένας από τους τέσσερις Ευαγγελιστές.

Ο Ματθαίος στο ευαγγέλιο του εξιστορεί τη Γέννηση, τη Βάπτιση, τη σωτήρια δράση του Ιησού, το κήρυγμα και ιδιαίτερα ολόκληρη την επί του όρους ομιλία, τα θαύματα, το πάθος, τη Σταύρωση και την Ανάσταση και τελειώνει με την προτροπή προς τους Μαθητές του να πάνε και να κάνουν μαθητές του όλα τα έθνη βαπτίζοντας τους εις το όνομα του Πατρός και Υιού και του Αγίου Πνεύματος και διδάσκοντας να τηρούν όλες τις εντολές που τους έδωσε καταλήγει δε με τη διαβεβαίωση ότι θα είναι μαζί τους πάντα ως τη συντέλεια του αιώνας.

Άρα, λοιπόν, το μήνυμα της σωτηρίας που προσφέρει ο Ιησούς δεν αφορά μόνο τους Ιουδαίους, αλλά όλα ανεξαιρέτα τα έθνη. Παράλληλα ο Ματθαίος τονίζει στο ευαγγέλιο του, ότι στο πρόσωπο του Ιησού εκπληρώθηκαν οι σχετικές Προφητείες της Παλαιάς

Διαθήκης για το Σωτήρα του κόσμου, η δε διδασκαλία του αποτελεί την ολοκλήρωση του Μωσαϊκού νόμου και της διδασκαλίας των Προφητών.

Ιδιαίτερα σημαντική η σημερινή ημέρα, όχι μόνο για το Ματθαίο, αλλά και για ολόκληρη την αμαρτωλή ανθρωπότητα. Είναι σημαντική η σημερινή ημέρα για το Ματθαίο, γιατί έχει το προνόμιο να καλείται από τον Ιησού να γίνει ακόλουθος, μαθητής και Απόστολος του. Εξίσου σημαντική και η άμεση ανταπόκριση του Ματθαίου. Δέχεται άμεσα την κλήση και αναλαμβάνει με αυταπάρνηση την αποστολή. Έτσι περνά από την αφάνεια και την ανωνυμία, όπως και τόσα άλλα εκατομμύρια ανθρώπων, στην ιστορία σαν Απόστολος και Ευαγγελιστής, που τιμάται μέσα από τους αιώνες από τις γενιές των Χριστιανών. Παράλληλα, μέσα από το Ευαγγέλιο του, γίνεται διαχρονικά ο ζωντανός κήρυκας της εκπλήρωσης των υποσχέσεων του Θεού προς τους ανθρώπους και ότι ο Ιησούς είναι ο λυτρωτής και Σωτήρας του κόσμου.

Ο Ματθαίος, του οποίου τη μνήμη τιμούμε σήμερα, δεν είναι ο μοναδικός τελώνης που εσώθη. Είναι όμως ο μοναδικός τελώνης που έγινε Απόστολος και Ευαγγελιστής, γιατί δεν αγνόησε το μήνυμα της σωτηρίας, αλλά ούτε και το κράτησε μόνο για τον εαυτό του. Μετέφερε το μήνυμα της σωτηρίας αρχικά στους συμπατριώτες του Ιουδαίους και αργότερα σε λαούς της Ασίας της Αφρικής και της Αβησσυνίας όπου και μαρτύρησε. Το μήνυμα της σωτηρίας το μεταφέρει δια μέσου των αιώνων με το Ευαγγέλιο του σε όλους τους ανθρώπους και σε όλους τους λαούς. Το «πορευθέντες μαθητεύσατε πάντα τα έθνη», αποτελεί διαχρονικά το ισότιμο προσκλητήριο σε ανθρώπους και λαούς για να βρουν τη σωτηρία.

Αδελφοί μου, αν ο Ματθαίος και ο Παύλος, όπως και τόσοι άλλοι επώνυμοι, δεν απαντούσαν θετικά στην πρόσκληση του Ιησού, το πολύ να ξέφευγαν από την περιθωριοποίηση της εποχής τους ή το πιο σίγουρο να χανόντουσαν στο πέρασμα των αιώνων. Με την αποδοχή όμως της πρόσκλησης του Ιησού και δια του Ιησού ξέφυγαν από την περιθωριοποίηση και υψώθηκαν στην τελειότητα του ουρανού. Όπως τότε, έτσι και σήμερα καλεί και προκαλεί και μας ο Ιησούς με το «ακολουθεί μοι». Μας καλεί να σηκωθούμε από το «τελωνιον» της αμαρτίας και μέσα από τη μετάνοια να οδηγηθούμε στη σωτηρία, όπως έκανε ο Απόστολος και Ευαγγελιστής Ματθαίος. Ας απαντήσουμε θετικά στην πρόσκληση. Ας τον ευχαριστήσουμε για την τιμή και ας τον παρακαλέσουμε να μας αξιώνει με τη χάρη του να τον ακολουθούμε πιστά και σταθερά στο υπόλοιπο της ζωής μας. Αμήν.

Θεόδωρος Αντωνιάδης

ΚΥΡΙΑΚΗ Θ' ΛΟΥΚΑ

Απόστολος: Εφεσ. Β' 14-22

Ευαγγέλιο: Λουκ. ΙΒ' 16-21

23 Νοεμβρίου 2014

«Αναπαύου, φάγε, πίνε, ευφραίνου»

Κάποιου πλούσιου ανθρώπου, τα εκτεταμένα χωράφια του, μας λέει η σημερινή παραβολή, απέδωσαν πλούσια παραγωγή. Τα χωράφια του, τα αμπέλια του, οι ελαιώνες του, τα κοπάδια του, τα πάντα γέμισαν από καρπούς και αγαθά και γεννήματα. Παραγωγή πρωτοφανής, εσοδεία αναπάντεχη, αφάνταστα αγαθά και πλούτη. Κι αντί ο πλούσιος αυτός να χαρεί και να ευχαριστήσει τον Θεό για την πλούσια εσοδεία, κυριεύεται από έγνοιες και συλλογισμούς. Κι αντί ν' ανοίξει και καρδιά και χέρια και να γεμίσει τον κόσμο με αγαθοεργίες και φιλανθρωπίες, σκέφτεται τι να κάμει που δεν έχει που να συνάξει και να ασφαλίσει τους καρπούς του. Χάνει την ειρήνη του, χάνει και τον ύπνο του. Κι ύστερα από πολλές βασανιστικές σκέψεις, βρίσκει τη λύση. Αυτό θα κάμω, λέει: «Θα γκρεμίσω τις αποθήκες μου και θα οικοδομήσω μεγαλύτερες, για να μαζέψω εκεί όλα τα εισοδήματά μου και τα αγαθά μου και θα πω στη ψυχή μου. Ψυχή έχεις πολλά αγαθά που σε φθάνουν για χρόνια πολλά. Γι' αυτό αναπαύου, φάγε, πίνε, ευφραίνου». Όλα αυτά φανερώνουν την αφροσύνη του πλουσίου. Κι επειδή αυτή η αφροσύνη, λίγο ή πολύ μας έχει κυριεύσει όλους, καλό θα είναι ν' ασχοληθούμε σήμερα με το θέμα αυτό.

Τα λόγια αυτά του άφρονος πλουσίου, δηλαδή, το «αναπαύσου, τρώγε, πίνε και ευφραίνου», δείχνουν ότι ο άνθρωπος αυτός σήριζε την ευτυχία του στα πολλά που είχε για να τρώει και να πίνει. Κι' αυτό ακριβώς είναι το ένα από τα πολλά στοιχεία, που συνιστούν την αφροσύνη του. Σκεφτόταν και αποφάσιζε για την ψυχή του σαν να ήταν υλική και να ήταν δυνατό να χορταίνει και να ικανοποιείται από την ύλη. Νόμιζε ότι η ευτυχία και η ανάπαυση του ανθρώπου, περικλειόταν μέσα στις γεμάτες με αγαθά αποθήκες του. Μάλιστα, μας λέει ο Άγιος Βασίλειος, τόση ήταν η αλογία του και ο παραλογισμός του ώστε εφέρετο σαν τα ζώα. Από την στιγμή που δεν έδινε πνευματικές και ανώτερες διαστάσεις στην ύπαρξή του, ο ίδιος υποβίβαζε τον εαυτό του στο επίπεδο των ζώων. Δεν είχε συναίσθηση της πνευματικής του ανωτερότητας. Ζούσε μακριά από τον Θεό και σαν τέτοιος δεν αγαπούσε και δεν βοηθούσε τους συνανθρώπους του. Δεν είχαν καμιά σχέση οι λεπτές και άγιες συγκινήσεις και οι ευαισθησίες, που χαρακτηρίζουν το τέλειο δημιούργημα του Θεού, τον αληθινό και ολοκληρωμένο άνθρωπο.

Εκεί συνήθως οδηγεί ο πλούτος, που συντροφεύεται από την πλεονεξία. Τυφλώνει τον άνθρωπο και κλείνει τον ορίζοντα μπροστά του και τον περιορίζει στα στενά όρια του εγώ του. Κι ενώ παίζουν και γυαλίζουν τα μάτια των πλουσίων βλέποντας το χρυσό, τα δολάρια και τα ευρώ, μένουν νυσταγμένα και θολά και ασυγκίνητα και παρουσιάζονται ανίκανα να δουν και να διαπιστώσουν τον πόνο του πτωχού και τη θλίψη της ανέχειας και της πτώχειας. Η προσκόλληση αυτή τους κάμνει να μένουν πάντοτε στραμμένοι προς το άτομό τους και να μην ενδιαφέρονται για τους άλλους. Μ' αυτό δείχνουν ότι μόνο το άτομό τους, τους απασχολεί. Κι' ας λέει ο Κύριος, που είναι η πηγή της αλήθειας ότι η ευτυχία του ανθρώπου δεν εξαρτάται από τα υπάρχοντά του (Λουκ. ΙΒ', 15) και από τα περισσά πλούτη του. Να προσέχετε, μας λέει και πάλι ο Κύριος και να φυλάγεσθε από κάθε είδους πλεονεξία, γιατί τα πλούτη, όσο περισσά κι αν είναι, δεν δίνουν στον άνθρωπο την αληθινή ζωή.

Θα έπρεπε, επομένως, να μας προβληματίζει η καθημερινή μας ζωή, με τις πυκνές αρρώστειες, που οφείλονται στα πολλά και πολλές φορές βλαβερά για την υγεία μας φαγητά, όπως και στην πνευματική δυσσομία, που αποπνέει η ζωή των υλικών απολαύσεων. Οι περισσότεροι από εμάς δεν σκεπτόμαστε τίποτε άλλο, παρά μόνο το φθαρτό σώμα μας. Κι εδώ ακριβώς έγκειται ο παραλογισμός και η αφροσύνη μας. Φροντίζουμε και κοπιάζουμε για το φθαρτό σώμα μας και αδιαφορούμε για την αθάνατη ψυχή μας. Και δυστυχώς αυτή η δυσαρμονία γίνεται η πηγή της κακοδαιμονίας που μας μαστίζει. Αυτή είναι η αιτία, που διώχνει από μέσα μας τη γαλήνη και την ηρεμία και μας εμποδίζει να νοιώθουμε ικανοποιημένοι και ευτυχισμένοι. Ο υλισμός στη θεωρία και την πράξη μεσουραναί. Οι συζητήσεις των περισσοτέρων από εμάς, οι υποσχέσεις των πολιτικών μας, τα αναπτυξιακά προγράμματα των ιθυνόντων, οι αγώνες και οι στόχοι των εργαζομένων, στρέφονται κυρίως και προ πάντων, στο πως θα έχουμε περισσότερες απολαβές και αφθονότερα αγαθά και πως θα απολαμβάνουμε χωρίς κόπους τα αγαθά της γης. Αυτά νομίζουμε ότι θα μας κάμουν ευτυχισμένους. Βέβαια χρειάζονται κι αυτά, αλλά όλα με μέτρο.

Αν μεταφέρουμε τα πιο πάνω στην εποχή μας θα δούμε, με πολλή θλίψη, ότι πολλοί και σήμερα μιμούμαστε τον άφρονα πλούσιο. Μολονότι θέλουμε να φαινόμαστε και να λεγόμαστε έξυπνοι και πολιτισμένοι, αντιγράφουμε την άφρονα τακτική του πλουσίου. Όλα σχεδόν τα ενδιαφέροντά μας κατά την τελευταία εικοσαετία στρέφονται στο τι θα φάμε και πως θα τέρψουμε τη σάρκα μας. Η εποχή μας, δυστυχώς, έχει γίνει εποχή της χρυσής κουζίνας, των ποτών και των γλυκισμάτων. Τα πάντα, δηλαδή, για την κοιλιά. Η κοιλιά έγινε Θεός για πολλούς από εμάς. «Μιμηθείτε όλοι εμένα, αδελφοί μου», μας λέει ο Θεός Απόστολος Παύλος «και παραδειγματισθείτε από αυτούς που συμπεριφέρονται σύμφωνα με το δικό μας πρότυπο. Σας το είπα πολλές φορές και τώρα το επαναλαμβάνω κλαίοντας, ότι πολλοί ζουν ως εχθροί του σταυρού του Χριστού. Το τέλος τους θα είναι η καταστροφή, Θεός τους είναι η κοιλιά τους και καυχώνται για πράγματα, για τα οποία θα έπρεπε να ντρέπονται» (Φιλιπ. Γ' 17-19). Γι' αυτό το πάθημα του άφρονος πλουσίου μας γίνει μάθημα. Προσοχή να μην μας τυφλώσει ο πλούτος. Ας φροντίζουμε να γεμίζουμε την ζωή μας με πράξεις αγάπης και αρετής, για να έχουμε μετά το θάνατο μαζί μας θησαυρό αιώνιο. Ο άφρων πλούσιος παραμέρισε, ολοτελώς από την ζωή του, την ψυχή του. Γιατί η ψυχή ούτε τρώγει ούτε πίνει. Η ψυχή ευφραίνεται με την αρετή, ανακουφίζεται με την εφαρμογή του Θείου Θελήματος και ζει ευτυχισμένη μέσα στην ατμόσφαιρα της έμπρακτης αγάπης.

Αδελφοί μου! Η αλήθεια που δεν πρόσεξε ο πλούσιος αλλά και πολλοί από εμάς είναι ότι τα υλικά αγαθά δεν μας συνοδεύουν στην άλλη ζωή. Μετά τον θάνατο, όπως μας λέει και ο υμνωδός της Εκκλησίας μας «δεν παραμένει ο πλούτος και δεν συνοδεύει κανένα η δόξα· ερχόμενος ο θάνατος όλα αυτά εξαφανίζονται». Και αυτή η αλήθεια θα πρέπει να είναι πάντοτε μπροστά μας. Γι' αυτό αντί να γοητευόμαστε από το δέλεαρ των απολαύσεων της ζωής, ας επιδοθούμε στον πλουτισμό της ψυχής με έργα αγάπης και αρετής, που μας αναδεικνύουν αληθινούς ανθρώπους. Τότε δεν θα έχουμε την κατάληξη του άφρονος πλουσίου, αλλά θα βρούμε χάρη και έλεος, από τον πλουσιόδωρο Θεό στον οποίο ανήκει κάθε δόξα, τιμή και προσκύνηση στους αιώνες. Αμήν.

Ηγούμενος Χρυσορροϊατίσης Διονύσιος

ΑΝΔΡΕΟΥ ΤΟΥ ΠΡΩΤΟΚΛΗΤΟΥ

Απόστολος: Α' Κορ. 8' 9-16

Ευαγγέλιο: Ιωάν. α' 35-52

30 Νοεμβρίου 2014

«Ὡν Ἀνδρέας ὁ ἀδελφὸς Σίμωνος Πέτρου ... Ἐυρίσκει οὕτως πρῶτος τὸν ἀδελφὸν τὸν ἴδιον Σίμωνα καὶ λέγει αὐτῷ ἑυρήκαμεν τὸν Μεσσίαν» (Ἰωάν. α' 41-42).

Ἀνδρέου τοῦ Πρωτοκλήτου σήμερα. Ἀνδρέου τοῦ Ἀποστόλου που εἶχε τὴν τιμὴ νὰ προσκληθεῖ πρῶτος ἀπὸ τὸν Ἰησοῦ. Ἐξοῦ καὶ πρωτόκλητος, γιὰ τοῦτο καὶ ἡ σημερινὴ μέρα εἶναι ἰδιαίτερα σημαντικὴ γι' αὐτὸν, ἐπειδὴ, ὅπως ἀποκαλύπτει στὸν ἀδελφὸ τοῦ Πέτρου «εὐρήκαμεν τὸν Μεσσίαν». Βρήκαμε τὸ Μεσσία.

Ἰδιαίτερα σημαντικὴ ἡ ἀνακάλυψη, ἀλλὰ καὶ ἡ προσωπικὴ διαπίστωση ὅτι βρήκε τὸ Μεσσία, βρήκε τὸ Λυτρωτὴ. Βρήκε Αὐτὸν γιὰ τὸν ὁποῖο μίλησαν οἱ προφῆτες καὶ τὴν ἔλευση τοῦ ὁποῖου ἐπιβεβαίωσε ὁ διδάσκαλος τοῦ Ἰωάννη οὗ Πρόδρομος λέγοντας: «Ἰδέ ὁ ἀμνὸς τοῦ Θεοῦ ὁ αἴρων τὴν ἀμαρτίαν τοῦ κόσμου». Αὐτὸς εἶναι ὁ ἀμνὸς τοῦ Θεοῦ που παίρνει πάνω του τὴν ἀμαρτία τοῦ κόσμου.

Ἡ ἀποκάλυψη τοῦ διδασκάλου του, Ἰωάννου τοῦ Προδρόμου, ὅτι ὁ Ἰησοῦς εἶναι «ὁ ἀμνὸς τοῦ Θεοῦ που παίρνει πάνω του τὴν ἀμαρτία τοῦ κόσμου» δὲν ἀφήνει ἀσυγκίνητο τόσο τὸν Ἀνδρέα, ὅσο καὶ ἓνα ἄλλο μαθητὴ τοῦ Προδρόμου, πιθανότατα τὸν Ἰωάννη, τὸν μετέπειτα Ἀπόστολο καὶ Ευαγγελιστὴ. Καὶ οἱ δυο ἀφήνουν τὸ διδάσκαλο τους καὶ ἀκολουθοῦν τὸν Ἰησοῦ. Ὁ Ἰησοῦς γύρισε καὶ, βλέποντας τους νὰ τὸν ἀκολουθοῦν τους εἶπε: «Τὶ θέλετε»; Καὶ αὐτοὶ τοῦ ἀπάντησαν: «Ραββὶ – που σημαίνει Διδάσκαλε – πού μένει»; Καὶ ὁ Ἰησοῦς τους εἶπε: «Ἐλάτε καὶ θὰ δεῖτε».

Ἦρθαν, λοιπὸν, καὶ εἶδαν που μένει ὁ Ἰησοῦς καὶ ἔμειναν μαζί του ὅλη τὴν ἡμέρα. Αὐτὴ ἡ ἀναστροφή με τὸν Ἰησοῦ ἐπιβεβαίωσε τὰ λόγια τοῦ Προδρόμου ὅτι αὐτὸς εἶναι «ὁ ἀμνὸς τοῦ Θεοῦ» καὶ ἄρα ὁ Λυτρωτὴς καὶ Σωτὴρας τοῦ κόσμου. Ὁ Ἀνδρέας δὲν ἔχει πια καμιά ἀμφιβολία. «Εὐρήκαμεν τὸν Μεσσίαν» εἶπε σὲ λίγο στὸν ἀδελφὸ τοῦ, τὸν Πέτρο. Ἐπειδὴ ὁ Μεσσίας ἦταν τὸ πρόσωπο που προσδοκοῦσαν νὰ ἔρθει καὶ ὅτι Αὐτὸς ἦταν φορέας σωτηρίας γιὰ τοῦτο θέλησε νὰ καταστήσει κοινωνοὺς αὐτῆς τῆς σωτηρίας καὶ ἄλλους, ξεκινώντας ἀπὸ τὸν ἀδελφὸ τοῦ τὸν Πέτρο, τὸν ὁποῖο καὶ ὠδήγησε μπροστὰ στὸν Ἰησοῦ.

Ἡ «ἀνακάλυψη» τοῦ Μεσσία δὲν ἐγίνε μόνο ἀπὸ τὸν Ἀνδρέα. Ἡ ἀνακάλυψη τοῦ Μεσσία, ὅπως ἀκούσαμε καὶ στὸ σημερινὸ Ευαγγέλιο, ἐγίνε τὴν ἐπόμενη μέρα καὶ ἀπὸ τὸν Φίλιππο, ὁ ὁποῖος με ἐνθουσιασμό ἀπευθύνθηκε στὸ φίλο του τὸν Ναθαναὴλ. Ὅπως ὁ Ἀνδρέας εἶπε «Εὐρήκαμεν τὸν Μεσσίαν», ἐπὶ τῶρα καὶ ὁ Φίλιππος, που παραπέμπει τὸ φίλο του σὲ ἀξιόπιστες πηγές, ὅπως ἦταν ὁ Μωϋσῆς καὶ οἱ Προφῆτες «ὃν ἔγραψε Μωϋσῆς ἐν τῷ νόμῳ καὶ οἱ προφῆται, εὐρήκαμεν Ἰησοῦν». Ἄρα ἡ μαρτυρία τους γιὰ τὸν Ἰησοῦ εἶναι ἀπόλυτα ἀξιόπιστη. «Εὐρήκαμεν Ἰησοῦν». Δέκτες οἱ ἴδιοι τῆς Χάριτος τοῦ Θεοῦ, θέλησαν ἀμέσως νὰ καταστήσουν κοινωνοὺς καὶ τους ἄλλους, ἀρχίζοντας ἀπὸ τὸ οἰκογενειακὸ καὶ τὸ φιλικὸ τους περιβάλλον, ἐστὼ καὶ ἀν κάποτε αὐτὸ τὸ περιβάλλον προβάλλει ἀντιρρήσεις, ὅπως ἐγίνε με τὸν Ναθαναὴλ. Αὐτὴ ἡ κίνηση καὶ τῶν δύο, ἀλλὰ καὶ ὁ τρόπος με τὸν ὁποῖο υπερασπίστηκαν τὴν «ἀνακάλυψη» τους φανερῶνει ἀπὸ τὴν ἓνα τὸν καλὸν τους χαρακτήρα καὶ ἀπὸ τὴν ἄλλη τὴν βεβαιότητα τους γιὰ τὸ πρόσωπο τοῦ Ἰησοῦ, τὸ ὁποῖο επικαλοῦνται, ἀλλὰ καὶ υπερασπίζονται. Αὐτὴ εἶναι ἓνα στάση που θὰ πρέπει νὰ βρεῖ μιμητὲς καὶ στὸ δικὸν μας πρόσωπο. Ἀν σ' ἀλήθεια κι ἐμεῖς ἀναγνωρίζουμε ὅτι «εὐρήκαμεν τὸν Μεσσίαν», τότε πειστικά καὶ με βεβαιότητα θὰ πρέπει νὰ ἀπευθυνθούμε πρὸς τὸ κοινωνικὸν μας περιβάλλον. Ἡ σωτηρία εἶναι δῶρο τοῦ Θεοῦ γιὰ ὅλους τους ἀνθρώπους καὶ ὄχι μόνο γιὰ μας. Μέσα ἀπὸ τὸν πληθυντικὸν «εὐρήκαμεν»

που χρησιμοποιούν σήμερα οι Απόστολοι Ανδρέας και Φίλιππος προσδιορίζουν όχι μόνο το παρελθόν, που το μετατρέπουν σε διαρκές παρόν, αλλά αυτό το παρόν το επεκτείνουν εις το μέλλον, θέλοντας με τον τρόπο αυτό να καταστήσουν κοινωνούς όλους τους ανθρώπους. Μ' αυτό τον τρόπο υπερασπίζονται την πίστη τους. Μ' αυτό τον τρόπο θέλουν να τονίσουν σε όλους, αλλά και στον καθένα ξεχωριστά, ότι η Θεία Χάρις δεν εμποδίζεται από το χρόνο ή τον τρόπο. Η Θεία χάρις ενεργεί παντού και πάντα με την ίδια δύναμη, με θετικό αποτέλεσμα τη μεταμόρφωση των ανθρώπων, όπως έγινε σήμερα και με τον Πρωτόκλητο Ανδρέα.

Τόσο ο Ανδρέας, όσο και ο Ιωάννης που περιγράφει το περιστατικό της κλήσης των μαθητών και κατ' επέκταση του Ανδρέα «ήλθον και είδον» που μένει ο Ιησούς. Και όχι μόνο. Έμειναν και συνομήλησαν μαζί του όλη την ημέρα. Και τώρα, έτοιμοι πια, απαντούν θετικά στην πρόσκληση του Ιησού και τον ακολουθούν χωρίς χρονοτριβή. Κοντά στον Ιησού θα οδηγήσουν και πολλούς άλλους, ανάμεσα στους οποίους και μια ομάδα Ελλήνων που ανέφεραν στον Ανδρέα ότι «ήθελαν να δουν τον Ιησού» (Ιωάν. ιβ' 21). Μετά την Πεντηκοστή, ο Πρωτόκλητος Ανδρέας όπως και άλλοι Απόστολοι, αναγεννημένοι από το Άγιο Πνεύμα, αρχίζουν την αποστολή τους σε όλα τα έθνη, σύμφωνα με την προτροπή του Ιησού «πορευθέντες μαθητεύσατε πάντα τα έθνη (Ματθ. κη' 19). Η υλοποίηση αυτής της προτροπής υπήρξε και για τον Απόστολο Ανδρέα αγώνας καθημερινής ζωής. Σινώπη, Αμισός, Τραπεζούντα, Ιβηρία, Θράκη, Χαλκηδόνα, Βυζάντιο – σημερινή Κωνσταντινούπολη, Χαλκηδόνα, Σκυθία, Αντιόχεια, Έφεσος, περιστασιακά και η Κύπρος, και τέλος η Πάτρα, όπου και εμαρτύρησε θα αγιαστούν με την παρουσία του.

Οι συνθήκες της εποχής πολύ δύσκολες. Έντονες οι αντιδράσεις του ειδωλολατρικού κόσμου, ιδιαίτερα στη Σινώπη και την Πάτρα. Στην Πάτρα ο εκχριστιανισμός της Μαξιμίλας, γυναίκας του Ανθύπατου Αιγεάτη, υπήρξε γι' αυτόν η χαριστική βολή. Φυλακή, βασανιστήρια, και τέλος σταύρωση σε σχήμα Χ, δεν στάθηκαν ικανά για να λυγίσουν τον Πρωτόκλητο Ανδρέα. Υπέμεινε τα μαρτύρια και κάλεσε τους Χριστιανούς να μιμηθούν το παράδειγμα του.

Αδελφοί μου, στην Κύπρο τιμάται η μνήμη του Αποστόλου Ανδρέα, περισσότερο από οποιοδήποτε άλλο Απόστολο. Ιδιαίτερα αυτές τις μέρες η σκέψη και η καρδιά μας είναι στραμμένη στη σκλαβωμένη γη μας και το ερειπωμένο Μοναστήρι του, όπου για σαράντα χρόνια το σταυρώνει ο σύγχρονος Αιγεάτης, ο Ατίλας. Στώμεν καλώς, αδελφοί μου. Ας οπλιστούμε με δύναμη και υπομονή και προπαντός με πίστη, μιμούμενοι τη ζωή και το παράδειγμα του Πρωτόκλητου που τιμούμε σήμερα. Ας τον παρακαλέσουμε, όπως με τις προσευχές του συντομευθεί ο χρόνος της δοκιμασίας μας για να μπορέσουμε να δούμε την πατρίδα μας και πάλι ελεύθερη. Αμήν.

Θεόδωρος Αντωνιάδης

ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΕΣ ΚΑΙ ΚΗΡΥΓΜΑΤΑ

ΠΑΝΙΕΡΩΤΑΤΟΥ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΟΥ ΠΑΦΟΥ κ.κ. ΓΕΩΡΓΙΟΥ

Σάββατο	1 Νοεμβρίου	ΚΑΤΩ ΠΑΦΟΣ,Αγ.Ανάργυροι
Κυριακή	2 Νοεμβρίου	ΜΕΣΟΓΗ
Κυριακή	2 Νοεμβρίου(Εσπερινός)	ΑΧΕΛΕΙΑ
Δευτέρα	3 Νοεμβρίου	ΠΑΧΝΑ ΑΝΩ
Παρασκευή	7 Νοεμβρίου(Εσπερινός)	ΛΕΜΟΝΑ
Κυριακή	9 Νοεμβρίου	ΧΛΩΡΑΚΑ,Αγ.Νεκτάριος
Τρίτη	11 Νοεμβρίου	ΝΕΟΝ ΧΩΡΙΟΝ
Τετάρτη	12 Νοεμβρίου(Εσπερινός)	ΚΑΝΝΑΒΙΟΥ
Παρασκευή	14 Νοεμβρίου	ΑΡΣΟΣ
Κυριακή	16 Νοεμβρίου	ΠΙΣΣΟΥΡΙ
Πέμπτη	20 Νοεμβρίου(Εσπερινός)	ΠΑΦΟΣ,Παναγία Παντάνασσα
Παρασκευή	21 Νοεμβρίου	ΠΕΓΕΙΑ
Κυριακή	23 Νοεμβρίου	ΔΡΟΥΣΙΑ
Δευτέρα	24 Νοεμβρίου(Εσπερινός)	ΤΑΛΑ
Τρίτη	25 Νοεμβρίου(Εσπερινός)	ΠΕΝΤΑΛΙΑ
Σάββατο	29 Νοεμβρίου(Εσπερινός)	ΕΜΠΙΑ
Κυριακή	30 Νοεμβρίου	ΠΟΛΙΣ ΧΡΥΣΟΧΟΥΣ

ΘΕΟΦΙΛΕΣΤΑΤΟΥ ΕΠΙΣΚΟΠΟΥ ΑΡΣΙΝΟΗΣ κ. ΝΕΚΤΑΡΙΟΥ

Κυριακή	2 Νοεμβρίου	Ι. Μ. ΣΑΛΑΜΙΩΤΙΣΣΗΣ
Τετάρτη	5 Νοεμβρίου(Εσπερινός)	ΑΓΙΟΣ ΔΗΜΗΤΡΙΑΝΟΣ
Σάββατο	8 Νοεμβρίου	ΑΝΩΓΥΡΑ
Σάββατο	8 Νοεμβρίου(Εσπερινός)	ΧΛΩΡΑΚΑ, Αγ.Νεκτάριος
Κυριακή	9 Νοεμβρίου	ΠΕΡΙΣΤΕΡΩΝΑ
Κυριακή	16 Νοεμβρίου	ΣΑΛΑΜΙΟΥ
Πέμπτη	20 Νοεμβρίου(Εσπερινός)	ΣΙΜΟΥ
Παρασκευή	21 Νοεμβρίου	ΠΑΦΟΣ, Παναγία Παντάνασσα
Κυριακή	23 Νοεμβρίου	ΔΡΥΝΙΑ
Δευτέρα	24 Νοεμβρίου(Εσπερινός)	ΚΡΗΤΟΥ ΤΕΡΡΑ
Τρίτη	25 Νοεμβρίου	ΛΥΣΟΣ,Αγ.Μερκούριος
Σάββατο	29 Νοεμβρίου(Εσπερινός)	ΠΟΛΙΣ ΧΡΥΣΟΧΟΥΣ
Κυριακή	30 Νοεμβρίου	ΕΜΠΙΑ

ΠΑΝΟΣΙΟΛΟΓΙΩΤΑΤΟΥ ΑΡΧΙΜΑΝΔΡΙΤΟΥ κ. ΤΥΧΙΚΟΥ

Κυριακή	2 Νοεμβρίου	ΠΟΛΗ ΧΡΥΣΟΧΟΥΣ
Δευτέρα	3 Νοεμβρίου	ΑΝΑΒΑΡΓΟΣ
Πέμπτη	6 Νοεμβρίου	ΑΓΙΟΣ ΔΗΜΗΤΡΙΑΝΟΣ
Κυριακή	9 Νοεμβρίου	ΜΕΣΑΝΑ
Κυριακή	16 Νοεμβρίου	ΚΑΘΗΚΑΣ
Παρασκευή	21 Νοεμβρίου	ΧΟΥΛΟΥ
Κυριακή	23 Νοεμβρίου	ΚΑΛΛΕΠΕΙΑ
Τρίτη	25 Νοεμβρίου	ΚΡΗΤΟΥ ΤΕΡΡΑ
Τετάρτη	26 Νοεμβρίου	ΠΕΝΤΑΛΙΑ Άγιος Στυλιανός
Κυριακή	30 Νοεμβρίου	ΠΙΣΣΟΥΡΙ

ΚΗΡΥΓΜΑΤΑ ΘΕΟΛΟΓΩΝ

ΧΑΡΑΛΑΜΠΟΣ ΠΑΠΑΣΑΒΒΑΣ

Κυριακή 2 Νοεμβρίου: ΑΓΙΟΣ ΑΜΒΡΟΣΙΟΣ

Κυριακή 23 Νοεμβρίου: ΑΓΙΑ ΒΑΡΒΑΡΑ

ΠΑΥΛΟΣ ΑΡΚΟΥ

Κυριακή 9 Νοεμβρίου: ΜΑΝΔΡΙΑ

Κυριακή 16 Νοεμβρίου : ΝΙΚΟΚΛΕΙΑ

Κυριακή 23 Νοεμβρίου : ΚΕΛΟΚΕΔΑΡΑ

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ ΜΠΙΤΣΙΟΥΝΗΣ

Κυριακή 2 Νοεμβρίου : ΠΟΛΕΜΙ

Κυριακή 9 Νοεμβρίου: ΑΡΟΔΕΣ

Κυριακή 16 Νοεμβρίου: ΠΑΧΝΑ ΚΑΤΩ

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΣΑΒΒΙΔΗΣ

Κυριακή 9 Νοεμβρίου : ΚΟΝΙΑ

Κυριακή 30 Νοεμβρίου : ΚΙΣΣΟΝΕΡΓΑ

ΥΠΕΥΘΥΝΟΙ ΣΥΝΤΑΞΗΣ: Θεόδωρος Αντωνιάδης Θεολόγος, Γεώργιος Σαββίδης, Θεολόγος, Δημήτριος Σμυρλής Θεολόγος, Φιλόλογος.

ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΠΑΦΟΥ

ΜΗΝΙΑΙΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ

ΚΗΡΥΓΜΑΤΩΝ

Το πρώτον Αποστολικόν κήρυγμα εις την Πάφον

Πράξ. ιγ, 6-12

ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΣ 2014

ΕΤΟΣ ΛΕ'

ΑΡ.414

ΚΥΡΙΑΚΗ Γ' ΛΟΥΚΑ

Απόστολος: Εφεσ. Ε'8-19

Ευαγγέλιο: Λουκ. ΙΓ'10-17 7

Δεκεμβρίου 2014

**«Και ιδού γυνή ήν πνεύμα έχουσα ασθενείας έτη δέκα
και οκτώ, και ήν συγκύπτουσα»**

Παράδειγμα πολύ διδακτικό είναι, αγαπητοί μου αδελφοί, η συγκύπτουσα γυναίκα του σημερινού Ευαγγελίου. Παράδειγμα αγάπης και ζήλου προς το Θεό και τη λατρεία του. Μια άρρωστη γυναίκα, ένας πονεμένος άνθρωπος, μια αξιολύπητη ύπαρξη, είναι η συγκύπτουσα της σημερινής ευαγγελικής περικοπής. Για δεκαοκτώ ολόκληρα χρόνια είναι δεμένη από το μισάνθρωπο δαιμονικό πνεύμα, με το σώμα κυρτωμένο προς τη γη. Πνεύμα πονηρό την καθήλωσε και την έκαμε να είναι διαρκώς σκυμμένη προς τα κάτω και να μη μπορεί να σηκώσει καθόλου το κεφάλι της προς τα πάνω για να ατενίσει τον ουρανό. Και δεν είναι μόνο αυτό. Η γυναίκα αυτή δεν μπορεί να βαδίσει με φυσικότητα και άνεση και δεν έχει την δυνατότητα να δράσει μέσα στην κοινωνία. Παρά ταύτα μένει στην ιστορία σαν ένα πρόσωπο θαυμαστό και μάλιστα πολύ περισσότερο θαυμαστό από άλλους υγιείς και δραστήριους ανθρώπους. Και τούτο γιατί η κατάστασή της δεν την εμποδίζει από του να συμμετέχει στη Θεία λατρεία. Η ασθένειά της δεν στέκεται εμπόδιο και δεν την επηρεάζει τι θα πει ο κόσμος γι' αυτήν. Η ψυχή της διψά να λατρεύει τον Θεό και δε λογαριάζει κανένα εμπόδιο. Γι' αυτό και τη βλέπουμε κάθε Σάββατο να βρίσκεται στη συναγωγή για να προσευχηθεί με τους άλλους πιστούς και ν' ακούσει το Λόγο του Θεού. Η σχεδόν καθημερινή παρουσία της στο Ναό, μας δίνει την ευκαιρία να μιλήσουμε και εμείς σήμερα για το καθήκον του εκκλησιασμού για τον κάθε χριστιανό.

Το παράδειγμα της συγκύπτουσας γυναίκας, μας λέει ότι ο εκκλησιασμός θα πρέπει να γίνεται με θερμό πόθο και σφοδρή επιθυμία. Θα πρέπει να τον χαρακτηρίζει η προσήλωση και η ευλάβεια. Θα πρέπει να εκκλησιαζόμαστε για να λατρεύουμε τον Κύριο με φόβο, σεβασμό και ευλάβεια (Ψαλμ. Ε',8 και Ιησ. Ναυή ΚΒ',5). Γιατί ο ναός είναι ιερός τόπος κοινής, δημόσιας προσευχής όπου όλοι προσερχόμαστε για να προσευχηθούμε στο Θεό, να Τον δοξολογήσουμε, να Τον ευχαριστήσουμε και να Τον παρακαλέσουμε. Κι αν στη λατρεία των Ιουδαίων επιβαλλόταν σεβασμός και αφοσίωση και προσήλωση, πόση άραγε προσήλωση χρειάζεται τώρα; Τώρα δεν έχουμε μόνο προσευχή και μελέτη και ανάλυση του Λόγου του Θεού, όπως γινόταν στις συναγωγές. Τώρα δεν έχουμε προσφορά αίματος τράγων και μόσχων (Εβρ. Θ',12), όπως γινόταν στο ναό του Σολομώντος. Τώρα στους ιερούς ναούς μας τελεσιουργείται θυσία ανέκφραστη και ανεμνήνευτη. Τώρα θυσιάζεται και προσφέρεται κατά το μεγάλο μυστήριο της Θείας Ευχαριστίας, ο ίδιος ο Θεάνθρωπος Κύριος. Τώρα ο άγιος και ορθόδοξος ναός μας γίνεται ουρανός πολύφωτος, γιατί σ' αυτόν είναι σωματικά ο Κύριος του ουρανού και της γης, ο Κύριος ημών Ιησούς Χριστός.

Είναι ανάγκη, λοιπόν, όχι μόνο να μη θορυβούμε και να μη μιλούμε και πολλές φορές να συζητούμε μέσα στο ναό, αλλά να θέτουμε κατά μέρος κατά την ώρα της Θείας Λειτουργίας κάθε βιοτική μέριμνα και να μη σκεπτόμαστε τίποτε το γήινο, όπως μας λει και ο Χερουβικός Ύμνος. Από τη στιγμή που ο ιερός ναός μας γίνεται επίγειος ουρανός και άδουμε και ψάλλουμε με τα Σεραφείμ, πρέπει να γίνει και ο νους μας ουράνιος. Χρειάζεται ν' αποκτήσουμε κι εμείς κάτι από την αφοσίωση και προσήλωση των Αγίων Αγγέλων, που πετούν γύρω από το θρόνο του Θεού και ψάλλουν ακατάπαυστα το «άγιος, άγιος, άγιος Κύριος Σαβαώθ» (Ησ. ΣΤ',3). Αυτή η στροφή του

νου και του είναι μας προς τον ουρανό, είναι και ο καλύτερος τρόπος, για να λυθούν όλα τα γήινα προβλήματα, εφ' όσον τα αναθέτουμε όλα στον Ουράνιο Πατέρα μας.

Η άρρωστη αυτή γυναίκα με την παρουσία της στη λατρεία της συναγωγής, μας διδάσκει ακόμα ότι δεν πρέπει καμιά δυσκολία να μας εμποδίζει από του να συμμετέχουμε στη Θεία λατρεία. Γιατί, δυστυχώς, πολλοί από εμάς υστερούμε και δεν έχουμε το ζήλο της γυναίκας αυτής. Για να μη πάμε στην Εκκλησία την Κυριακή, επικαλούμαστε πλήθος δικαιολογιών και πολλές φορές με το παραμικρό είμαστε έτοιμοι να απουσιάσουμε από τη Θεία λατρεία. Μια ελάχιστη αδιαθεσία, η κάποια απασχόληση, που μας φαίνεται βιαστική, είναι ικανά να μας κρατήσουν μακριά από την κοινή λατρεία της Εκκλησίας. Έπειτα έχουμε τις περιπτώσεις εκδρομών, του κυνηγιού, του ύπνου, των εργασιών στο σπίτι, που κάμνουν πολλούς να μένουν μακριά από την Εκκλησία τις Κυριακές και μεγάλες γιορτές. Τούτο είναι πολύ κακό και πρέπει να φροντίσουμε να το διορθώσουμε. Γι' αυτό κάθε Κυριακή με ζήλο και προθυμία θα πρέπει να πηγαίνουμε στους ναούς για να λατρεύουμε τον Κύριο. Όπως είπαμε και πιο πάνω, εμείς οι Χριστιανοί έχουμε λατρεία ανώτερη και σπουδαιότερη από εκείνη της συναγωγής. Γιατί τις Κυριακές και γιορτές στους ιερούς ναούς μας επαναλαμβάνεται κατά τρόπο αναίμακτο η θυσία του Γολγοθά και πάνω στην Αγία Τράπεζα βρίσκεται αυτός ο Κύριος ο Σταυρωθείς και Αναστάς, έτοιμος να εκχύσει τις δωρεές Του και τις Θείες Του ευλογίες στους Χριστιανούς που Τον λατρεύουν. Αλλά που Τον λατρεύουν, με συναίσθηση, με αφοσίωση και με λατρευτική διάθεση. Γι' αυτό και με την καρδιά μας και όχι τυπικά θα πρέπει να εκκλησιαζόμαστε.

Ο Άγιος Ιωάννης ο Σιναΐτης, ο της Κλίμακος, λέει ότι ο τρόπος της προσευχής μας, μαρτυρεί την κατάσταση της ψυχής μας (Κλίμαξ Ιωάνν. ΚΗ',λη). Από το πώς, δηλαδή, συμμετέχουμε στην κοινή προσευχή της Εκκλησίας, θα φανεί ποιοί είμαστε και πόσο ζυγίζουμε πνευματικά. Με τον εκκλησιασμό, όπως ορίζει η Αγία Εκκλησία μας και όπως τον θέλει ο Θεός, πλουτιζόμαστε με Θείο πλούτο, οπλιζόμαστε και γινόμαστε πιο ισχυροί. Κι έτσι έχουμε τις εγγυήσεις να νικήσουμε τους εχθρούς μας και να λύσουμε όλα τα προβλήματά μας. Ξεκινώντας, λοιπόν, για το ναό τις Κυριακές ή τις γιορτές, ας κάμνουμε σκέψεις πνευματικές, ας ετοιμάζουμε τον εαυτό μας, ας κάμνουμε ευλαβικά τον σταυρό μας, ας παίρνουμε τη θέση μας στο ναό, ας στεκόμαστε ευλαβικά μέχρι το τέλος, ας αποφεύγουμε κάθε συζήτηση και όταν θα βγαίνουμε απ' εκεί να αισθανόμαστε ανανεωμένοι, γεμάτοι χάρη και δύναμη για να συνεχίζουμε τον αγώνα μας για την απόκτηση της αιώνιας βασιλείας.

Αδελφοί μου! Η λατρεία της Κυριακής, είναι το οξυγόνο, είναι η τροφή της ψυχής, το νερό που θα την ξεδιψάσει, είναι το λιμάνι της, στο οποίο θα βρεί την ειρήνη, τη γαλήνη και την ανάπαυσή της. Αν μπορούσαμε να συνειδητοποιήσουμε πόσο αναγκαία είναι για τη πνευματική μας ζωή η λατρεία της Κυριακής, τότε κανένα εμπόδιο, καμιά εργασία, καμιά απασχόληση και καμιά κοινωνική υποχρέωση δεν θα μας παρέσυραν στο να μη συμμετέχουμε στη λατρεία της Κυριακής. Ας εμπνευσθούμε, λοιπόν, από την συγκύπτουσα και ας ανάψει περισσότερο μέσα μας ο πόθος του εκκλησιασμού. Και ας γίνει ο εκκλησιασμός μας όχι μια τυπική συνήθεια, αλλά μια ευκαιρία πνευματικής ανάτασης και ουσιαστικής επικοινωνίας με τον Κύριο, από τον Οποίο πηγάζει κάθε δώρημα τέλειο και κάθε χάρη και ευλογία. Γένοιτο.

Ηγούμενος Χρυσορροϊατίσσης Διονύσιος

ΚΥΡΙΑΚΗ ΙΑ΄ΛΟΥΚΑ (ΠΡΟΠΑΤΟΡΩΝ)

Απόστολος: Κολ. γ΄ 4-11

Ευαγγέλιο: Λουκ. ιδ΄ 16-24 14

Δεκεμβρίου 2014

«Και ήρξαντο από μιάς παραιτείσθαι πάντες».

Ήταν αχαρακτήριστη η συμπεριφορά των σημερινών προσκεκλημένων. Ο οικοδεσπότης δεν είχε φεισθεί πόνων και κόπων, δεν λογάριασε έξοδα και φροντίδες για να ετοιμάσει το «μέγα δείπνον». Κι ενώ πάντα η πρόσκληση σε επίσημα γεύματα περιποιεί τιμή για τους καλεσμένους, κι ενώ θα ανέμενε κανείς άμεση αποδοχή της, κατά τρόπον παράξενο «ήρξαντο από μιάς παραιτείσθαι πάντες». Αρνήθηκαν όλοι να παρευρεθούν στο δείπνο. Οι δικαιολογίες πολλές και διάφορες, αλλά το αποτέλεσμα ένα: Δεν θέλησαν να παρακαθήσουν στο δείπνο. Ο ένας αγόρασε χωράφι κι έπρεπε να πάει να το δει, ο άλλος απέκτησε βόδια και ήθελε να τα δοκιμάσει, και ο τρίτος δημιούργησε οικογένεια και ήταν απασχολημένος με οικογενειακές φροντίδες.

Η σημερινή παραβολή δέκτηκε πολλές ερμηνείες. Η τοποθέτησή της, όμως, από την Εκκλησία, λίγο πριν από τα Χριστούγεννα, μάς κάνει να δεχτούμε πως τραπέζι και δείπνο είναι η Χριστιανική διδασκαλία, ο χριστιανικός τρόπος ζωής, που έφερε στον κόσμο ο Χριστός. Σ' αυτό τον τρόπο ζωής κλήθηκαν και καλούνται όχι μόνο πολλοί, αλλά όλοι οι άνθρωποι. Η ετοιμασία του δείπνου κράτησε για πολλά χρόνια. Από τότε που διώχτηκαν οι πρωτόπλαστοι από τον παράδεισο. Η προετοιμασία γινόταν από τους Προφήτες, και όλους τους Προπάτορες του Χριστού, με το κήρυγμα και την όλη βιωτή τους.

Ο ερχομός του Χριστού σήμανε την ώρα του δείπνου. Κλήθηκαν, τότε, πρώτα αυτοί που ανέμεναν τον Μεσσία, οι Εβραίοι. Αυτοί, όχι μόνο απέρριψαν την πρόσκληση του Θεού, αλλά και αυτόν «τον Κύριον της δόξης εσταύρωσαν». Κλήθηκαν, ύστερα, και όλοι οι άλλοι άνθρωποι, εμείς οι εθνικοί, οι «εις τας πλατείας και τας ρύμας» της ειδωλολατρίας ευρισκόμενοι. Οι πτωχοί ως προς την κατοχή των προφητειών και οι τυφλοί και ανάπηροι ως προς τη γνώση του αληθινού Θεού.

Και τότε και σήμερα, άρνηση είναι η κύρια απάντηση στην πρόσκληση του Θεού. Τρεις ήσαν οι προφάσεις στην παραβολή. Πολλές οι προφάσεις σήμερα, που συνοψίζονται, όμως, και αυτές σε τρεις κατηγορίες όπως και στην παραβολή.

«Αγρόν ηγόρασα» ήταν η απάντηση ενός από τους καλεσμένους. Έχω αγοράσει χωράφια, είμαι απασχολημένος με τα κτήματα και την περιουσία μου. Μα και σήμερα η manía για απόκτηση κτημάτων και συγκέντρωση χρημάτων και υλικών αγαθών συνιστά δικαιολογία για πολλούς. Μεριμνά τους διαρκής είναι να αγοράσουν ακίνητα, να αξιοποιήσουν τα χρήματά τους, να κάμουν επενδύσεις. Αγωνία να βρουν τα χρήματα, αγωνία να βρουν την κατάλληλη επένδυση, αγωνία να εξοφλήσουν, μερίμνες για νέες συναλλαγές.

Και αυτή η αγωνία και η μέριμνα υποκλέπτουν τον χρόνο και τη ψυχική τους ικμάδα. Δεν υπάρχει ούτε χρόνος ούτε και όρεξη για πνευματική ενασχόληση.

«Ζεύγη βοών ηγόρασα πέντε και πορεύομαι δοκιμάσαι αυτά» ήταν η απάντηση του δεύτερου καλεσμένου. Στα πέντε ζεύγη βοών οι Πατέρες διείδαν τις πέντε αισθήσεις του ανθρώπου. Και πράγματι στην ικανοποίηση των αισθήσεων τους σπαταλούν όλο τον χρόνο και όλη τη διάθεσή τους πολλοί άνθρωποι. Στο τι θα φαν και τι θα πιουν για ικανοποίηση της γεύσης. Στο τι θα δούν και στο τι θα ακούσουν-άσεμνα θεάματα και ακούσματα- για ικανοποίηση της όρασης και της ακοής. Τα πάντα για τον υλικό, τον σωματικό άνθρωπο. Κάθε παρότρυνση, προς ένα τέτοιο άνθρωπο, για πνευματική ζωή συναντά την απάντηση «Παρακαλώ σε έχε με παρητημένον».

«Γυναίκα έγημα» ήταν η δικαιολογία του τρίτου. Έχω δημιουργήσει οικογένεια, έχω αυξημένες υποχρεώσεις, έχω γυναίκα, παιδιά, πώς μπορώ να παραμελήσω όλα αυτά χάριν του δείπνου; Όσο και αν η δικαιολογία του τρίτου προσκεκλημένου φαίνεται να διαφέρει από τις προηγούμενες, κατά βάθος ταυτίζεται μ'αυτές. Γυναίκα, παιδιά, έξοδα, υποχρεώσεις κρατούσαν και αυτόν δέσμιο στη γη, αρνητή της πρόνοιας του Θεού.

Είναι, όμως, αδύνατο να ενδιαφέρεται κάποιος για όσα αναφέραμε πιο πάνω και συγχρόνως να ενδιαφέρεται για το δείπνο του Θεού, τις υποχρεώσεις της σωτηρίας; Αντιτίθεται ο Χριστός στην ιδιοκτησία, στην οικογένεια, στις απολαύσεις της ζωής; Ασφαλέστατα όχι. Θέτει, όμως, προτεραιότητες. Θα μπορούσε ο πρώτος καλεσμένος να πήγαινε στο δείπνο και μετά να επισκεπτόταν το χωράφι του. Το ίδιο και ο άλλος με τα βόδια. Και ο τρίτος θα μπορούσε και στο δείπνο να παρευρεθεί και τις οικογένειακές του υποχρεώσεις να μην παραμελήσει.

Ποια ήταν η βαθύτερη αιτία της απόρριψης της πρόσκλησης τότε, και γιατί και σήμερα οι άνθρωποι είναι απρόθυμοι να ακολουθήσουν τον Χριστιανικό τρόπο ζωής;

Οι καλεσμένοι τότε δεν ήξεραν τι μεγαλείο θα συναντούσαν στο δείπνο. Και οι σημερινοί άνθρωποι δεν έχουν πείρα της γλυκύτητας της Χριστιανικής ζωής. Ακούν για τον Χριστό, μα δεν τον έχουν ζήσει. Γι'αυτό και η Εκκλησία φωνάζει «γεύσασθε και ίδετε». Γευτείτε για να καταλάβετε. Χωρίς άμεση αντίληψη δεν είναι δυνατή η εξαγωγή σωστών συμπερασμάτων.

Ίσως οι τρεις καλεσμένοι να ήσαν και χορτασμένοι, γι'αυτό και δεν αισθάνονταν την ανάγκη για το δείπνο. Και οι σημερινοί άνθρωποι χορτασμένοι από τις χοιρώδεις τροφές του κόσμου τούτου δεν έχουν όρεξη για κάθε τι το πνευματικό.

Ωστόσο, θα είναι πάντα απαραίτητη η συμμετοχή μας στο δείπνο του Θεού, η βίωση της Χριστιανικής ζωής, προκειμένου να σωθούμε. Ας αποδεχτούμε την πρόσκλησή Του και ας πάρουμε την απόφαση, τώρα που πλησιάζουν και τα Χριστούγεννα, να μείνουμε κοντά στη διδασκαλία και στο θέλημά Του, για να μένει και η Χάρις Του κοντά μας παντοτινά.

†Ο Πάφου Γεώργιος

ΚΥΡΙΑΚΗ ΠΡΟ ΤΗΣ ΧΡΙΣΤΟΥ ΓΕΝΝΗΣΕΩΣ

Απόστολος: Εβρ. ια' 9-10, 32-40

Ευαγγέλιο: Ματθ. α' 1-25

21 Δεκεμβρίου 2014

«Το γαρ εν αυτή γεννηθέν εκ Πνεύματος εστίν Αγίου' τέξεται δε υιόν και καλέσεις το όνομα αυτού Ιησούν' αυτός γαρ σώσει τον λαόν αυτού από τών αμαρτιών αυτών» (Ματθ. α' 20-21).

Η Γέννηση του Κυρίου Ημών Ιησού Χριστού αποτελεί γεγονός μοναδικό στην ιστορία. Είναι τόσο μοναδικό που με την Γέννηση του χωρίζει την ιστορία σε περίοδο πριν και μετά από Αυτόν. Η Γέννηση του Ιησού, που είναι έκφραση της αγάπης του Θεού προς τον άνθρωπο, αποτελεί ταυτόχρονα και εκπλήρωση των προαιώνιων υποσχέσεων του Θεού προς τους ανθρώπους. Μέσα από τον αγγελικό λόγο προς τον Ιωσήφ τονίζεται ότι η Γέννηση είναι υπερφυσική, είναι «εκ Πνεύματος Αγίου». Επίσης προαναγγέλλεται το όνομα – Ιησούς – δηλαδή σωτήρας και αποκαλύπτεται με λεπτομέρειες ο σκοπός της ενανθρώπισης, «γιατί Αυτός θα σώσει το λαό του από τις αμαρτίες τους».

Ο Θεός, λοιπόν, μπαίνει στην ιστορία. Κατά τον Απόστολο Παύλο: «Ότε δε ήλθε το πλήρωμα του χρόνου, εξαπέστειλε ο Θεός τον υιόν αυτού, γενόμενον εκ γυναικός, γεγόμενον υπό νόμον, ίνα τους υπό νόμον εξαγοράσει, ίνα την υιοθεσίαν απολάβωμεν» (Γαλ. δ' 4-5). Δηλαδή, «Όταν όμως έφτασε η ώρα που είχε καθορίσει ο Θεός, απέστειλε τον Υιό του. Γεννήθηκε από μια γυναίκα και υποτάχτηκε στο νόμο, για να εξαγοράσει τους υποδούλους στο νόμο, για να γίνουμε παιδιά του Θεού».

Έκφραση αγάπης και πράξη ταπείνωσης η Γέννηση του Ιησού με στόχο τη σωτηρία του ανθρώπου και την επαναφορά στην πορεία προς τη Θέωση. Χρονικά καθορισμένη η ενανθρώπιση του Ιησού. Η αναφορά από τους διαφόρους συγγραφείς της Αγίας Γραφής, για είσοδο του Θεού στον κόσμο σε συγκεκριμένη χρονική στιγμή έχει ιδιαίτερη σημασία. Ότι δηλαδή έχουμε πραγματική σωτηρία.

Η Εκκλησία αποδίδοντας ιδιαίτερη σημασία στο γεγονός της Ενανθρώπισης και μάλιστα και σαν γεγονός ιστορικό, μας παρουσιάζει σαν επιβεβαίωση την τιμή των προπατόρων του Ιησού. Έτσι, ενώ την περασμένη Κυριακή τιμήθηκαν γενικά οι προπάτορες του Κυρίου Ημών Ιησού Χριστού, σήμερα γίνεται και ονομαστική αναφορά σ' αυτούς. Κύριο χαρακτηριστικό τους, όπως αναφέρεται και στο σημερινό Απόστολος, ήταν η δύναμη της πίστεως τους. Το ότι ανάμεσα τους υπήρξαν και πρόσωπα αμαρτωλά, αυτό δεν εμπόδισε το σχέδιο του Θεού για τη σωτηρία των ανθρώπων, αλλά ούτε και επηρέασε την αγιότητα του Λυτρωτή. Άλλωστε όπως προαναγγέλθηκε «αυτός γαρ σώσει τον λαόν αυτού από των αμαρτιών αυτών».

Ετοιμαζόμαστε σε λίγες μέρες να γιορτάσουμε την ενανθρώπιση του Υιού και Λόγου του Θεού. Αυτή η ενανθρώπιση καθώς και η Σταυρική θυσία που θα ακολουθήσει αποτελούν την έκφραση της ύψιστης αγάπης του Θεού προς τον αμαρτωλό άνθρωπο και άρα της αγάπης για τον καθένα από μας ξεχωριστά.

Είναι ιδιαίτερα σημαντικό το γεγονός ότι από τη στιγμή της ενανθρώπισης ο Θεός από απρόσιτος – απλησίαστος, γίνεται όχι μόνο προσιτός αλλά κατά το σημερινό ευαγγέλιο γίνεται και Εμμανουήλ που σημαίνει «Ο Θεός είναι μαζί μας».

Είναι χαρακτηριστικό το γεγονός ότι απ αριθμούνται σήμερα 42 γενεές που ξεκινούν από τον Αβραάμ και καταλήγουν στο Χριστό. Ο γενεαλογικός κατάλογος σταματά στο πρόσωπο του Χριστού, γιατί από τώρα, στο πρόσωπο του Χριστού και με αφετηρία το Χριστό θα αρχίσει η γενεά της σωτηρίας και της χάριτος. Όλοι οι πιο

πάνω αγιάζονται δια του Ιησού Χριστού. Δια του Σταυρού δε και της Αναστάσεως του Κυρίου η Θεία Χάρις ολοκληρώνει τον αγιασμό όλων των ανθρώπων, τόσο της Παλαιάς όσο και της Καινής Διαθήκης. Μέτοχοι αυτού του αγιασμού και μέλη της νέας γενεάς μπορούν να είναι όλοι οι άνθρωποι, που θα είναι όμως κοινωνοί των Παθών και της Αναστάσεως του Κυρίου. Μόνο με αυτό τον τρόπο θα είναι κοινωνοί του αγιασμού και της λυτρωτικής χάριτος που εγκαινιάσθηκε με την ενανθρώπιση και ολοκληρώθηκε με τη Σταυρική θυσία του Κυρίου.

Από την ημέρα της ενανθρώπισης ο Θεός δια του Ιησού γίνεται Εμμανουήλ, που σημαίνει, ο Θεός είναι μαζί μας. Αυτή τη διαβεβαίωση – υπόσχεση δίνει ο ίδιος ο Ιησούς στους Μαθητές του, όταν λίγο πριν την Ανάληψη τους αποστέλλει για κήρυγμα σε όλο τον κόσμο. Τους είπε: «Και ιδού εγώ μεθ' υμών ειμί πάσας τας ημέρας έως της συντελείας του αιώνος». Κι εγώ θα είμαι μαζί σας πάντα ως τη συντέλεια του κόσμου.

Όμως, οι άνθρωποι, η μετά τον Ιησού γενεά, έχουμε αντιληφθεί αυτή την παρουσία του Θεού; Αν ναι, τότε πόσοι γίναμε συνειδητά αποδέκτες αυτής της χάριτος του Θεού και πόσο η ζωή μας είναι επηρεασμένη από το γεγονός της Ενανθρώπισης; Αν και γνωρίζουμε, έστω και θεωρητικά ότι πλασθήκαμε για την αιωνιότητα, για τη βασιλεία του Θεού, πόσοι από μας θυμόμαστε ότι η βασιλεία του Θεού είναι βασιλεία δικαιοσύνης και αγάπης; Πόσοι από μας παρακαλούμε «ελθέτω η βασιλεία σου» αλλά όταν προχωρήσουμε στο «γεννηθήτω το θέλημα σου ως εν ουρανών και επί της γης», αφαιρούμε από τον εαυτό μας τη δυνατότητα να γίνουμε συμμετοχοί στον ερχομό της βασιλείας του Θεού, αφού τον εξαιρούμε από τη συμμερφωση στο θέλημα του Θεού;

Ετοιμαζόμαστε σε λίγες ημέρες να γιορτάσουμε το γεγονός της ενανθρώπισης του Θεού. Αναγνωρίζουμε ότι από τότε που ο αιώνιος και άναρχος θεός έγινε άνθρωπος και μπήκε στην ιστορία έφερε μια αναγέννηση στον κόσμο. Πολλές φορές με αγώνα, με πολύ πόνο, ακόμα με αίμα και δάκρυ, βελτιώθηκε ο κόσμος. Όμως εξακολουθεί και σήμερα να είναι βελτιωμένος; Δυστυχώς όχι. Το πνεύμα της εποχής είναι πνεύμα υλοφροσύνης, ακόμα και απιστίας. Γιατί απιστία δεν είναι μόνο η θεωρητική άρνηση της πίστεως, αλλά και η επιμονή να αρνούμαστε να ζούμε στην καθημερινή μας ζωή με βάση τις αρχές της πίστεως. Μας είπε ο Κύριος ότι «Στη βασιλεία του θεού δε θα μπει όποιος μου λέει «Κύριε, κύριε», αλλά όποιος κάνει το θέλημα του Ουράνιου Πατέρα μου» (Ματθ. ζ' 21).

Αδελφοί μου, δύσκολος ο δρόμος, αλλά όχι αδιάβατος. Ο ίδιος ο Κύριος μας τονίζει πως «είναι στενή η πύλη και γεμάτη δυσκολίες η οδός που οδηγεί στη ζωή, και λίγοι, είναι εκείνοι που τη βρίσκουν» (Μτθ. ζ' 14). Είμαστε διατεθειμένοι να βαδίσουμε αυτό το δρόμο και να περάσουμε από τη στενή πύλη; Αν ναι, ας τον βαδίσουμε με πίστη και υπομονή. Αν έχουμε τα μάτια μας προσηλωμένα στον Ιησού ο οποίος έγινε για μας άνθρωπος, τότε να 'μαστε σίγουροι ότι θα επιτύχουμε. Ο άγγελος επιβεβαιώνοντας, τη Γέννηση του Ιησού τονίζει στον καθένα από μας «ότι ετέχθη ημίν σήμερον σωτήρ, ος εστί Χριστός Κύριος εν πόλει Δαβίδ» (Λουκ. β' 11). Αυτό το Σωτήρα ας σπεύσουμε να τον προσκυνήσουμε και να τον ευχαριστήσουμε θερμά. Αμήν.

Θεόδωρος Αντωνιάδης

ΚΥΡΙΑΚΗ ΜΕΤΑ ΤΗΝ ΧΡΙΣΤΟΥ ΓΕΝΝΗΣΙΝ

Απόστολος: Γαλ. α' 11-19

Ευαγγέλιο: Ματθ. β' 13-23

28 Δεκεμβρίου 2014

«Τότε Ηρώδης ιδών ότι ενεπαίχθη υπό των μάγων...»

Οι Μάγοι, αγαπητοί αδελφοί, που ήλθαν να προσκυνήσουν το Θείο Βρέφος και να του προσφέρουν τα πολύτιμα δώρα τους, είναι ίσως τα πιο μυστηριώδη και αινιγματικά πρόσωπα από όσα αναφέρονται μέσα στο Ευαγγέλιο.

Παρ' όλο που γίνεται αρκετός λόγος γι' αυτούς στη σχετικά σύντομη ευαγγελική αφήγηση της Γέννησης, το ιερό κείμενο δεν μας δίνει καμιά πληροφορία για τον αριθμό τους, την ταυτότητα τους και τον τόπο της προέλευσης τους. Το μόνο που αναφέρεται, είναι ότι ήλθαν στη Βηθλεέμ από κάποια ανατολική χώρα και ότι τους οδήγησε ως εκεί ένα πρωτοφανέρωτο άστρο, που παρατήρησαν στον ουρανό.

Η Χριστιανική παράδοση, στο κύλημα των αιώνων, άντλησε πολλά γι' αυτούς από τη φαντασία. Καθόρισε έτσι διάφορους τόπους, όπως η Μειδία, η Χαλδαία, οι Ινδίες, η Αραβία, από όπου αφωρμήθηκαν. Ανακάλυψε ότι ήταν τρεις. Τους χάρισε από ένα όνομα: Γάσπαρ, Μελχιώρ και Βαλτάσαρ. Σχεδίασε με όλες τις λεπτομέρειες το δρομολόγιο τους ως την Ιουδαία. Και έπλασε μερικούς ποιητικότερους θρύλους για την κατοπινή ιστορία τους.

Καταλαβαίνετε, βέβαια, πως τίποτε από όλα αυτά δεν ανταποκρίνεται στην πραγματικότητα, δεν είναι εξακριβωμένο. Αποτελούν μια ωραία μεν, αλλά αστήρικτη επινόηση.

Οι Μάγοι, που κατέθεσαν στα πόδια του Θείου Νηπίου το χρυσάφι, τον λίβανο και τη σμύρνα, θα παραμένουν για πάντα πρόσωπα κατά μέγιστο μέρος ανεξακρίβωτα.

Το μόνο, για το οποίο μπορούμε να είμαστε βέβαιοι είναι το ζήτημα της πραγματικής τους ιδιότητας. Μάγοι δεν σημαίνει, στο ευαγγελικό κείμενο, αγύρτες ή θαυματοποιοί. Απεναντίας πρόκειται για ένα υψηλό αξίωμα, θρησκευτικό, πολιτικό και, όπως θα λέγαμε σήμερα, επιστημονικό. Σε ορισμένες αρχαίες χώρες, Μάγοι λέγονταν οι σύμβουλοι των βασιλέων. Οι σύμβουλοι αυτοί είχαν μια διπλή σοφία: ήξεραν τους θείους νόμους και τους νόμους της κρίσεως. Ήταν δηλαδή ένα είδος ιερέων και επιστημόνων και με τις υποδείξεις τους ο βασιλεύς κυβερνούσε το λαό.

Αυτό, λοιπόν, μας αρκεί, αγαπητοί αδελφοί, για να καταλάβουμε τη σημασία του ταξιδιού τους προς τη Βηθλεέμ, καθώς και το συμβολικό νόημα της προσφοράς τους στον αρτιγέννητο Ιησού. Οι άνθρωποι αυτοί, που μελετούσαν την κτίση, είδαν σ' αυτήν ένα σημάδι που φανέρωνε τον ερχομό Εκείνου που θα επανέφερε τη κτίση στο αρχαίο καθεστώς. Οι

άνθρωποι αυτοί, που είχαν δύναμη σ' αυτόν τον κόσμο, έτρεξαν να δηλώσουν υποταγή στον ιδιοκτήτη του κόσμου, όταν Αυτός επισκέφτηκε την περιουσία του. Οι άνθρωποι αυτοί, που γνώριζαν μονάχα ένα μέρος και μάλιστα τόσο μικρό και αμυδρό της αλήθειας, ήλθαν να δουν και να προσκυνήσουν την ίδια την Αλήθεια, όταν αυτή ολόκληρη κατέβηκε στη γη.

Η προσφορά των δώρων τους είχε ένα συμβολικό και ένα προφητικό νόημα. Τα δυο πρώτα απ' αυτά, ο χρυσός και ο λίβανος, αναφέρονταν στη διπλή ιδιότητα του Χριστού. Με το χρυσάφι, τον τίμησαν ως βασιλέα του κόσμου. Με τον λίβανο, ως Θεό. Όσον αφορά το τρίτο δώρο τους, αυτό είχε προφητική σημασία. Η σμύρνα ήταν ένα άρωμα που έβγαινε από κάποιο φυτό της Ανατολής, χρησίμευε κατά τους αρχαίους καιρούς, για να αλείφουν τους νεκρούς πριν από τον ενταφιασμό. Η προσφορά, λοιπόν, της σμύρνας είχε την προφητική έννοια, ότι το βρέφος εκείνο θα θανατωνόταν αργότερα από τον λαό του πάνω στον Σταυρό.

Αδελφοί μου, πόσοι χριστιανοί και σήμερα θα επιθυμούσαν να βρίσκονταν στη θέση των Μάγων! Και με την καθοδήγηση αστεριού να οδηγούνταν στη Φάτνη, για να δουν την Παναγία Μητέρα και να προσκυνήσουν τον ενανθρωπήσαντα Θεό. Να προσφέρουν κι εκείνοι τα δώρα τους, να απολαύσουν την παρουσία Του!

Αλλά και για κάθε πιστή ψυχή υπάρχει Αστέρας οδηγός, αρκεί να το θελήσει και να ακολουθήσει την αλάνθαστη πορεία του, για να βρει το Χριστό. Η Ορθόδοξη Εκκλησία μας αποτελεί αυτό το αείφωτο πνευματικό αστέρι, που δείχνει και προσφέρει Αυτόν τον Ίδιο τον Κύριο Ιησού, με τα θεία Μυστήρια. Κάθε άνθρωπος μπορεί να βρει τον Χριστό πάνω στην Αγία Τράπεζα, στο Πανάγιο της θείας Ευχαριστίας Μυστήριο! Εκεί βρίσκεται ο Κύριός μας και περιμένει τους πιστούς Του να Τον συναντήσουν, για να Τον προσκυνήσουν, να Του προσφέρουν τα δώρα τους· τα δώρα της αγάπης τους, της καθαρότητας της καρδιάς τους, της λατρείας τους. Να λάβουν ουράνια, θεία, αιώνια, αναφαίρετα αγαθά. Να λάβουν την άφεση και την συγχώρεση των αμαρτιών τους· να λάβουν την ειρήνη που εκπορεύεται από τον Άρχοντα της ειρήνης, να λάβουν Αυτόν τον Ίδιο μέσα στις καρδιές τους, για να Τον απολαύσουν και για να γίνεται πραγματικότητα ο λόγος Του ο άγιος: «ο τρώγων μου τήν σάρκα και πίνων τό αίμα εν εμοί μένει, καγώ εν αυτώ» (Ιω. στ' 56).

Επομένως, όσοι πιστοί «μετά φόβου Θεού, πίστεως καί αγάπης» ας προσερχόμαστε στο μυστήριο της Θείας Κοινωνίας. Διότι τότε έχομε τη θέση των Μάγων! Εφόσον τότε- με την άξια μετάληψη της φρικωδεστάτης θυσίας- η καρδιά μας προσκυνεί τον Κύριο και Τον ενθρονίζει στην ψυχή μας! Ακόμη περισσότερο, εφ' όσον τότε γινόμαστε «σύσσωμοι καί σύναιμοι Χριστού»!

Γιώργος Σαββίδης

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Εγκύκλιος Πανιερωτάτου Μητροπολίτη Πάφου κ.κ. Γεωργίου
για τη διεξαγωγή εράνου υπέρ των τυφλών σελ. 56

ΚΗΡΥΓΜΑΤΑ ΕΥΑΓΓΕΛΙΚΩΝ ΠΕΡΙΚΟΠΩΝ

Κυριακή προ των Φώτων	σελ. 2
Κυριακή μετά τα Φώτα	4
Κυριακή ΙΒ΄ Λουκά	6
Κυριακή ΙΕ΄ Λουκά	8
Η Υπαπαντή του Κυρίου Ημών Ιησού Χριστού	14
Κυριακή Τελώνου και Φαρισαίου	16
Κυριακή ΙΖ΄ Λουκά (Ασώτου)	18
Κυριακή της Απόκρεω	20
Κυριακή της Τυρινής	26
Κυριακή Α΄ Νηστειών (Ορθοδοξίας)	28
Κυριακή Β΄ Νηστειών	30
Κυριακή Γ΄ Νηστειών (Σταυροπροσκυνήσεως)	32
Κυριακή Δ΄ Νηστειών	34
Κυριακή Ε΄ Νηστειών	38
Κυριακή των Βαΐων	40
Κυριακή του Πάσχα	42
Κυριακή του Αντίπασχα (Θωμά)	44
Κυριακή των Μυροφόρων	50
Κυριακή του Παραλύτου	52
Κυριακή της Σαμαρείτιδος	54
Κυριακή των Αγίων Πατέρων	62
Κυριακή της Πεντηκοστής	64
Κυριακή των Αγίων Πάντων	66
Κυριακή Β΄ Ματθαίου	68
Των Πρωτοκορυφαίων Πέτρου και Παύλου	70
Κυριακή Δ΄ Ματθαίου	74
Κυριακή των Αγίων Πατέρων Δ΄ Οικ. Συνόδου	76
Κυριακή Στ΄ Ματθαίου	78
Κυριακή Ζ΄ Ματθαίου	80
Κυριακή Η΄ Ματθαίου	86
Κυριακή Θ΄ Ματθαίου	88
Κυριακή Ι΄ Ματθαίου	90
Κυριακή ΙΑ΄ Ματθαίου	92
Κυριακή ΙΒ΄ Ματθαίου	94
Κυριακή Προ της Υψώσεως	98

Η Παγκόσμιος Ύψωσις του Τιμίου και Ζωοποιού Σταυρού	100
Κυριακή Μετά των Ύψωσιν	102
Κυριακή Α΄ Λουκά	104
Κυριακή Β΄ Λουκά	110
Κυριακή Δ΄ Λουκά	112
Κυριακή Γ΄ Λουκά	114
Κυριακή Στ΄ Λουκά	116
Κυριακή Ε΄ Λουκά	122
Κυριακή Ζ΄ Λουκά	124
Ματθαίου Ευαγγελιστού	126
Κυριακή Θ΄ Λουκά	128
Ανδρέου του Πρωτοκλήτου	130
Κυριακή Ι΄ Λουκά	134
Κυριακή ΙΑ΄ Λουκά	136
Κυριακή Προ της Χριστού Γενήσεως	138
Κυριακή Μετά την Χριστού Γέννησιν	140

ΠΑΤΕΡΙΚΑ ΚΕΙΜΕΝΑ

Γρηγορίου Νύσσης, Στους μακαρισμούς, Λόγος Στ΄	10
Γρηγορίου Νύσσης, Στους μακαρισμούς, Λόγος Ζ΄	22, 58, 82
Γρηγορίου Νύσσης, Στους Μακαρισμούς, Λόγος Η΄	106
Γρηγορίου του Θεολόγου, Ειρηνικός Α΄, Λόγος Στ΄	46
Γρηγορίου του Θεολόγου, Ειρηνικός Β΄, Λόγος ΚΒ΄	118

ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΕΣ ΚΑΙ ΚΗΡΥΓΜΑΤΑ

ΜΗΝΑΣ

	Σελ.
Ιανουάριος	12
Φεβρουάριος	24
Μάρτιος	36
Απρίλιος	48
Μάιος	60
Ιούνιος	72
Ιούλιος	84
Αύγουστος	96
Σεπτέμβριος	108
Οκτώβριος	120
Νοέμβριος	132
Δεκέμβριος	144

ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΕΣ ΚΑΙ ΚΗΡΥΓΜΑΤΑ

ΠΑΝΙΕΡΩΤΑΤΟΥ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΟΥ ΠΑΦΟΥ κ.κ. ΓΕΩΡΓΙΟΥ

Τετάρτη	3 Δεκεμβρίου (Εσπερινός)	:	ΑΓΙΑ ΒΑΡΒΑΡΑ
Πέμπτη	4 Δεκεμβρίου	:	ΣΑΛΑΜΙΟΥ
Παρασκευή	5 Δεκεμβρίου, (Εσπερινός)	:	ΠΑΦΟΣ, Αγ.Νικόλαος παραλιακού
Σάββατο	6 Δεκεμβρίου	:	ΑΓΙΟΣ ΝΙΚΟΛΑΟΣ
Κυριακή	7 Δεκεμβρίου	:	ΑΓΙΟΣ ΑΜΒΡΟΣΙΟΣ
Τρίτη	9 Δεκεμβρίου	:	ΑΛΕΚΤΟΡΑ
Πέμπτη	11 Δεκεμβρίου(Εσπερινός)	:	ΓΕΡΟΣΚΗΠΟΥ, Αγ.Σπυρίδωνας
Κυριακή	14 Δεκεμβρίου	:	ΠΙΣΣΟΥΡΙ
Κυριακή	21 Δεκεμβρίου	:	ΚΙΣΣΟΝΕΡΓΑ
Κυριακή	21 Δεκεμβρίου(Εσπερινός)	:	ΚΟΙΛΙΝΙΑ
ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΑ		:	ΠΑΦΟΣ, Άγιος Θεόδωρος
Σάββατο	27 Δεκεμβρίου	:	ΛΕΜΠΑ
Κυριακή	28 Δεκεμβρίου	:	ΣΙΜΟΥ

ΘΕΟΦΙΛΕΣΤΑΤΟΥ ΕΠΙΣΚΟΠΟΥ ΑΡΣΙΝΟΗΣ κ. ΝΕΚΤΑΡΙΟΥ

Τετάρτη	3 Δεκεμβρίου (Εσπερινός)	:	ΑΡΜΟΥ
Πέμπτη	4 Δεκεμβρίου	:	ΑΡΓΑΚΑ
Παρασκευή	5 Δεκεμβρίου, (Εσπερινός)	:	ΛΑΡΝΑΚΑ
Σάββατο	6 Δεκεμβρίου	:	ΠΟΛΙΣ ΧΡΥΣΟΧΟΥΣ, Αγ.Νικόλαος
Κυριακή	7 Δεκεμβρίου	:	ΔΡΥΜΟΥ
Παρασκευή	12 Δεκεμβρίου	:	ΓΕΡΟΣΚΗΠΟΥ, Αγ.Σπυρίδωνας
Κυριακή	14 Δεκεμβρίου	:	ΑΓΙΑ ΜΑΡΙΝΑ ΧΡΥΣΟΧΟΥΣ
Κυριακή	21 Δεκεμβρίου	:	ΠΕΡΙΣΤΕΡΩΝΑ
Τετάρτη	24 Δεκεμβρίου	:	ΠΕΡΙΣΤΕΡΩΝΑ
ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΑ		:	ΠΟΛΙΣ ΧΡΥΣΟΧΟΥΣ
Κυριακή	28 Δεκεμβρίου	:	ΑΡΟΔΕΣ

ΠΑΝΟΣΙΟΛΟΓΙΩΤΑΤΟΥ ΑΡΧΙΜΑΝΔΡΙΤΟΥ κ. ΤΥΧΙΚΟΥ

Παρασκευή	5 Δεκεμβρίου	:	ΤΡΑΧΥΠΕΔΟΥΛΑ, Ι.Μ.Αγ.Σάββα
Κυριακή	7 Δεκεμβρίου	:	ΚΕΛΟΚΕΔΑΡΑ
Κυριακή	7 Δεκεμβρίου (Εσπερινός)	:	ΜΕΣΑΝΑ
Δευτέρα	8 Δεκεμβρίου	:	ΜΕΣΑΝΑ
Κυριακή	14 Δεκεμβρίου	:	ΠΕΓΕΙΑ
Κυριακή	21 Δεκεμβρίου	:	ΤΑΛΑ
Κυριακή	28 Δεκεμβρίου	:	ΓΕΡΟΣΚΗΠΟΥ, Αγ.Παρασκευή

ΚΗΡΥΓΜΑΤΑ ΘΕΟΛΟΓΩΝ

ΧΑΡΑΛΑΜΠΟΣ ΠΑΠΑΣΑΒΒΑΣ

Κυριακή 14 Δεκεμβρίου: ΕΜΠΑ
Κυριακή 21 Δεκεμβρίου: ΠΛΑΤΡΕΣ ΚΑΤΩ
ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ ΜΠΙΤΣΙΟΥΝΗΣ
Κυριακή 7 Δεκεμβρίου: ΚΟΙΛΗ
Κυριακή 14 Δεκεμβρίου: ΣΤΑΤΟΣ-ΑΓ.ΦΩΤΙΟΣ

ΠΑΥΛΟΣ ΑΡΚΟΥ

Κυριακή 7 Δεκεμβρίου: ΤΡΑΧΥΠΕΔΟΥΛΑ
Κυριακή 14 Δεκεμβρίου: ΜΑΡΑΘΟΥΝΤΑ
ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΣΑΒΒΙΔΗΣ
Κυριακή 7 Δεκεμβρίου: ΤΙΜΗ
Κυριακή 14 Δεκεμβρίου: ΑΧΕΛΕΙΑ

ΥΠΕΥΘΥΝΟΙ ΣΥΝΤΑΞΗΣ: Θεόδωρος Αντωνιάδης Θεολόγος, Γεώργιος Σαββίδης, Θεολόγος,
Δημήτριος Σμυρλής Θεολόγος, Φιλολόγος.

*Το περιεχόμενο του παρόντος τεύχους υπάρχει αυτούσιο και στην ιστοσελίδα της
Ιεράς Μητροπόλεως Πάφου www.imparhou.org*